

ПРОФ. Д-Р АТАНАС ПОПОВ

**ИСТИНАТА
ЗА
ФАЛШИФИКАТИТЕ
НА
ИСТОРИЧЕСКАТА
В М Р О**

**БЛАГОЕВГРАД
2006**

Свещеник
СТОЯН ЗИМБИЛЕВ

В памет на пралядо ми - свещеник Стоян Зимбилев, на дядо ми - неврокопския войвода Атанас Попов, и на вуйчо ми Борис Мангушев, дейци на ВМРО, злодейски разстреляни от родоотстъпници.

Със синовна признателност към покойните ми родители – Кипра и Кръстьо Попови, за издръжливостта им от репресиите на комунистическия режим.

Люде, комунизмът е напаст божия,
той е отрова за човешката душа...
Свещеник Стоян Зимбилев

Четата на неврокопския войвода Атанас Попов

Не мога и не искам да забравя миналото

ВМРО на нашите прадеди, деди и бащи е най-изстрадалата българска патриотична организация, която още от своето създаване на 23 октомври 1893 г. води нестихваща борба за свободата на Македония и Тракия, свързана с националното обединяване на българския народ. Нейните неизлечими рани са получени през бурните дни на Илинденско-Преображенското въстание, Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война, както и в по-нататъшната ѝ революционна дейност.

Немалка част от страданията обаче на ВМРО са причинени от нахълталите в нея тесни социалисти, непосредствено след погрома на Илинденско-Преображенското въстание, които получават специално указание от Д. Благоев "да внасят повече социалистически елементи" в теорията и практиката на организацията. Така се очертават съвсем ясно двете крила в организацията - дясно и ляво Борбата между тях започва след смъртта на Гоце Делчев и Даме Груев, но най-ярко тя се проявява след Рилския конгрес през 1905 г., когато започват безпощадните взаимни обвинения между Яне Сандански и Борис Сарафов. При двубоя между двамата става ясно, че въпреки решението на Солунския конгрес за обявяване на Илинденското въстание, Сандански проявява своето предателство, като не предприема нищо в Серския окръг и преждевременно се прибира в България. "Не въстанах, понеже бях противник на въстанието", признава водачът на левицата, който, заедно с марксиста Димо Хаджидимов, след две години поставя началото на разкола и братоубийствата във ВМРО.

"Левите бяха фанатици – пише Христо Силянов - и гледаха на другарите си отдясно и на нещата изобщо през наочниците на фанатизма" (10. ,с.46). Осъдителното и престъпното в тяхната дейност започва, когато в споровете за принципи и за тактики се туря в действие и оръжieto. Личната омраза и честолубие, взаимните подозрения и самообвинения са една от основните причини, която задълбочава разкола и взаимната непоносима омраза между двете идейни течения във ВМРО.

Някои от съвременните фалшификатори на ВМРО отминават тези кървави страници от нейната история. И това не е никак

случайно! Ние трябва да анализираме сложното минало на организацията, за да дадем конкретен отговор на въпроса "Заветите на кое крило ще бъдат възприети и осмислени?". Нима ще продължим да тачим онези, които осветиха братоубийствата в организацията?

Кой простреля драмския войвода Михаил Даев в с.Либяхово и го захвърли полужив в изкопана яма с "лицето надолу, с обърната глава към изток и поставени кръстом на гърба ръце, както стоят ръцете на вързан човек?" (вж. Сборник "Илинден", кн.4, С., 1925, с. 52; Силянов, Хр. Освободителните борби на Македония. Т. 2, с. 495 – 496). Ето и моят отговор на този въпрос, по който все още се премълчавават някои страшни истини, за които зная от съхранения ни семеен архив и спомените на моите родители и роднини:

Михаил Даев започва своята революционна дейност още като гимназист във Варна. Между него и Борис Сарафов има не само голяма идейна близост, но и двамата имат завидна физическа красота, с която се радват на големи симпатии. Когато Даев, след четическата му дейност в Странджа планина, се прехвърля в Пиринския край, поема Драмска околия. Но поддържа постоянни връзки и взаимоотношения и с ръководителите на ВМРО от граничните села на Неврокопска околия. Така се сближава с праядо ми свещеник Стоян Зимбилев и дядо ми Атанас Попов, които превръщат къщата ни в сигурно скривалище на войводите и техните четници от Неврокопско и Драмско. Тук Даев прави срещите си и с неврокопските войводи Стоян Мълчанков и Стоян Филипов. Когато хората на Сандански узнават за това, осъждат на смърт поп Стоян и Михаил Даев. Една нощ Михаил Даев влиза неочаквано в селото. Бил посрещнат от хората на Паница. Отвели го в къщата на един от местните слуги на Сандански "на среща по комитска работа". Обезоръжават го и започват злодейски да го измъчват. През това време подготвят яма в нивата на терориста Иван Коюмджиев, която се намира в местността Кръста, където го захвърлят полужив. Върху главата му поставят две големи каменни плочи. Вземат се всички мерки жестокото убийство на Даев да остане в абсолютна тайна. Самият Тодор Бошнаков, който изкопава гроба, не знаел за кого е предназначен.

След пет години Иван Коюмджиев, един от убийците на Михаил Даев, разстрелва по време на молитва и праядо ми поп Стоян, който заявявал съвсем открито, че "левичарските идеи на

Сандански и Паница са неблагочестиви, заразни и отровни за човешката душа“. След това злодейско убийство, което разтърсва цялата Неврокопска околия, Христо Силянов кръщава терориста убиец Иван Коюмджиев с прозвището “Българоубиеца“ (вж. Силянов, Хр. Освободителните борби на Македония, т. 2, С., 1983 г., с. 495-496; Родът на неврокопския войвода Атанас Попов, в. Струма, 17-18 октомври 1998 г., с. 8; Кой направи от убийците герои, а от героите – “врагове “?, в. Македония, 19. 09. 2001 г., с. 6).

Няколко години гробът на Михаил Даев е неизвестен. През 1913 г. дядо ми Атанас Попов е избран за кмет на с.Либяхово, което е било изцяло опожарено от навлезлите гръцки войски в Неврокопско. Заедно с възобновяването на селото не забравя да търси гроба на своя приятел - войводата Михаил Даев. Постоянно оживявали спомените за срещите и разговорите с него. Не забравял хубавите му черни очи, буйната коса и черна брада, покоряващото му слово и несломимата всеотдайност в комитските дела. Най-после, благодарение на признанията на Тодор Бошнаков, открива гроба на Даев в местността Кръста, в нивата на убиеца на баща му поп Стоян - Иван Коюмджиев. При присъствието на военен следовател и двама лекари се констатира, че Даев е убит и закопан по яростен и зверски начин / вж. Силянов , Хр. Освободителните борби на Македония, т. 2. С., 1983 г ., с. 495 – 496/. Протоколът е подготвен и подписан от дядо ми, след което костите на Даев са пренесени в Неврокоп.

Разстрелите на Михаил Даев, Борис Сарафов, Иван Гарванов и на прадядо ми свещеник Атанас Зимбилев имат един и същи почерк. Това е ръката на Т. Паница, направлявана от Яне Сандански, който проявява своята необуздана, свирепа отмъстителност срещу десетки дейци на ВМРО в Неврокопския край. И двамата са в услуга на социалистите. Яне Сандански, известен като Безин Яне, е близък и на османлиите. Заедно с тях присъства на екзекуцията на търлийския войвода Динката, заловен от турците не без негова помощ. Затова в прощалното си слово Динката казва, че Яне е главорез, избил десетки невинни души.

Кой и защо разстреля злодейски пред очите на баща, майка, братя и сестра и един от ръководителите на Илинденско-Преображенското въстание Борис Сарафов, заедно с неговия приятел Иван Гарванов? Ръката на убиеца Тодор Паница и този път бе

насочена от Сандански, наречен основателно от Христо Силянов “главорезът”.

На 25 май 1925 година във виенския Бургтеатър младата македонска героиня Менча Кърничева, по време на представление на опера, с няколко куршума поваля най-последно възхвалявания и до днес от комунистите Тодор Паница. Тогава дядо ми, войводата Атанас Попов, изпраща до родителите ѝ следната телеграма: “Трепна от възторг при радостната вест за убийството на родоотстъпника Паница, който до момента на зловещата си смърт, в унисон с вековните ни врагове, се готвеше да нанесе смъртен удар на изстрадалия ни народ. Духът на непрежалимия ни Сарафов е спокоен. Мелпомена, самоотвержената дъщеря на Македония, отмъсти достойно на убиеца. Поклон пред великия ти подвиг, Мелпомене! Поклон пред Вас, родители на великото дете на Македония ! Атанас Попов. Либяхово – родното село на Борис Сарафов”. (вж. в.Независима Македония, бр.116, 03.07.1925 г., с.1).

Кой, кой и защо разстреля в пазвите на Пирин планина легендарния Тодор Александров? Защо и неговата смърт се пазеше в дълбока тайна от убийците ?

Кой и защо разстреля и дядо ми - войводата Атанас Попов, пред вратата на родната му къща, където двете му дъщери го очаквали с любимата му песен за Тодор Александров, а баба ми и тримата ѝ синове поставяли трапезата с приготвената баница за вечеря?

Най-добри приятели на дядо ми в революционната му дейност като пунктов войвода на ВМРО от Неврокопския край са Стоян Мълчанков, Стоян Филипов, Асен Аврамов и Никола Атанасов. А убиецът му е секретарят на комунистическата партия в с.Либяхово Димитър Панчелиев, който заедно с Тодор Паница е доставял оръжие откъм Гърция за борба против ВМРО.

След злодейското убийство на дядо ми, пред гроба му , където проехтели изстрелите на неговите четници от подножието на Пирин планина и Али ботуш , пламенно слово произнася кметът на Неврокоп Никола Атанасов, с когото са били неразделни в революционната борба. Пет години по-късно, на панихидата, около специално построен аналой на лобното му място, се събира хиляден народ от всички околни села, мнозина гости от града, около 100

ученици от Неврокопската гимназия, начело с директора, учители и учителки, водени по този повод от Македонската младежка организация. След божествената литургия петима свещеници и черковният хор от градската катедрала отслужват тържествена панихида. От името на Централния комитет на ВМРО вдъхновено слово за революционното дело на дядо ми произнася Асен Аврамов, който подчертава големите заслуги на войводата Атанас Попов като защитник на македонската правда и борец за свободата: “Днешната хилядна панихида няма за цел да манифестира нашето единство и сила пред убийците на Атанас Попов – заявява в словото си Асен Аврамов, а само пред враговете на Македония, за да се подчертае именно пред паметта на Попова готовността да се продължи делото му.” (вж. Почит към паметта на Атанас Попов., в. Македонско огнище, бр.26, 1933 г.).

Знам кой и защо иска да изтрие от моята памет и от паметта на моите деца и внуци, на роднините ми тази кървава вакханалия в нашия род. Това са най-вече днешните фалшификатори на историческата ВМРО, оранжево-червените отрочета на комунистите и земеделците, които ни преследваха и измъчваха жестоко през годините на тяхната “народна власт”.

През 1933 г. убийците на пращадото ми и на дядо ми разстрелват на една от улиците в Либяхово и вуйчо ми Борис Мангушев, изтъкнат деец на младежката организация на ВМРО. И той издъхва в ръцете на баба ми и майка ми, заобиколен от тримата си братя Иван, Кръстьо и Георги.

Кой освети убийствата и на други толкова видни дейци на македонското революционно движение в Пиринския край?

Кой изрече заканата: "Всички, които агитират, било в Македония, било вън от нея на базата освобождение и обединяване на българи, трябва да бъдат посрещнати враждебно от ВМРО?" Кой изрече страшните думи: "Сатър! Ще премерим силите си и убеден съм, че ще ги смажем".

Кои са тези сатрапи? Единият от тях е Яне Сандански, а другият, след смъртта му, Тодор Паница, когото “метресата“ на Политбюро на БКП Цола Драгойчева нарича “легендарния Паница”, на когото комунистическата партия е доверявала не една и две

терористични задачи против ВМРО (вж. Драгойчева, Ц. Повеля на времето. С., 1972).

Потомците на екзекуторите на толкова светли личности на ВМРО искат да ги забравим. Не, не мога и не искам да забравя миналото, защото то все още кърви. И раните му са нанесени от онези, които комунистическата партия обяви за “герои“, а истинските герои от македонското революционно движение не само през тоталитарния режим, но и в наши дни все още нарича врагове.

Именно те, носителите на социалистическите идеи във ВМРО, посяват семето на раздорите и взаимната разправа. Те първи насочват дулата на пистолетите си срещу своите братя по оръжие за свободата на Македония. “Санданизмът е един разкол в средата на ВМРО” – пише Иван Михайлов (вж. Михайлов, Ив. Спомени, т. 1 и 2, С., с. 247). И за този голям грях сегашните комунисти, прекръстили се на социалисти, трябва да поискат прошка, защото през годините на техния тоталитарен режим възпяваха братоубиеца Сандански, но преследваха до девето коляно потомците на истинските герои от македонските освободителни борби, особено онези, които са били сподвижници на Борис Сарафов и Тодор Алексанров. Все още никой от управляващите досега не се решава да премахне имената на някои от родоотстъпниците в борбата за свободата на Македония, които носят градове като Сандански, Хаджидимово и др.

Историята на ВМРО трябва да се проучи задълбочено и съвестно, за да се даде верен и точен отговор и на въпроса "Коя е истинската, българската патриотична организация?" и кои са фалшификатите, създавани отначало от тесните социалисти, а след това от комунистическата партия, която след октомврийската революция в Русия от 1917 г. засилва още повече дейността на левицата и през март 1919 г. основава Временно представителство на обединената Вътрешна македоно-одринска организация начело с комуниста Д. Хаджидимов. По-късно, през 1925 г., създадената ВМРО (обединена) се ръководи от ЦК на БКП в лицето на Вл. Поптомов. Целта на този фалшификат на ВМРО е да се създаде независима Македония, но вече като република в рамките на Балканската федерация. Тази беше и по-нататъшната линия на българските комунисти след кървавия режим от 9.1X.1944 г.

След септемврийското въстание през 1923 г. тайните служби на Коминтерна и международният отдел на Обединеното главно политическо управление на СССР, който е предшественик на КГБ, също насочват вниманието си за неутрализиране и превземане на ВМРО, т.е. за нейното болшевиизиране.

Не бива да се забравят и страданията на дейците от дясното крило на ВМРО, причинени от оранжевите земеделци, които в правителството на Ал. Стамболийски променят отношението си към ВМРО и в името на приятелството си с Югославия започват открита борба за ликвидирането ѝ. Най-активно в нея се включва министърът на вътрешните работи Ал. Димитров. Създадена е и нелегалната организация Вътрешна македонска федеративна организация (ВМФО), която е оръдие на правителството на Ал. Стамболийски в борбата срещу ВМРО. В най-критична фаза протича конфликтът между ВМРО и БЗНС след подписването на българо-югославската спогодба, която е насочена пряко срещу ВМРО.

Посочените съзнателно укривани страници от историята на ВМРО подсказват безспорната истина, че през повечето години от нейното съществуване отначало тесните социалисти, а след това техните последователи – комунистите, са водили постоянна борба за нейното превземане или контролиране на дейността ѝ. В това отношение най-верни техни съратници са били оранжевите земеделци. След 9 септември 1944 г. те заедно започнаха ожесточена борба срещу оцелелите дейци на македонското революционно движение. Така, без съд и присъда, на 4 октомври 1944 г. са убити 30 елитни граждани на Неврокоп, измежду които народният представител Стоян Филипов, кметът Никола Атанасов, Кирко Мълчанков, Илия Гаджев, Илия поп Иванов, Андон Качараков, Иван Келпеков и други, все изтъкнати дейци на ВМРО, за които се разказваше много в нашето семейство, защото са били близки приятели на дядо ми. По-късно, през 1945 година, т.нар. "народен съд" осъжда на смърт и са разстреляни още десетина жители на Неврокоп.

Деца и внуците на някои от тези истински герои все още не са намерили или разпознали костите им, защото за всички не се знае къде са разстрелвани. Синът на народния учител Илия Гаджев - д-р

Иван Гаджев, в писмо до внука на Никола Атанасов, който е изнесен на носилка ранен, за да го разстрелят заедно с другите, пише : “Драги Кириле, аз съм загубил много време да търся, засега все още незнайния, гроб на избитите граждани на Неврокоп от октомври 1944 г., както и този на избитите през март 1945 г.” До скоро и Гаджев не беше намерил гроба на баща си. Уверил се, че е разстрелян в местността Лошин, покрай Добринище, но е ходил и пред фалшив гроб. Искан да знае дали е истина, че някои от убийците са копали масови гробове и на българо-гръцката граница, близо до негово родно село Либяхово. Такъв е бил подготвен и за мъжете от нашия род, както и за хората от четата на дядо. Но бащата на един от убийците, се изпречил пред тях с голяма дървена сопа и казал: “Стига вече, малко ли кръв проляхме в този род!” Така баща ми се размина с най-страшното, но когато го докараха въщи, беше пребит до смърт. Майка ми го обличаше с овчи кожи, за да утихнат непоносимите му болки. Всичко това видях и преживях като дете. Чичо ми Петър, бащата на майка ми дядо Велик Мангушев и синовете му Иван и Кръстьо, както и други мъже от нашия род, също бяха пребити, но оцеляха. От побоищата издъхна дядо Ангел Главчев, който е бил премазан със сопа от сина на убиеца на вуйчо ми Борис.

Очевидци разказват, че на дейците на ВМРО, посрещнали смъртта си край с. Добринище, убийците им прерязали вените, за да им изтече по-бързо неукротимата кръв. Може би най-жестоката е била разправата с изгорените живи 63-ма мъже в Церовското дере, край Горна Джумая, измежду които особено ярко изпъкват имената на Ингилизови, д-р Гаджев и други, все интелектуалци, ревностни последователи на македонската революционна борба.

Освен масовите гробове, за потомците на македонските революционери бяха предназначени лагери, черни роти, изселвания и затворнически килии. Всички тези страдалци са хора с несломим български дух от дясното крило на ВМРО. Помощници на ексекUTORите бяха някогашните привърженици на лявото крило на ВМРО, които след кървавия преврат на 9.IX.1944 г. преминаваха в редовете на комунистическата партия.

В Енциклопедията на България от 1963 г. е написано следното определение за ВМРО: "Върховистка фашистка организация, оръдие на най-реакционните буржоазни шовинистично-реваншистки среди в

България." Тази характеристика на ВМРО се внушаваше на поколенията през годините на тоталитарния режим. Дамгосаните с нея преживяхме неизброими страдания , тежки болки и незаслужени обиди.

Някои искат да забравим това минало, да го загърбим, да заличим следите на онези, които причиниха толкова много страдания на привържениците на дясното крило във ВМРО, т.е. на истинската македонска патриотична организация, на нейните ръководители, издържали стоически в борбата за опазване на святото ѝ име и идеали.

Приемствеността изисква нищо да не се забравя, за да дадем отговори на въпроса: "Кой подготви, започна и създаде големите трудности в прехода от тоталитарно към демократично развитие на страната ни?" Отговорът ще получим като разтворим страниците от най-близкото минало. Какво забравихме?

Забравихме това, че през годините на тоталитарния режим нашата нация беше обезкръвена, защото по-голямата част от нейния елит беше ликвидиран по най-жесток начин - десетки учени, университетски преподаватели, управници, парламентаристи, учители, свещеници, чиновници, политици. На някои от тях все още не знаем гробовете. Не бяха пожалени и децата, внуците и роднините на най-светлите имена от нашата история – Райна Княгиня, Баба Тонка Обретенова, Захарий Стоянов, Иван Вазов и стотици други духовни будители на нашия народ.

Репресивният режим на комунистите обезвреди и живите идейни противници. На тях и на децата им не се разрешаваше да продължат образованието си, да заемат работни места, съобразно техните способности и възможности, някои бяха принуждавани да емигрират. Създадена бе мрачна атмосфера, която предизвика тежко нараняване на здрави български корени. Нима трябва да затворим тези страници сега, когато преходът се извършва от внуците и синовете на онези, които обезкръвиха и обезвериха нашия народ?

Ние, потомците на македонските революционери, на братствата от Вардарска и Егейска Македония, преживяхме тиха, но силна болка - ограбването на България, за чиято свобода и целокупност проляха кръвта си нашите деди и бащи. Свидетели сме на нов комунистически сговор за тотално, изкусно деформиране на

мислите, чувствата и поведението на нашия народ, за неговото ограбване.

Как стана така, че бивши партийни и комсомолски лидери, които бяха официалните най-свирепи доносници на службите на Държавна сигурност, да бъдат отново съдници на миналите през ада на тоталитаризма страдалци? Не друг, а КГБ моделира тези коварни планове за новата деформация на нашия народ, а ДС ги изпълняваше, продължава да ги прилага и сега. Това е страшната истина, която трябва да се знае.

Как стана така, че не други, а потомците на нашите ексекutori моделират този преход и техните злодеяния се приписват на демократизирането на страната? "Не демокрацията е виновна за този хаос, а тези, които съзнателно искат да подкопаят, да унищожат демокрацията", казва проф. Розалия Ликова

Ние, страдалците от миналото, незаслужено изолирани досега както от чужди, така и от представящи се за "свои", искаме целият български народ да знае:

- кой постави началото на ограбването на държавата;

- чия е сенчестата икономика;

- изнесените капитали в чужбина на кого са;

-кой оглавява банковите холдинги, охранителните, застрахователните и какви ли не още дружества, в които има незнайни капитали;

- кой създаде всички тези крепости?

Ние искаме да знаем още:

- кой създаде псевдодесидентите у нас;

- кой внедри по предварително разработени схеми "лъжедемократите" във всички нови партии;

- кой създаде партиите мутанти на БКП, кои са лидерите им;

- кой остави политизирана съдебната система, магистратурата и МВР? Не са ли в техните структури онези, които ползваха големите привилегии в комунистическото минало.

Най-важният въпрос, свързан със святото име на организацията на нашите деди и бащи, е **кой и защо побърза през 1990 г. да ограби и оскверни името и славата на ВМРО?** Кой? Интересно, може би заради съучастие в икономически сделки, някои

политици не искат да чуят отговора на този въпрос. *Истината, споделя потомъкът на прославените дейци на ВМРО Йордан и Димитър Венедикови - проф. Йордан Венедиков, трябва да се каже. Тя трябва да се напише. Защото ние, възрастните, сме склонни да забравяме, а младите и идващите поколения просто не са я преживели (3, с.3).*

Тежък, непростим грях ще бъде пред паметта на нашите деди и бащи, пред лъчезарните имена на славните македонски войводи, ако все още мълчим и не кажем на българската общественост кой оглавява фалшификата на ВМРО на софийската улица “Пиротска” 5, създаден през първите години на непрокопсания преход у нас, кой се кипри и позира под знамето на организацията, напоено с кръвта на най-смелите дейци за свободата на Македония. Каква гавра със святото име на прославената в борбите за запазването на единна и целокупна България Вътрешна македонска революционна организация, с нейната абривиатура, която се използва за заблуда на българското общество, за да се прикрият явно изразени клиентелистски апетити и интереси !

Онези, които нямат нито родствена, нито нравствена близост с историческата Вътрешна македонска революционна организация, искат да загърбим и забравим миналото , да се заличи родовата памет на потомците на македонските войводи. Те се представят като ”възстановители “на ВМРО, но прикриват поразяващата истина, свързана със същността на организацията, която оглавяват, със заслугите на бившата Държавна сигурност, за да ги има. Именно затова трябва да се помни миналото, което е своеобразна основа, върху която се изграждат настоящето и бъдещето. Когато то се загърби, настанва хаос и безредие в настоящето и неяснота в бъдещето. Онези, които много са страдали , не могат и не искат да го забравят. Не забравят и корените си, защото без тях дървото на живота бързо увяхва и изсъхва.

Правнук, внук и син съм на изтъкнати дейци на ВМРО от Неврокопския край на Пиринска Македония. Препминах през ада на тоталитарния режим заради произхода си. На комунистите не им стигна това, че разстреляха прадыдо ми поп Стоян по време на молитва, дядо ми – неврокопския войвода Атанас Попов – пред очите на децата му, вуйчо ми – на улицата, а след това почти половин век

целият ми род по бащина и майчина линия понасяше с непоносима болка жестокостите им.

Самият аз обиколих много родопски села като волнонаемен учител, назначен с благословията на окръжния училищен инспектор в Благоевград Никола Пашов, но постоянно преследван от слугите на ДС, а през 1959 г., заедно с много други потомци на дейци на ВМРО, бяхме в черната рота в Люти дол, Врачанско, съвсем близо до Скравена, където бе един от най-зловещите лагери, в който бяха жестоко малтретирани и убивани десетки български жени. Не мога и не искам да забравя лагерните дни и нощи, изстрадани заедно с Аргир Манасиев, внук на изтъкнатия македонски войвода Аргир Манасиев, Георги Делвински, син на деец на ВМРО, Костадин Гуцанов, потомък на неврокопския войвода Димитър Гуцанов, внуците на Кръстьо Пастухов и стотици още деца на достойни българи, разстреляни или жестоко измъчвани през годините на комунистическия режим.

Мой морален дълг е да разкрия истината за фалшификатите на историческата ВМРО, създадени под прякото ръководство на Политбюро на ЦК на БКП и Държавна сигурност. Затова предлагам на читателите настоящата книга, която написах въз основа на конкретни документални факти, мои лични преживявания и наблюдения.

Глава 1. МАКЕДОНИСТКАТА ПОЛИТИКА НА БКП

1.1. Разколниците във ВМРО и техните политически наставници

Българската комунистическа партия като секция на Комунистическия интернационал е била винаги под негово влияние. Особено стриктно изпълнява препоръките му по македонския въпрос, разрешаването на който да се извърши в рамките на Балканска федерация, която да се създаде по вече познатия съветски образец. За постигането на тази цел се създават и първите фалшификати на историческата Вътрешна македонска революционна организация, които възприемат лявата идейна насоченост в политиката на Яне

Сандански и Димо Хаджидимов. Един от тези фалшификати е *Македонската федеративна революционна организация*, която е създадена през 1921 г. Към нея се присъединява и групата на Тодор Паница. На страната на федералистите преминават и някои недоволни от лъчезарния войвода Тодор Александров, който не приема тяхната амбиция да бъдат само водачи в организацията. Лозунгът на федералистите е “Независима и федеративна Македония”.

Последователите на Яне Сандански, Алеко Василев и Тодор Паница, които са яростни противници на Тодор Александров, използват Македонската федеративна революционна организация, за да се противопоставят на историческата ВМРО. И двамата са свързани с Българската комунистическа партия. Т. Паница отначало сътрудничи на земеделското правителство, след това се свързва с представители на Коминтерна и съветското разузнаване и обслужва нелегалната дейност на комунистите в България от 1924 до 1925 година, свързана с подготовката и провеждането на ново въоръжено въстание след септемврийското през 1923 година.

Македонската федеративна революционна организация проявява готовност да извършва терористична дейност в полза на Българската комунистическа партия. Това се потвърждава от изпратено писмо на Георги Димитров до Васил Коларов, в което е подчертано, че “...организацията на федералистите, които се ангажират в момента да действат чрез свои хора в София, главно терористични, е обещала всичката си подкрепа”. Никак не е случайна личната връзка на Георги Димитров с федералиста терорист Тодор Паница, за когото в друго свое писмо пише: ”Говорих на два пъти с него. Той се поставя изцяло в наше разположение, макар да действа заедно със земеделците. Много правилно се е ориентирал и е солиден революционер” (вж. Семерджиев , П. БКП , македонският въпрос и ВМРО. С., с. 53).

Попаднали изцяло под влияние на Коминтерна и Българската комунистическа партия, федералистите приемат и защитават идеята на своите политически наставници за съществуването на македонска нация и език Това е и една от основните причини за изключително слабото им влияние сред дейците на прогресивното македонско революционно движение.

Съществуването на Македонската федеративна революционна организация като своеобразен фалшификат на ВМРО е краткотрайно. Тя остава като незначителна група от предатели на македонското революционно движение, противници на ВМРО и верни слуги на Коминтерна и Българската комунистическа партия. Именно затова е тотално изолирана от македонската общественост и дейността ѝ престава да се проявява. Нейни отявлени привърженици обаче успяват да се вклинят в създадената от бивши участници в Илинденското въстание *Илинденска организация* през 1921 г. в София. Поради подривната дейност на федералистите ръководството на Илинденската организация променя своите идейни позиции в полза на ВМРО, която още преди това признава като единствената македонска революционна организация. Конфликтът между ВМРО и Илинденската организация се изостря още повече след септемврийското въстание от 1923 година. Попаднало под силното влияние на комунистите, нейното ръководство започва упорито да работи за овладяване или разбиване на ВМРО. Организацията попада във водовъртежа на събитията на македонското движение. Но след обновяването на ръководството Македонската организация слага край на взаимоотношенията си с комунистическата партия и се обявява против нейната политика по македонския въпрос. След 1924 година илинденци възстановяват своята близост с идеите на ВМРО и организацията им се превръща в нейна легална мощна опора. Те не позволяват на пратениците на Коминтерна в България нейната дейност да бъде направлявана от *Балканската комунистическа федерация*, която до края на своето съществуване продължава подривната си дейност в македонското революционно движение. Федералистите винаги са били под закрилата на Васил Коларов и Георги Димитров, който остава несменяем първи секретар на Президиума на Изпълнителното бюро на Балканската комунистическа федерация.

Цялостната подривна дейност във ВМРО се ръководи пряко от Балканската комунистическа федерация, създадена през 1920 година като орган на Коминтерна, който съгласува дейността на балканските комунистически партии. Освен създадения фалшификат на ВМРО, Българската комунистическа партия има и други лявоориентирани националноосвободителни организации, чрез които се засилва

идейното влияние на Коминтерна по отношение на нейната антибългарска политика. Такива помощници на българските комунисти са *Вътрешната тракийска революционна организация* и *Вътрешната добруджанска революционна организация*.

Под прякото ръководство на Коминтерна и Българската комунистическа партия се създава и другият фалшификат на ВМРО, наричан Вътрешна македонска революционна организация /обединена/, която си поставя като основна задача да обедини левите сили в македонското революционно движение.

Именно ВМРО (обединена) извършва най-ярко изразената родоотстъпна дейност, свързана с окончателното оформяне на идеята за съществуване на самостоятелна македонска нация и език, която ревностно се поддържа от Коминтерна и Българската комунистическа партия. В това отношение нейният председател Владимир Поптомов използва и марксисткото разбиране на съветски учени и български политически емигранти в Съветския съюз. Един от тях е А. С. Величков, емигрант от България в СССР, който работи в Киевския университет. През юни 1935 г. като старши. научен сътрудник в Украинската комунистическа академия той изпраща писмо до секретаря на ЦК на БКП Петър Искров в Москва, в което пита: "Аз не знам нашата партия и комунистическият интернационал имат ли точна и напълно определена установка за езика на македонците. Ако такава установка има, ако БКП и КИ смятат, че македонският език е самостоятелен език, вие ни пишете веднага, за да насочим изследователската работа по правилен път. Изследването на въпроса за езика на македонците има важно политическо значение..." А. С. Величков настоятелно иска: "По възможност по-скоро пишете, за да не се задържа нашата работа. Въпросът е сериозен и заслужава да се отдели време за неговото изясняване" (вж. ЦДА, ф. 36, оп. 4, а.е. 445, л. 15-18. Оригинал. Ръкопис).

Въз основа на предложението на А. Величков за формиране на група за разработването на въпросите за македонски език и нация председателят на ВМРО (обединена) Владимир Поптомов изпраща писмо до ЗП на ЦК на БКП в Москва, придружено с резолюция от Васил Коларов, което е адресирано по-конкретно до Антон Иванов (вж. ЦДА, ф. 3 6, оп. 4, ае 445, л. 4-7, Оригинал. Ръкопис). В

приложената резолюция на В. Коларов до Антон Иванов се предлага писмото да се предаде на Георги Димитров.

От писмото на Вл. Поптомов до ЗБ на ЦК на БКП е видно напълно еднаквото отношение на Българската комунистическа партия, на създадения от нея фалшификат ВМРО (обединена) и на Коминтерна към македонския въпрос, свързан със създаването на самостоятелна македонска нация и език. Като лидер на ВМРО (обединена) Вл. Поптомов напомня, че създадената от ЦК на БКП организация, "водейки борба против разпокъсването и поробването на македонския народ и против всички форми на културно, социално и икономическо потисничество за национално освобождение и обединение на всички части на Македония, трябва да разбули истинския смисъл на всички умувания, целящи да отрекат на македонците характера на нация и правото на македонските маси да си служат с матерния език." Според Поптомов "въпросът за характера на македонската нация като самостоятелна национално-историческа индивидуалност, както и въпросът за самостоятелния характер на македонския език са въпроси, отдавна чакащи своето научно-марксистическо осветление и от голямо актуелно политическо и революционна значение за Балканите. Доколко актуелни са тези въпроси се вижда от живия интерес, който се проявява както в партийните, така и в македонските национал-революционни среди вътре в Македония и в емиграция. А ръководните другари във ВМРО (обединена) в Петричко отдавна настойчиво предлагат да заинтересоваме съветските учени по македонските въпроси и даже правеха конкретно предложение да се помоли професор Державин да напише брошура по въпроса за македонската нация. За Петричко (има се предвид Пиринския край, в който Петрич тогава е окръжен център) тези въпроси имат още по-голямо особено значение, защото не само българската буржоазия, но и нейните агенти в лицето на македонските върховисти водят широка пропаганда за българския национален характер на македонците". Цитираните редове от писмото на Вл. Поптомов до ЗБ на ЦК на БКП показват съвсем убедително антибългарската политика на ВМРО (обединена) по македонския въпрос.

В израз на благодарност към А. С. Величков заради идеята му за необходимостта от научна марксистка обосновка за

самостоятелността на македонската нация и език, ЗБ на ЦК на БКП му изпраща благодарствено писмо отговор, в което се казва, че "една бригада от другари трябва веднага да се заеме с организацията на тая работа." В нея освен Величков е включен и Дино Кьосев. Писмото до А. Величков е подписано от Антон Иванов с псевдоним Богданов (вж. ЦДА, ф 3 б, оп.4, а.е. 445, л.1. Копие. Машинопис).

По-нататъшната дейност на ЦК на БКП по македонския въпрос е изцяло свързана с директивите на Коминтерна, който утвърждава окончателно становището за признаване на самостоятелна македонска нация и език. В това отношение е използвано марксистко-ленинското гледище на съветски и някои български учени комунисти. Особено настъпателна е борбата на членовете на ЗБ на ЦК на БКП за признаване на македонската нация и език, подпомагана от фалшификата на историческата ВМРО - ВМРО (обединена). Георги Димитров, Васил Коларов, Вл. Поптомов, Антон Иванов, Диньо Косев и А. Величков се очертават като най-изявените родоотстъпници при написването на тези позорни страници от историята на българската нация и език.

Когато на 1 октомври 1925 година във Виена се създава ВМРО (обединена), на нейната учредителна конференция за председател е избран Димитър Влахов, а за секретар Владимир Поптомов, но заседанията се откриват от съветския пълномощник Черски. Именно той определя основните насоки в дейността на конференцията, които са предопределени от политиката на Коминтерна и Балканската комунистическа федерация. Специално внимание се отделя на въпроса, свързан с обединяването на левите сили в България и отношението към другите организации в македонското движение, които поддържат съветската стратегия за създаването на самостоятелна македонска нация и език.

По-нататък ръководството на ВМРО (обединена) насочва своята дейност с по-голяма грижа към Пиринския край и емиграцията от Вардарска и Егейска Македония. Започва превземането отвътре на структурите на ВМРО, в които се вклиняват последователи на братоубиеца Яне Сандански и комунистическия идеолог Димо Хаджидимов.

В своята пропагандна дейност ВМРО (обединена), най-вече чрез вестник "Македонско дело", се насочва към разцепление на

македонското революционно движение и “доказване”, че ВМРО не е македонска, а българска организация, която се бори за завладяването на Македония и нейното присъединяване към България. Тя е обявена за “опасна” и затова трябва да се ликвидира. Така се продължава братоубийствената борба в македонското революционно движение.

Фалшификатът на историческата ВМРО – ВМРО (обединена), изпълнява заръките на Димитър Благоев да се превземе отвътре македонското революционно движение, неговото ръководство и структурите на организацията му, в които да се внасят повече социалистически елементи. Това създава предпоставките за разкола в македонските революционни борби след Илинденското въстание и нестихващите братоубийства. Тази истина все още се укрива от някои историци, които споделят комунистическите идеи по отношение революционните борби на Вътрешната македонска революционна организация. Монографията на Дечо Добринов “ВМРО (обединена)” има значителен принос за разкриване истината, която е свързана с антибългарския характер на дейността в някои от организациите на македонското революционно движение, създадени от БКП и Коминтерна. Съвсем убедително и обосновано авторът твърди, че “В историята на македонското революционно движение ВМРО (обединена) не е случаен епизод. Тя е конкретно проявление на една политика, която си поставя за цел да подчини общонационалните интереси на тези на комунистическата доктрина без оглед на възможните негативни последици” (Добринов, Д. ВМРО /обединена/ С, 1993 г., с.258).

През своето десетгодишно съществуване ВМРО (обединена), независимо от нейните частични маневри, винаги е функционирала като антибългарска организация. Нейните лидери са поддържали македонистката политика на БКП и Коминтерна. Дори и тогава, когато започва да провежда т.нар. “нов курс” през 1935 година, една част от тях преминават открито към БКП, а други като Христо Калайджиев, Васил Ивановски, Александър Мартулков, Асен Чаракчиев, Борис Михов и др. получават специална мисия да превземат македонските братства. Най-решителен и непоколебим в своята антибългарска позиция е Асен Чаракчиев, който след 9 септември 1944 година, заедно с горепосочените, подготвя

създаването на другата антибългарска организация - Съюз на македонските културно-просветни дружества.

Като организация, създадена от БКП и Коминтерна, ВМРО (обединена) се очертава ясно и категорично след нейното разпускане, когато членовете ѝ в Пиринския край преминават в комунистическите партийни структури, а комунистите емигранти от Вардарска и Егейска Македония замислят и осъществяват по-късно приемствеността между ВМРО (обединена) и Съюза на македонските културно-просветни дружества по отношение на македонистката политика на ЦК на БРП (к). И двете организации стоят далеч от идеите на историческата организация ВМРО за създаването на единна и целокупна България.

1.2. БРП /к/ и македонският въпрос след девети септември 1944 година

Още през първите дни след деветосептемврийския преврат през 1944 г. започва яростно македонизиране на населението в Пиринска Македония. Най-ревностни защитници на българщината остават т. нар. от комунистите “михайловистки елементи”. С тяхното “неутрализиране” чрез масови арести и жестоки убийства, без съд и присъда, се захващат такива главорези като Лев Главинчев. Хр. Калайджиев бърза да превземе другата крепост на българския дух – Националният комитет на македонската емиграция в България. Заедно с Анг. Динев, Ст. Аврамов и други комунисти бежанци инициират събрание на македонската емиграция за “саморазпускане” на Националния комитет и с активната лична помощ на Антон Югов създават Временен инициативен комитет от “македонци”, чрез който заграват архива, касата и цялото недвижимо имущество на Националния комитет на македонските емигранти. Така комунистите, които започват македонизацията в Пиринския край и на над 600 000 бежанци от Вардарска и Егейска Македония, под ръководството на ЦК на БРП (к), замислят и много бързо извършват превземането на някои масови обществено-политически и културно-просветни организации.

На 21 септември 1944 г. министърът на вътрешните работи Антон Югов издава специална заповед, която утвърждава за законно

“избраното” ново ръководство на македонската емиграция в България. По този начин се възпира родолюбивата дейност на македонските братства и започва популяризирането на македонистката политика на БРП (к) сред бежанците от Вардарска и Егейска Македония. Временният инициативен комитет подготвя специални тезиси по македонския въпрос, които са одобрени от централното партийно ръководство.

От 1945 до 1948 г. БКП насочва усилията си в три основни посоки за окончателно унищожаване на българщината и формирането на македонско съзнание сред населението в Пиринска Македония и бежанците от Вардарска и Егейска Македония. *Първата* е свързана с продължаване на жестоката разправа с т. нар. “михайловистки елементи” и техните симпатизанти. След вартоломеевите Главинчеви нощи на 1944 г., когато се разстрелват дейците на ВМРО, през февруари и март 1945 г. в списъците на “народния съд” техните имена са вписани и в присъдите, които се произнасят. И така “два пъти разстрелваните” изтъкнати верни синове на ВМРО се оказват най-голямата заплаха за провеждане на македонистката политика на БРП (к). Именно затова преследването на все още останалите живи продължава и през 1946 г., когато бе инсцениран съдебният процес против ВМРО, за да се оправдае македонистката политическа линия на българските комунисти, които формираха своето “македонско самосъзнание”.

Съдебният процес против изтъкнати дейци на ВМРО, наричана „михайловистка, върховистка, фашистка” организация, се провежда от 17 август до 24 август 1946 година, когато според българо-югославското сближаване предстои присъединяването на Пиринския край към Югославска Македония. Главният прокурорски свидетел в този процес е полковник Лев Главинчев.

Известно е, че няколко дни преди процеса срещу ВМРО (9 и 10 август 1946 г.) се провежда тайният X разширен пленум на БРП (к), на който политически доклад изнася Г. Димитров, който казва: *„Няма три Македонии. Има само една Македония и тая Македония в основната си част се представлява от създадената и развиваща се Македонска народна република. Населението на Пиринския край още сега да се проявява като част от македонския народ, която част предстои да бъде присъединена към Народна република Македония.”*

През 1946 г. комунистическият режим насочва основно усилията си към *втората* насока за македонизиране – превземане на македонските емигрантски организации в България, които дават твърд, решителен отпор на македонската комунистическа партия за обсебването им и тяхното превръщане във верен съюзник на македонистката кауза. Политбюро на ЦК на БРП (к) приема и специално решение, с което македонските братства се задължават да работят за “най-тясно идейно-политическо и национално сближаване с федерална Македония”. Напразни остават обаче опитите на някои от македонистите да включат братствата в тази родоотстъпна дейност. Най-активни в това отношение са В. Ивановски, член на ЦК на БРП (к), М. Сматракалев, Г. Абаджиев, Асен Чаракчиев и др., които определят непокорните свои сънародници от македонските братства като “македонски фашисти” и великобългарски шовинисти. Тяхна е и идеята за превземането на братствата, а след това и за тяхното разпускане, както и за закриването на Македонския научен институт.

През 1947 г. започва истински геноцид над македонските братства, който се извършва от Политбюро на ЦК на БРП (к), което изпълнява светкавично предложението на ЦК на МКП за закриването на Македонския научен институт в София и предаването на неговото имущество и библиотека на Народна република Македония (вж. приложение № 1). Финансовите средства за построяването на Македония дом, където е материалната база на Македонския научен институт, са събирани от македонската емиграция и нейните учреждения в България, която още от нейния учредителен събор през ноември 1918 г. определя две насоки в нейната дейност:

Първо , неделимост на Македония;

Второ , нейното присъединяване към България.

Именно ревностното запазване на българската национална идентичност от създадените македонски братства дава основание на Лазар Колишевски и Георги Димитров да се страхуват от тяхната дейност. Затова в един и същи ден (15 март 1947 г.) се съгласува и решава съдбата както на македонските емигрантски братства, така също и на Националния македонски емигрантски комитет и на Македонския научен институт. Това е непознато “побратимяване” между две комунистически партии, свързано с непростимо национално предателство.

Ето част от съдържанието на решението на Политбюро на ЦК на БРП (к) от 15.03.1947 г. за македонските институти и организации. Под последното стоят саморъчно поставени подписите на Г. Димитров, Трайчо Костов, Вълко Червенков и другите членове на Политбюро:

1. Македонският научен институт, заедно с етнографския македонски музей, да бъдат прехвърлени в Скопие.

2. Македонските емигрантски братства, като отживели времето си формации, да бъдат разформировани.

3. Националният македонски емигрантски комитет, като ръководен център на емигрантските братства, да се саморазпусне.

4. Списание "Македонска мисъл" и вестник "Македонско знаме" да престанат да излизат.

5. Да се вземат мерки за всестраниното подобрене на в. "Пиринско дело", като се осигури най-широко популяризиране на делото на Македонската народна република. Във вестника да се дават статии не само на български, но и на македонски език, като официален език на Народна република Македония. Да се създават серии брошури на македонски език.

6. Ликвидирането на досегашните македонски организации да се извърши от самите тях, като тяхна собствена инициатива

7. Да се препоръча на Софийския общински съвет да ревизира нотариалния договор с Македонския научен институт: имотите, построени на общинско място, засега могат да останат (според нашите закони) собственост на Софийската община, но тя да ги даде, особено киносалона, срещу минимален наем, на българо-югославското дружество.

8. Отговорен за провеждането на настоящите препоръки на Политбюро – др. Георги Чанков (вж приложение № 2).

През мрачните години на македонизиране на населението от Пирниския край Обединената опозиция в България, най-вече БЗНС "Никола Петков" и Демократическата партия, се обявяват решително против македонистката политика на комунистическата партия. Водачът на земеделците Никола Петков със силно изразено патриотично чувство се противопоставя на антибългарската кампания в Югославия и у нас, "която цели откъсването на български територии, поробването на части от българския народ". Той заявява,

че “Българският народ не ще позволи никому да къса части от тялото му. На кампанията, която югославската преса е започнала за Пиринска Македония, “трябва да се тури веднага край“ (вж. в. Народно земеделско знаме, бр.192, 22 ноември 1946 г.).

Народният представител от Неврокоп Борис Чанджиев, когото помня от едно гостуване в нашия дом в Либяхово, поставя официално питане във Великото народно събрание “Какво възнамерява правителството по въпроса за Пиринска Македония? Македонско малцинство ли е населението на Горноджумайска област?“ Въпросът е риторичен, защото Чанджиев напомня за изразеното мнение на в “Работническо дело”, че македонската емиграция и населението от Горноджумайска област представляват “македонско малцинство”, че същите нямат български произход и не са българи и че тяхното обединение могло да стане само на базата на Македонската народна република в границите на Федеративната народна република Югославия“. Спомням си, че в това ни убеждаваше и учителят по “македонски език, който беше изпратен в родното ми село от Скопие. Когато един ден същият дойде пред нашата порта, за да моли баща ми да продължи образованието си в тяхната столица, татко го изгледа със строгия си поглед и му каза: “Ти, даскале, ако още не си научил, да знаеш - този дом е българска крепост, която никой няма да разруши. Ти също си българин. Не знаеш ли?“

Дядото на моите състрадалици от черната рота в Люти дол братя Пастухови - Кръстьо Пастухов, смята, че македонизирането на българското население в Пиринския край “Не е съновидение, че планомерно се работи в действителност за една хилава, омаломощена българска държава, която да бъде съвсем обезправена и изправена пред избора: или да умре, или да се присъедини, включи в някоя друга държава (вж. в. “Свободен народ“, бр.273, 7 декември 1945 година).

Народната реакция при македонизирането на българите от Пиринския край има различни форми на проявление - както с обикновени призови на населението за отпор на македонистката политика на комунистите, така и с въоръжени сблъсъци с тях. През 1946 година, в навечерието на изборите за Велико народно събрание, граждани от Пиринско и емигранти от Македония излизат с обръщение, в което се казва: “Към нас се обръщат като към отказали

се вече от своето народностно българско съзнание и име, за да се преобразиме в нова народност, родена в ретортата на партийно политическата алхимия на комунистическата партия. Ще дадем ли глас за тези, които още от сега ни обричат курбан на нова народност и на друга държава! (вж. в. “ Свободен народ“, бр.213, 20 февруари, 1946 г.).

Негодуванието на широките народни маси срещу македонистката политика на българските комунисти през първите години на ”народната власт“ обикновено се приписва най-много на дейците на Вътрешната македонска революционна организация, поради което преследванията срещу тях стават все по-жестоки. Жив е споменът ми за представената като “михайловистка терористическа банда“ група, която бе зверски унищожена през м. юни 1947 година край село Тешово, Неврокопско. На селяните от околните села се внушаваше, че нейните действия се извършвали под ръководството на “предателя на македонския народ Иван Михайлов“. Тогава всяка нощ и нашата къща беше обграждана от най-верните слуги на комунистическата власт. Цяла година продължи и разглеждането на процеса срещу осемте селяни от Тешово, наречени “помагачи на известната в този край михайловистка терористическа банда“. Осъдени бяха от 8 до 4 години на строг тъмничен затвор и големи глоби Георги А. Каркаланов, Георги Ил. Панайотов, Костадин Д. Халкалиев, Георги Х. Крушовски, Георги К. Попов, Георги А. Панайтов, Андон Богатинов и Борис К. Какалов. Със синовете и внуците на някои от тях през 1959 година прекарахме заедно “лагерните” си дни близо до Скравена, където много често се разминавахме със смъртта. Подобен процес срещу дейци на ВМРО се разглежда през 1947 година и в Скопие.

Все още тези позорни страници от комунистическото минало не са разтворени напълно. Съвременните “демократи“-комунисти нямат и намерение да ги ракрият пред нашия народ. Защото показват, че всякога те са се превъплъщавали - веднъж от българи на македонци, както от социалисти на комунисти, в наши дни пък на “демократи” и капиталисти. А по отношение на македонистката им политика превърнаха създадените от тях македонистки организации в съвременни “демократични партии”.

1.3. Създаване на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества

По поръчение на Политбюро, много бързо през май 1947 г., на специално скалъпен конгрес на македонските братства в София, след доклада на Хр. Калайджиев на тема: “Формите на македонската борба в миналото” се взема решение за “саморазтуряне” на Националния комитет на македонските братства. Непослушниците по отношение на македонистката политика на БРП (к) са прокудени. Избира се инициативен комитет за създаване на казионната организация Съюз на културно-просветните дружества, която да спазва указанията на комунистическата партия по отношение на нейната македонистка политика. В неговия състав влизат вече споменатите партийни функционери В. Ивановски, Асен Чаракчиев, Михаил Сматракалев, Г. Абаджиев и още осем изтъкнати партийни дейтели (вж. приложение № 3 и №4).

Българоубиецът Лев Главинчев, който по думите на неговия брат е убил 226 “македонски фашисти” (вж.Троански, Хр. Убийствено червено, С., 2003 г., с. 8), продължава “чистката” на онези, които нямат “будно македонско съзнание“. Поради отпора на стотиците хиляди македонски бежанци в цяла България, които не приемат идеята за създаване на казионната организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, репресивните акции на комунистическата власт не прекъсват. Кървавите злодеяния продължават да се извършват от Лев Главинчев и неговите червеногвардейци, които преследват “недоубитите македонски фашисти”. Захласнати в жестокото преследване на непокорните българи от македонските братства, партийните функционери утвърждават официално техния казионен съюз чак на 19. 04. 1950 г. В неговото централно ръководство влизат Христо Калайджиев, Дино Къосев, Борис Михов, Георги Панов, Йордан Костадинов, Александра Димо х Димова, Тоше Влахов, Георги Мадолев, Григор Гемов, Владимир Мицев, Люба Йовкова, Йоле Жедов, Георги Наков и Димитър Ружков.

От протокола на заседанието на Националната конференция на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България се разбира, че “след разтурянето на Националния комитет и на

братствата, фактически престават да съществуват старите братствени организации на македонската емиграция в България.“ По-нататък четем: “Право или криво това решение, то стана факт в живота на нашата организирана македонска емиграция и ние трябва да се гордеем с него”/вж. приложение № 5 и № 6 /.

Кого обслужва създадената казионна организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България?

И за каква гордост става дума, за която споменава докладчикът на националната конференция Борис Михов, който признава, че “поради стеклите се събития”, въпреки поставената задача от ЦК на БРП(к), до тази конференция не е бил приет нито устав, нито правилник за дейността на Съюза на македонските културно-просветни дружества. За кои “събития” намеква докладчикът? Премълчава се, но се знае, че по време на македонизацията, наложена от Политбюро на ЦК на БРП (к), са изпратени от него Васил Ивановски, Асен Чаракчиев, Михаил Сматракалев, Георги Абаджиев и др. партийни функционери с поръчение да разформироваат братствата и на тяхно място да създадат Съюза на македонските културно-просветни дружества, да развиват активна антибългарска дейност сред македонската емиграция и населението в Пиринския край. Именно поради “заетостта” на посочените македонисти подготовеният Устав от Инициативния комитет с председател членът на ЦК на БРП (к) Васил Ивановски, секретар Георги Абаджиев и завеждащият агитпропната работа Асен Чаракчиев се предлага и приема без никакви промени на сегашната национална конференция.

В чл. 1 на Устава на македонисткия, т.е. антибългарски Съюз на македонските културно-просветни дружества в България, е записано: *Македонските антифашисти* (активните борци против капитализма, б.а.) *в България, без разлика на националност, пол и религия, се организират в македонски културно-просветни дружества.* Интересно обаче, в протокола от конференцията четем допълнението, че “горното не се отнася за населението от Пиринския край”. Знае се защо, нали? Тук вече е утвърдена нова партийна линия в отношенията на България към Вардарска Македония, от която трябвало да се разбере, че в Пиринска Македония се развива истински “действително македонски народностен дух”. Независимо от това, че тук продължава да се поддържа и провежда македонистката политика,

довчерашните съидейници на българските комунисти от Вардарска Македония са обявени вече за михайловистки агенти.

След януарския пленум на ЦК на БКП от 1950 г. нейният курс за македонизиране на населението от Пиринския край и емиграцията от Вардарска и Егейска Македония продължава с още по-голяма упоритост, защото вече се твърди, че формирането на македонското съзнание и знамето на обединението на македонския народ е в ръцете и под ръководството на БКП, а не на Колишевска Македония и Титова Югославия.

В изпълнение на тази директива на Политбюро на ЦК на БКП са и формулираните цели в устава на Съюза на македонските културно-просветни дружества, който е одобрен “единодушно” от специално подбраните комунисти сред македонската емиграция. Но и утвърден от Министерството на вътрешните работи, съгласно Закона на народната милиция, със заповед № 16/30. 08. 1950 г., подписана от Антон Югов (вж. приложение № 7).

В раздел II - Цел на Устава на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България, в чл. 4, е записано: *Съюзът на македонските културно-просветни д-ва в България има за цел:*

а/ Да сплотява в своите редове всички македонци в България с прогресивни убеждения и ги приобщава към делото на Отечествения Фронт, под ръководството на БКП, към делото на мира, демокрацията и социализма.

б/ Да укрепва в тях македонското съзнание и привързаност към делото на македонския народ за национално, политическо и социално самоопределение с помощта и под ръководството на фронта на демокрацията и социализма, начело със Съветския съюз.

в/ Да укрепва и популяризира македонската национална прогресивна култура.

г/ Да води борба против предателската титовщина и колишевищина и против всякакви други агенти на американските империалисти, сеещи смут и разложение сред македонците в България. Да работи за окончателното изкореняване на великобългарския шовинизъм, михайловищината и всякакви националистически прояви сред македонците в България.

д/ Да ратува за укрепване братството с българския народ и за участие с всички сили в социалистическото строителство в Н.Р.България.

е/ Да възпитава своите членове в безгранична любов, преданост и вечна признателност към великия Съветски съюз - защитник и освободител на всички национално и социално потиснати народи.

По отношение на приемането на членове в Съюза на македонските културно-просветни дружества в чл. 8 се подчертава, че такива могат да бъдат “всеки македонец и македонка, както и сключилите брак с македонец или македонка от какъвто и да е национален произход”, т.е. допуска се и помакедончване. А в чл. 9 е написано: “Не могат да бъдат членове на дружеството лишените от граждански и политически права, агентите на империализма – титовци, михайловисти и други вражески настроени към народната демокрация и социализма елементи”, т.е.” враговете на народната власт” (вж. приложение № 7).

От цитираното става ясно кого обслужва антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България, в която се записват само македонисти сред емиграцията от Вардарска и Егейска Македония. Именно затова до края на съществуването си казионната организация остава безлюдна, но обогатена с имуществото на разтурените братства, над които се извършва истински геноцид.

Жестоката разправа с македонските братства е узаконена с регистрацията на Съюза на македонските културно-просветни дружества от Софийски градски съд на основание молба от 12.01.1953 година, подписана от Христо Калайджие (вж. приложение № 8,9 и 10). Същият вече е използвал личното си служебно положение като член на Президиума на Народното събрание, за да се издаде Указ за отнемане имуществото на македонските братства в полза на оглавявания от него и други партийни функционери Съюз на македонските културно-просветни дружества (вж приложение №11). Регистрацията се извършва по фирмено дело № 1/1953 г., което след 1989 година се използва за ограбване имуществото на македонските братства (вж. приложение № 12).

Глава 2. ПРЕСЪЗДАВАНЕ И ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЯ НА АНТИБЪЛГАРСКИЯ СЪЮЗ НА МАКЕДОНСКИТЕ КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНИ ДРУЖЕСТВА СЛЕД 1989 ГОДИНА

2 . 1 . Възстановяване на казионната организация

Как и защо се пресъздава антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България?

Възстановяването на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България през 1990 г. е свързано с началото на ограбването на страната и забогатяването на партийната номенклатура и нейните потомци. Именно затова на т. нар. възстановителен конгрес всичко се дирижира от Инициативен комитет, избран от някои членове на Политбюро на ЦК на БКП с най-активното участие на Пенчо Кубадински. На “Пиротска” 5 са и пратениците на службите на Държавна сигурност. Христо Миланов Матов, потомък на идеолога на историческата ВМРО Христо Матов, си спомня, че измежду тези хора най-активни са били Иван Александров, зам.-завеждащ отдел “Деловодство” на ЦК на БКП, Иван Караянев, полковник от Държавна сигурност, Христо Тенев, майор от Държавна сигурност, който цели 7 години е бил в Рим, за да следи отблизо и възпира дейността на Иван Михайлов. Журналистът Антонио Петрунов пък си спомня, че в сградата на Македонския дом е бил и кабинетът на бившия командир на партизански отряд Славчо Трънск. И още много други, някои от които след това нахълтват и превземат и Македонския научен институт. Именно партийни лидери и службите на ДС довеждат на “Пиротска” 5 група младежи – синове на комунистическата и оранжево-червената номенклатура, които след това поетапно разгонват потомците на македонските революционери (вж. Матов, Хр. Македонската общност у нас чака легитимност, в-к Монитор, 17. 07. 2002 г., с. 18).

Истината е, че през 1990 г. не се възстановява ВМРО, както вече повече от петнадесет години се заблуждава българската общественост, а се пресъздава антинародната казионна организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България. Това е видно от документацията в Софийския градски съд, която потвърждава тази премълчана истина от партийни лидери и

служители на Държавна сигурност. Именно те, още през 1989 г., само един месец след промените, на 6 декември създават инициативен комитет от “доверени хора”, който подготвя и провежда на 5 и 6 януари 1990 г. възстановителния конгрес на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България. Интересно защо не се споменава, че е втори по ред след създаването му от БКП през 1950 година.

Не е вярно написаното в скалъпения и подписан от Д. Гоцев и Евгени Еков протокол от учредителния конгрес, че Съюзът на македонските културно-просветни дружества е “родолюбива национална организация на българите – бежанци от Македония и техните потомци”. Тази лъжа се използва, за да се извърши регистрацията в Софийски съд по ф. д. № 1/1953 г. на казионната организация, която получава нова номерация 1974/1990 г. чрез извършената комунистическа правна комбинация (вж. приложение № 12 и № 13).

На 30 март същата година председателят на възстановената казионна организация Димитър Гоцев и секретарят Евгени Еков, в молбата си до Софийския градски съд, предявяват иск да се отразят промени във фирмения регистър по фирмено дело № 1/1953 година, които са настъпили в управителния съвет и устава на Съюза на македонските културно-просветни дружества. Това е категорично потвърждение на истината, че те се явяват правоприемници на създадената от Христо Калайджиев и полковникът от ДС Лев Главинчев казионна организация. С този коварен ход се цели поредното обсебване на имотите на македонските братства от подставени лица на комунистическата върхушка.

И така, антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България се използва през следващите години като ракетоносител на нейните превъплъщения (ВМРО – Съюз на македонските дружества, Сдружение ВМРО, партия ВМРО–Българско национално движение, и Фондация ВМРО).

Политбюро на ЦК на БКП е дирижирало винаги както дейността на създадената от него организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България, така и собствеността на нейното имущество, заграбено от изстрадалите емигранти от Вардарска и Егейска Македония. Доказателство за това е решение на

Политбюро на ЦК на БКП от 01.02.1977 г., което се изпраща за изпълнение от Ал. Лилов, Пенчо Кубадински, Ст. Михайлов, Д. Димитров и Д. Станишев (бащата на сегашния лидер на БСП и премиер на Република България). В него е записано: “Политбюро на ЦК на БКП смята за целесъобразно Съюзът на македонските културно-просветни дружества и Тракийските културно-просветни дружества постепенно да преустановят своята дейност. Техните функции да се осъществяват от организациите на ОФ и Славянския комитет. Имуществото ще премине към държавата и ОФ.” Извършва се поредната “братска” прегръдка между ОФ и антибългарската организация. Някога те бяха заедно при македонизирането на българите от Пиринска Македония и емигрантите от Вардарска и Егейска Македония, а сега се погаждат и за прехвърлянето на заграбеното имуществото на македонската емиграция.

Една от задачите при възстановяването на Съюза на македонските културно-просветни дружества е да се обсебят ограбените имоти на македонските братства, дружества и фондации, от които нейните превъплъщения (сдружение ВМРО, партия ВМРО–БНД, фондация ВМРО) натрупват немалко пари.

Другата задача на БКП и службите на ДС, свързана със създаването отново на казионната организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, има ярко изразен идейно-политически характер. Още от самото начало на самия възстановителен конгрес се замисля тя да се развие по-нататък като фалшификат на ВМРО, за да се избегне възмездие, което очакваха комунистите заради жестокото преследване, убийствата без съд и присъда, масовите изселвания и изпращането в затвори, лагери и черни роти на известни дейци на македонските революционни борби и техните потомци, най-вече в Пиринска Македония.

С посочените “тайни” задачи са запознати само най-доверените на БКП пратеници, които създават т.нар. Инициативен комитет за пресъздаване на казионния съюз. Както през май 1947 г., така и сега, преди нейното пресъздаване, се прибегва до използване на същия подход – създаване на инициативен комитет.

Никак не е случайно, че на възстановителния конгрес преобладават комунисти и комсомолски активисти. От една страна

прозорливите страдалци от комунистическия режим подразбират коварния ход на БКП и службите на ДС, а от друга “най-опасните” от тях съвсем съзнателно са тотално изолирани. И едните, и другите не участват в политическия театър, който започва на “Пиротска” 5 през 1989 и 1990 г., в който главно действащи лица са специално изпратени партийни функционери и службите на ДС, както и обучените от тях т.нар. ”млади” (“нямам предвид младите потомци от македонски родове, които след това постепенно са прогонени от Красимир Каракачанов”).

Внимателният анализ на идейно-политическата идентичност на присъстващите на т.н. “възстановителен” конгрес през 1990 г. показва съвсем ясно и убедително ходовете на все още непоклатимия ЦК на БКП и службите на ДС, които са свързани с ”осъвременяване“ на функциите и задачите на създадените в миналото казионни организации, които ограбват имотите на македонската емиграция от Вардарска и Егейска Македония, както и профилактичните политически маневри за неутрализиране на евентуални действия на засегнатите от комунистическия режим все още оцелели дейци на историческата ВМРО и техните потомци. В това отношение продължават да се изпълняват пак заветите на Д. Благоев за внедряване на “свои хора” във ВМРО и активното им участие в нейните конгреси и съвещания, за да се внасят повече социалистически елементи в нейната теория и практика (вж. Д. Благоев, Около македонския въпрос, сп. Ново време, 1905). Използват се и вече известните похвати на комунистите Димитър Влахов, Владимир Поптомов и Христо Янков при създаването по указание на Г. Димитров и Коминтерна през 1925 г. на първия фалшификат на историческата ВМРО, а именно – ВМРО (обединена).

На конгреса за възстановяване на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни организации се оформят три групи представители:

- специални пратеници на БКП, партийни функционери и служители на Държавна сигурност ;
- т.нар. “млади”, повечето от които са деца на партийната и оранжево-червената номенклатура или вече “обработени” довереници на службите на ДС;

- представители на македонските братства и потомци на изтъкнати дейци на македонските революционни борби.

Най-много са делегатите от първа и втора група, подготвени предварително от БКП и службите на ДС. Гузен, Хр.Тенев, майор от ДС, прави изказване, в което подчертава следното: “Декларирам, че трябва да се изключи, че делегатите комунисти са дошли на конгреса по някакво партийно поръчение, а са тук, за да изпълнят един дълг към България и най-вече към нашите земи, извън пределите.” (вж. протокола от конгреса, с. 6).

Възстановителите на комунистическата организация Съюз на македонските културно-просветни дружества са доволни. Те са постигнали първия голям успех, свързан с основната задача – да се присвоят имотите на македонските братства и по-нататък да се използват от “политическите еничари”, наречени “младите”, които нахълтват като троянски коне в дясното политическо пространство.

Уставът на възстановената казионна организация е съвсем съзнателно променен, за да се заблуди българската общественост. Каква метаморфоза в съдържанието на основната някогашна цел на организацията, която бързо се превръща от комунистическа в “демократична”, от антибългарска – в “защитница на духовното единство на българския народ”. Но като основно средство за осъществяването на целите е посочено “съдействието за възстановяване, създаване и укрепване на Съюза на македонските културно-просветни дружества”.

Основните фигури в ръководството на обновения Съюз на македонските културно-просветни дружества – доц. Д. Гоцев (член на БКП), Хр. Тенев (служител на ДС) и Евгени Еков, син на партийния функционер от Плевен Пенко Еков, ускоряват подготовката за реализирането на следващата метаморфоза – свързването на казионната организация с името на историческата ВМРО. Тази “патриотична” задача е свързана с изпълнение на специално Решение № 70 още от 1988 г. на ЦК на БКП за преустройство на организациите, които са били в услуга на нейния тоталитарен режим, т.е. времето, когато комунистите подготвиха своя преврат на 10 ноември 1989 г. и моделираха разграбването и опустошаването на страната чрез подставени от тях лица.

2.2. Първо превъплъщение на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества като ВМРО – СМД

Още не е отминала цяла година от “възстановителния конгрес”, когато на 15. 12. 1990 г. в София се провежда друг, който е наречен Първи редовен конгрес на Съюза на македонските културно-просветни дружества. Кой и защо бърза? Това става съвсем ясно още при подготовката на конгреса от 1990 г. Но малко са онези, които подразбират коварните ходове на възстановителите на някогашната казионна организация. Не се сещат обаче защо в местните структури нахълтват все повече комунисти, които съвсем доскоро не само зеклеймяваха, но и преследваха дейците и потомците на наричаната от тях “михайловистка фашистка” организация.

През това време стават вече известни масовите гробове на изтъкнати дейци на историческата ВМРО от Пиринския край. Службите на ДС, които имат своите пратеници на “Пиротска” 5, са стреснати и от някои от митингите, на които се надигат гласове за възмездие към екзекуторите на дейците на македонските революционни борби. Именно затова се дават указания да се използва абривиатурата ВМРО на историческата организация, с което да се заблуди българската общественост. Освен това се извършва и ускорено внедряване на т.нар. ”ушета“ в местните структури, подбрани измежду децата на потомствената номенклатура на БКП и казионния БЗНС.

Този ход става съвсем ясен, когато Д. Гоцев предлага възстановената антибългарска организация да носи наименованието “ВМРО – Съюз на македонските дружества”. Отново се получава нещо странно, което могат да моделират и реализират само учениците на Коминтерна. Предлага се своеобразно “побратимяване” на Вътрешната македонска революционна организация със Съюза на македонските културно-просветни организации, който се свързва с най-злостната и кървава борба срещу дейците на ВМРО. Какъв парадокс! Комунистите са забравили, че някога те определяха ВМРО като “върховистка фашистка организация, оръдие на най-реакционните буржоазно-шовинистични реваншистки среди в България (вж. Енциклопедия на България, С., 1963, с. 586).

Съвсем основателно предложеното от Д. Гоцев превъплъщение на казионната организация, създадена от македонистите Христо Калайджиев и Лев Главинчев, предизвиква остра реакция от потомците на изтъкнати македонски войводи. За тях историческата ВМРО е светиня, затова към нейната абrevиатура не бива да се посяга по две съображения: 1) създадената организация на “Пиротска” 5 не е нито вътрешна, нито революционна, и 2) по-голямата част от членовете нямат нито родствена, нито нравствена връзка с идеите и идеалите на ВМРО. Това становище е било най-твърдо поддържано от Христо Матов, потомък на идеолога на историческата ВМРО Христо Матов, К. Църношанов, дъщерята на Т. Александров – Мария Коева, Иван Шалев и други. Но за съжаление, тези страдалци от комунистическия режим все още не искали да повярват, че всичко на “Пиротска” 5 се дирижира по специална програма от БКП и службите на ДС.

Във в.”Македония днес”, с. 6 от 22 май 2005 г., се разкрива нещо, което е съзнателно премълчавано и почти забравено. Ето какво се твърди: *”Всъщност взетото от “конгреса” решение е за създаване на СМД – ВМРО, впоследствие това се потушва и абrevиатурата се обръща на ВМРО- СМД, да могат измамниците да се титулуват в жълтеия печат “войводи. “В хода на това срамно дело Каракачанов е разобличен от по-късно изгонения отговорен секретар и един от създателите на вестник “Македония” Руси Русев, че лъже, че е от Македония. Пред почти всички “членове“ на младежката организация Каракачанов признава, че е излъгал, но заявява, че е сторил това по съвет на Димитър Гоцев. Никой от членовете не реагира, нито пък някой, който и да било, си припомня този факт.”* Това не е единственият факт, свързан с използваните машиниции от изпратените със специално поръчение от Държавна сигурност т.нар. “млади“ на “Пиротска” 5. Още при пресъздаването на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества те използват лъжата и интригите като натовчено оръжие срещу потомците на известните македонски родове и ревностните защитници на македонските братства. Никак не е случайно, че в тяхна помощ в Македонския дом идват, освен вече споменатите офицери от Държавна сигурност, и Мерсия Макдермот, Костадин Кюлюмов и Мая Вапцарова, които

предизвикват дискусия около имената на някои от предателите в македонското революционно движение като българоубица Яне Сандански.

Онези, които са внедрени на “Пиротска” 5, бързат, за да постигнат своите доскоро прикривани политически цели. Като особено нетърпелив измежду т.нар. “млади” се очертава Красимир Каракачанов, който на Първия конгрес в изказването си заблуждава делегатите, че пресъздаденият Съюз на македонските културно-просветни дружества трябва да е “независима, надидеологическа, надкласова и надпартийна организация, за да не се допускат по-нататък спекулации и манипулации...” (вж. с.3 от протокола на конгреса, проведен през 1990), а след това вече като председател на младежката организация съобщава на специална пресконференция, че в тяхната предизборна програма е написано “...ако ВМРО дойде на власт, ще се бори за написването на нова история на Македония без цензура и идеологически предразсъдъци” (вж. в. Македония, бр. 1, 1991 г., с. 5).

С решение от 08. 06. 1991 г. Софийския градски съд вписва новото наименование на казионната организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България, което става “ВМРО – Съюз на македонските дружества”. Извършена е първата гавра с абривиатурата на историческата ВМРО.

Следващата стъпка на партийната номенклатура, която се е загнездила трайно на “Пиротска” 5, е направена през 1993 г. За да бъде заблудена българската общественост, че създадената организация ВМРО – Съюз на македонските дружества е приемник и последовател на историческата ВМРО, на проведения Втори конгрес за камуфлаж се включват в състава на изпълнителния комитет двама-трима наследници на видни революционни македонски родове, между които най-ярко изпъкват имената на Мария Коева и Райна Дрангова. За съжаление, те не можаха да разберат коварството на онези, които кадруваха на “Пиротска” 5.

След този конгрес изпъкват съвсем ясно първоначалните намерения на възстановителите на Съюза на македонските културно-просветни организации.

Кои са те?

Първо. Потомците на партийната номенклатура, които са основно ядро в ръководството на първия фалшификат на ВМРО, вече разполагат с немалки финансови възможности. Те са създали своеобразен партиен щаб от организатори, който разполага с приходите от имотите на македонските братства.

Освен немалките заплати, които получават, са осигурени с леки автомобили, с които обикалят страната, но не извършват “културно-просветна дейност”, за както и до днес заблуждават, а започват своята политическа кариера.

Второ. Активно включване на лъжевойводите в политическия живот на страната като “троянски коне” в демократичното пространство. Това е една от най-важните идеи на онези партийни функционери и служители на ДС, които още от 1989 г. направиха подбора на “младите” на “Пиротска” 5. БКП разчиташе на тях и ги внедри във вече променената от самата нея политическа система. Затова ги подпомага и сега не само за да оцелеят, а и да бъдат умело използвани при критични политически ситуации .Особено ярко пролича това при създаването на коалиционното правителство през 2005 г. на БСП, ДПС и НДСВ.

Бързото превръщане на фалшификата на ВМРО на “Пиротска” 5 в активна политическа формация предизвиква голямо неодобрение на дейността и “своеволното авторитарно поведение на наложени отвън членове на ръководството и техните покровители“. В Призива на Македонския инициативен комитет, отправен към българската общественост, най-после се казва истината, че ”ВМРО-СМД е средище на лица с тоталитарен корен, с определен цвят, чийто “национализъм “изникна на мястото на вчерашния интернационализъм“. Представителите на известни македонски родове разбират колко жестоко са били измамани когато са мислили, че “възстановяват” ВМРО и братствата, чрез които съхранявали своята българска национална идентичност.

На 14 и 15. 01. 1994 г. над 60 македонски дейци , студенти от корпорация “Шар” и членове на клуба на репресираните “Атанас Пашков”, се срещат в гр. Разлог, за да анализират действията на онези, които са ги измамили. Още тогава става съвсем ясно, че някои от т. нар. “млади” са внедрени от службите на ДС и създават

фиктивни структури (вж в. Македонски глас, бр. 1, септември, 1995 г., с.3).

Една година по-късно, през февруари 1995 г., друга група от представители на изтъкнати македонски родове (проф. Йордан Венедиков, Хр. Матов, Л. Шапкарев, Йосиф Крапчев, Н. Ачков и др.), създават Македонски инициативен комитет и разпространяват *Отворено писмо*, в което се осъжда учудващата политическа активност на “младите” в организацията, които имат червено или оранжево-червено потекло. Освен това, иска се комплексна финансова ревизия, която да е свързана с разходите на самонадеяните щатни организатори и депутати. Предлага се да се направи отчет за сключените договори за отдаване под наем имотите на македонските братства, както и за покупките на имоти. Към Контролно–ревизионната комисия се поставят 15 въпроса, на които не се дава никакъв отговор. По-голямата част от тях са свързани с неясното състояние на счетоводно–финансовата отчетност на организацията при използването на материалното наследство на македонските братства. Освен това се подчертава, че Македонският дом се е превърнал в “средище на хазарт и разврат вместо да разгръща вратите си за своите членове и другите граждани - за възпитание, разпространение и популяризиране на идеи и нравственост “

В *Отвореното писмо* на Македонския инициативен комитет се посочват неотложни, наложителни мерки за преодоляване на грубите организационни и финасови непростими грешки. Предлага се отлагане на предстоящия за провеждане конгрес в град Кюстендил поради това, че “той ще бъде така манипулиран, както и предишният – от подбора на делегатите, през дирижирания начин на гласуване и прегласуване, та до своеволната подмяна на смисъла на решенията и по-нататъшното им изпълнение”.

Обикновено когато са изразявали съмнения за измамите във вече станалата популярна формация – първоприемница на антинародната организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, нейните ръководители обвинявали “бунтовниците” в обслужване на скопска агентура, наричали ги “ликвидатори“, и какви ли не още Самонадеяното ръководство мълчало по всички поставени въпроси в писмото на Македонския

инициативен комитет Вместо да даде отговор, то и неговите приближени реагирали с присмех и заплахи.

На 3 март 1995 г. изтъкнати наши учени, университетски преподаватели, лекари, юристи, дейци на изкуството и други ,които са от известни македонски родове, свързани с революционните борби в Македония, изпращат *Второ открито писмо* до ръководството на ВМРО–СМД, Централната контролно-ревизионна комисия и Македонския научен институт, в което от името на македонската общественост в България настояват за отговор на въпросите, поставени в *Първото открито писмо*, най - важните от които са:

- *отлагане на насрочения незаконосъобразен и неподготвен конгрес ;*

- *възстановяване правото на изборност и избираемост чрез въвеждането на пропорционално представителство;*

- *елиминирание на всякакви привилегии за допълнително представителство и пълна забрана за изборност на длъжностни лица;*

- *провеждане на пълноценна реална финансова ревизия на Съюза и поделенията му за последните два мандата, както и аналитичен отчет по приходната и разходната част на годишните бюджети на ВМРО-СМД и конкретно по сключените договори за покупка на имоти, отдаване под наем на такива, за дадените субсидии или дялови участия в други мероприятия и пр.;*

- *активна работа по възстановяване и регистрация на отделните братства, македонски банки, фондации, ефории и изпълнение на направените дарения, завещания и др.;*

- *дейност по отмяна на всички репресивни нормативни, съдебни и административни актове, издадени и насочени дрецу организационното имуществено състояние на македонските обществени организации;*

- *пълен контрол върху дейността и законосъобразността на решенията на различните ръководства в Съюза от страна на Централната контролно-ревизионна комисия.*

Вече бетонирали своето присъствие в Македонския дом, самонадеяните лъжевойводи с тоталитарно самочувствие отминават без никакво внимание и второто писмо на толкова известни страдалци от комунистическия режим. Те са спокойни, защото невидимата ръка

на бившата Държавна ръка стои на раменете им и напътства действията и поведението им.

На Третия редовен конгрес, който се провежда на 25 и 26 март 1995 г. в Кюстендил, въпреки настояването на Македонския инициативен комитет за неговото отлагане, настава звездният миг в политическата кариера на Красимир Каракачанов и неговото обкръжение. На този конгрес “младите” превземат изцяло ръководството и прокарват важни изменения в действащия устав, с който се гарантират ярко изразените кариеристични политически и икономически интереси на лъжевойводите, които вече са прочистили “най-опасните” от старите македонски родове. Отсега нататък никой не може да се изпречи на пътя им за осъществяването на онези задачи, които са свързани с политическата им кариера. Никак не е случайно бламирането от ръководството на Мария Коева и замяната на Иван Татарчев като почетен председател от Стоян Бояджиев. “Обезвредени” са изцяло и членовете на Македонския инициативен комитет, които се обявяват открито против съвсем явно провежданата авторитарна политика и пресонилизирането на образа на организацията, не от избрани, а от назначени бюрократилъжевойводи. Най-после “младите” нямат прегради, за да заблуждават българската общественост, че оглавяват дясна партия.

За съжаление, кощунството с името и славата на македонската революционна организация се извършва пред очите и с участието на някои потомци на изтъкнати и прославени македонски революционери, запазени като камуфлаж в превъплъщението на Главинчевата организация на “Пиротска” 5. Те не можаха, или не искаха да разберат мисията на “младите”, повечето от които нямат нито родствена, нито нравствена близост с историческата ВМРО. Все още недоумявам как тези толкова изстрадали македонски фамилии, жестоко преследвани от главинчевци, застанаха заедно с Каракачановото обкръжение под знамето на организацията, напоено с кръвта на нашите деди и бащи. Каква гавра със свящото име на прославената в борбите за освобождение на Македония ВМРО! Това е грях, тежък грях пред паметта на стотици свидни жертви на комунистическия режим, както и на изстрадали бежанци от Вардарска и Егейска Македония, дошли в майка България, за да запазят своята

родова и национална идентичност, но след това ограбени от “народната власт”.

След Третия конгрес на фалшификата на историческата ВМРО неговите лидери централизират изцяло нейната дейност, подчиняват я на своите вече явно прокламирани политически и икономически интереси. Осигуряват и своите тилови защитници – увеличава се щатният апарат. Назначени са в почти всички окръжни градове “доверени” хора за съюзни организатори. Най-после проличават двете основни линии в дейността на създадената от БКП и службите на ДС организация на Хр. Калайджиев и Лев Главинчев, а именно:

- активно включване в политическия живот на страната;
- икономическо стабилизиране чрез участие в приватизационни процеси, създаване на фирми и фондации с търговска дейност .

Напълно са “забравени” вече идеите и идеалите на историческата ВМРО , на която лъжевойводите на “Пиротска” 5 се представят като последователи. Красимир Каракачанов и Николай Кънчев разработват специална стратегия за участие на фалшификата на ВМРО в масовата приватизация и проявяват своя бизнес нюх. И до днес не се знае каква е съдбата на Балканския приватизационен фонд “Мизия, Тракия и Македония”, както и на Фондация “Българска идея“. Когато се поставял въпросът за по-голяма прозрачност в това отношение, документацията, която е била предоставена за сведение на организационния съвет, е била прибирана бързо срещу подпис с обяснение, че представлява опасност “за чуждото разузнаване” (Генадиев, цит., с. 77, 78, 86) . А онези, които се осмелявали да искат дискусия по този въпрос, са били обявявани за “разцепници и ликвидатори на организацията“.

2.3. Новото наименование на Съюза на македонските културно – просветни дружества като Сдружение ВМРО

Едни от вече “професионализираните” политически действия на обкръжението на Красимир Каракачанов се проявяват на IV редовен конгрес, който се провежда в гр. Петрич. И тук, както и на предишните конгреси, предварително се извършва прочистване на т.

нар. “провокатори, разцепници” и създаване специален статут на привилегированите дружества, които са доказали своята “вярност”. Те имат право да изпращат по двама делегати на конгреса, с което се осигурява непоклатимо “мнозинство” (вж. Генадиев, Г. ВМРО – възстановяване и развитие в края на XX век. Варна, 2003 г., с. 79).

На конгреса в Петрич, според участниците в него, Каракачанов няма “опозиция”. Затова се променя дневният ред. Изборът на председател се провежда по-рано, на 15. 02., вместо на 16. 02. 1997 г. Така е бил измамен и предложеният за председател на организацията Иван Татарчев, тогавашен главен прокурор на Република България. “Единодушно” специално подготвените привилегировани делегати избират за председател на фалшификата на ВМРО Красимир Каракачанов, който запазва своето обкръжение - Бойко Ватев и Николай Кънчев, в централното ръководство, а за камуфлаж оставя и Райна Дрангова. *Най-голямата изненада на конгреса в Петрич е свързана с новото превъплъщение на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества. С решение от 28. 02. 1997 г. на Софийския градски съд са вписани промените в досегашното название ВМРО–СМД. Новото наименование е Сдружение ВМРО.* Това поредно превъплъщение на организацията на македонските “антифашисти”-македонисти е поредното кошунство с историческата ВМРО. Обсебват се нейните четири букви, за да се вкара в заблуждение българската общественост. Софийският градски съд “забравя” да установи, че произволно използваните четири букви ВМРО не са абривиатура на историческата ВМРО, защото не са свързани с никакво название. По този начин те се явяват недействителни, нищожни. Допуснато е непростимо правно и езиково недоразумение.

След IV конгрес на фалшификата на историческата ВМРО политическата кариера на Красимир Каракачанов получава обществена известност. Той е изцяло устремен към участие в предстоящите парламентарни избори. Именно затова политизира изцяло дейността на т. нар. Сдружение ВМРО , с което се реализира неговото двупосочно развитие, от една страна като културно-просветна организация, която е превзела имотите на македонските емигранти, а от друга – като макар и неофициално обявена, политическа структура. Това създава условие на обкръжението на

Каракачанов да постигне най-после мечтаното двувластие – икономическо и политическо. На парламентарните избори през 1997 г. чрез потайни комбинативни действия Красимир Каракачанов и Анатолий Величков се появяват в листите на СДС. В нарушение на Конституцията на Република България те се явяват като коалиционен партньор на СДС, без да са регистрирали политическа партия.

От конгреса, проведен през 1997 г. в Петрич, започва и политическият ортакълк между Красимир Каракачанов и Борис Ячев, който има немалко заслуги за избора му като председател. Освен това вече избраният петрички лъжевойвода в ИК на фалшификата на ВМРО не е опасен, защото потеклото му е от комунистическо семейство. Напуска учителската професия и за изявените заслуги към своя лидер е назначен на “Пиротска” 5.

През тази година бях заместник ректор на Югозападния университет. Проф. Йордан Венедиков един ден дойде в кабинета ми и ме попита: “Атанасе, ти защо не си във ВМРО? В Пиринския край вашият род е дал много свидни жертви – пралядо ти, дядо ти и вуйчо ти. И тримата са изтъкнати дейци на ВМРО, разстреляни по най-жесток начин от враговете на организацията.” Допълних, че за мъжете от целия ми род по бащина и майчина линия през 1944 г. беше подготвен масов гроб, а през 1959 г. като техен потомък бях изпратен в черната рота в Люти дол, до лагера в Скравена, където няколко пъти се разминавах със смъртта. Данчо отново попита: “Е, защо страниш от ВМРО?” Тогава му отговорих, че това, което е на “Пиротска” 5, не е ВМРО на пралядо, дядо, на баща ми и на целия род, а структура на БКП и на службите на ДС. Той също беше разбрал, че създадената формация на “Пиротска” 5 няма нищо общо с историческата ВМРО и македонските братства, затова беше напуснал лъжевойводите в София и членуваше в организацията “Вардар” в Благоевград. Тогава двамата решихме да приема предложението на д-р Живко Палов, Н.Северов и бай Георги Сотиров да стана член на дружество “Вардар“, за да видя отвътре със сигурност това, което знаех за фалшификата на ВМРО. Така и направих. Бързо ме включиха в ръководството, а след това ме предложиха и за делегат на т. нар. XIV конгрес на ВМРО. Валентин Китанов настояваше да ме водят като официален гост на конгреса, но д-р Живко Палов, председател на дружество “Вардар“, не се съгласи. Гузни, лъжевойводите се притесняваха, затова някои започнаха да ме

ухажват, за да бъде “кротък делегат” на и този, за пореден път вече манипулиран конгрес.

Учуден бях, че конгресът на лъжевойводите от “Пиротска” 5 не беше обявен за V пореден, а за XIV, т.е. те вече се представяха като правоприемници на ВМРО от 1893 г. Още по-голяма беше изненадата ми от това, което видях в залата на НДК, където се провеждаше конгресът. Това беше истинско манипулирано съборище на предварително подготвени хора как да избират. Реших да направя изказване, а след това и да напусна конгреса. Така и сторих. По време на изказването ми обкръжението на Каракачанов изтръпна. Страхувах се, че това е сигнал за тяхното сваляне. Те вече очакваха, че бай Иван Татарчев е извършил подготовка за “преврат”. Затова бяха подготвили техни хора за контраатака, но той седеше спокойно на първия ред в залата и гледаше със строгия си поглед уплашените лъжевойводи. Наистина, някои от неговите привърженици дойдоха при мен и ме помолиха да се обединим и подменим ръководството. Не се съгласих, защото вече окончателно се убедих, че този фалшификат е създаден с цел да се заблуди българската общественост, че е възстановена историческата ВМРО. Ето част от изказването ми на този конгрес: *“Трябва да се анализира сложното минало на организацията, да дадем конкретен отговор на въпроса заветите на кое крило от нея ще бъдат възприети и осмислени. Нима ще продължим да тачим онези, които осветиха убийствата в организацията?”*

Ще бъде съвсем откровен. Кой ще отрече, че при т.нар. “възстановяване” от някои на ВМРО през 1990 г. в създадените структури бяха вклинени немалко верни хора на БКП и на ДС? И сега не мога да се съглася с парадокса, че потомците на онези, които бяха живи изгаряни, са въвн от организацията, а в нея да има потомци на онези, които прерязваха вените на дейците на ВМРО в Неврокопско, за да им изтече по-бързо кръвта, или пък бяха живи изгаряни в Горноджумайско. Защо някои от тези толкова изстрадали хора в миналото даже не искат да влязат в организацията, която се представя като наследница на историческата ВМРО? На този въпрос трябва да дадем отговор. Приемствеността в дейността на ВМРО изисква в нейните структури да няма място за корумпирани и престъпници, които да си правят далаверите в организацията.”

Казах хубави думи и подкрепих някои млади ръководители на младежката и студентската организация, които атакуваха с тежки и неудобни въпроси Каракачанов и неговото обкръжение по време на конгреса. Но петричкият лъжевойвода Борис Ячев беше помислил, че няма други “млади”, освен онези, които Държавна сигурност вече бе внедрила на “Пиротска” 5. Той все още се хвали, че хубавите мои думи се отнасяли за него и за другите “млади“ около Каракачанов, които тогава всъщност се криеха уплашени от мен и от бай Иван Татарчев.

След моето изказване залата утихна, но срещнах враждебните погледи на обкръжението на Каракачанов. Гузните наведоха глави, а един от тях чух да казва: “Нас не ни интересува миналото. Нека да не се връщаме към него.” Огледах залата и реших, че с тези хора сме от два различни свята. Моето място не бе при тях. Напуснах конгреса и се върнах в Благоевград, където заедно с д-р Живко Палов и бай Георги Сотиров решихме да напуснем завинаги фалшификата на ВМРО. Последваха ни и другите членове на управителния съвет на дружество “Вардар”, в което се бяха загнездили вече синове на бивши комунисти и внуци на санданисти.

След конгреса от 1999 г. обкръжението на Красимир Каракачанов продължава да “прочиства” оглавявания от него фалшификат на ВМРО. Прогонени са и младежите от софийската организация, както и студентите от корпорация Шар. В битката срещу тях участват най-активно Бойко Ватев, Николай Кънчев и Борис Ячев. Няма ги вече и неудобните “бунтари“ от старите македонски родове. Настана истинско тоталитарно време за лъжевойводите за по-нататъшни преобразования на правоприемницата на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества.

2.4. Превъплъщение на антибългарския Съюз македонските културно-просветни дружества като партия ВМРО – Българско национално движение

Още преди XIV конгрес на сдружение ВМРО, което от една страна се представя като “приемник” на Вътрешната македонска революционна организация, на Македонския национален комитет и на ВМРО – Съюз на македонските културно-просветни дружества, а

от друга – като юридическо лице, което осъществява своята дейност в “частна полза”, Красимир Каракачанов внася тайно документи в Софийския градски съд за регистрация на партия, която да оглавява заедно със сдружението. Само най-близките му съратници знаят за тази тайна завера. Единият от тях е бившият журналист от вестник “Кооперативно село” Бойко Ватев, а другият – Николай Кънчев

По някакво чудо, за първи път Софийския градски съд узнава и констатира, че повече от петнадесет подписа върху учредителния протокол са фалшиви, поради което с Решение № 281/16.03.1999 г. се отказва регистрация на едноименната партия със сдружението ВМРО /вж. приложение № 14/. За Каракачанов и стоящите зад него обаче няма непреодолими трудности и в българския съд. Там също има свои хора, с помощта на които се отминава със завързани очи фалшифицирането на повече от петнадесет подписа, установено от съдия Румяна Паликарова при Софийския градски съд, фирмено отделение, седми състав. Освен това, въпреки изпуснатия срок за запазено име на партията, Каракачанов успява с благословията на съдия Севделина Червенкова да я регистрира на 12 май 2000 с четирибуквието ВМРО, зад което не стои никакво наименование. Междувременно, без да се провежда конгрес, на три пъти – 20. 06. 1999 г., 08. 01. 2000 г. и 27. 04. 2000 г. се променя и допълва уставът на политическата партия ВМРО – Българско национално движение на разни “събрания”, за които членовете на организацията не знаят /вж. Генадиев, Г. цит., с. 158/. За съжаление тези промени услужливо са били регистрирани от съда, без да се дава сметка за очевидните нарушения на закона. Всичко е трябвало да стане много бързо, защото Каракачанов е трябвало да участва в новите избори. Има и още една причина. В същото време предстоеше регистрация в Софийския градски съд на Възстановената македонска родолюбива организация – Българско демократично движение, с абревиатура ВМРО-БДД.

За да спаси фалшивата абревиатура ВМРО на своята партия, Каракачанов и хората му от Благоевград направиха своеобразен рекет срещу нашата организация, за да се попречи на регистрацията ѝ. Казано ни бе, че няма друга партия с такова наименование, но на следващия ден незнайно как в съда се оказа “заявено “точно името на нашата партия. Затова бяхме принудени да използваме абревиатурата ВМРО-БДД 2000. След това се разбра, че отново с фалшифицирани

имена от Благоевград, незнайно как толкова бързо, по потайни пътища е подадена неграмотно написана молба с точното название отново на нашата партия. Молбата на “мъртвите души” беше отхвърлена от Софийския съд, но Каракачанов си свърши пак в голям грях работата, т.е. изпревари ни при регистрацията.

От 2001 г. вече съвсем се обкръкват функциите и задачите на превъплъщенията на някогашната казионна организация Съюз на македонските културно-просветни организации, които се извършват на “Пиротска” 5. Но едно е вече съвсем ясно – две са посоките за кариерата на обкръжението на Красимир Каракачанов, които са обусловени и от двувластието, което имат като ръководители на сдружение ВМРО в “частна полза” и на партия ВМРО – Българско национална движение. Ряпа да ядат другите политици в България. Никой от тях не се е сещал за такава комбинативност, с помощта на която политиките да имат от една страна икономическа, а от друга – политическа изгода. Според разследване на Д. Кънев обаче “Каракачанов се проявява по-скоро като “политико-икономически Остап Бендер”, отколкото автентичен политически лидер, какъвто е бил моделиран по идея на Пенчо Кубадински още през 1989 г. (вж. Кънев, Д. Непоносимо, но обяснимо предателство на българщината в Македония, в. Македония днес, ноември, 2004 г., с.6). През последните няколко години вече не може да се разбере какви “висши форуми” се провеждат от обкръжението на Каракачанов – партийни, или пък на сдружението.

Според някои от участниците в т.нар. Общо събрание на сдружение ВМРО, проведено на 15 и 16. 12. 2001 г., Красимир Каракачанов предлага пререгистрация в “частна полза”, за да се използват доходите “безконтролно за лични цели и по-късно имотите на бежанците да бъдат “законно” приватизирани, както и става (вж. в. Македония днес, цит., с.6). Младежката организация се противопоставя решително на това предложение, което се определя като неморално и незаконно и иска оставката на провалилия се лидер по време на местните избори. Но Каракачанов мобилизира своето обкръжение и изгонва от сдружението бунтарите и онези, които ги подкрепят. Не групата на лъжевойводите, а именно тези младежи са основното ядро сред участниците в гражданските протести против правителството на Жан Виденов. Според тях Сдружение ВМРО е

превърнато в своеобразна “частна” организация на Каракачанов, а каузата на македонските българи е напълно забравена.

И този път обаче Каракачанов не забравя да си запази схемата за заблуда на българското гражданско общество. В приетия Устав на сдружение ВМРО от общото събрание (обявено в медиите като конгрес), в чл.2 е написано: “Сдружение ВМРО е приемник на Вътрешната македонска революционна организация, на Македонския национален комитет и на ВМРО – Съюз на македонските дружества.” Скрива се истината, че този фалшификат е правоприменник на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества. Вярвам, че костите на македонските войводи, загинали в борбите за свободата на Македония, са се повдигнали от гняв при тази гавра с името на организацията, за която те дават живота си. Недоумявам само как са преживели това ново превъплъщение онези все още верни на Каракачанов потомци на изтъкнатите дейци на ВМРО, които заради икономическите си интереси загърбиха идеалите на своите бащи и деди. Те са използвани за камуфлаж, т.е. за маскиране на политическите и бизнесменски интереси на обкръжението на Красимир Каракачанов.

Странно обаче, в Устава на паралелно съществуващата със Сдружение ВМРО партия ВМРО–Българско национално движение, никъде не се посочва, че тя е правоприменник на историческата Вътрешна македонска революционна организация. В същото време обаче във всички свои медийни изяви Красимир Каракачанов подчертава, че неговата партия е “новото име” на историческата ВМРО. Това е част от предизборната му схема за заблуда на българското общество.

И така, с едни и същи форуми, с едно и също ръководство, се управлява от една страна Сдружение ВМРО, а от друга – партия ВМРО–БНД. Такава друга комбинативна формация в българското политическо пространство няма. Има я само на “Пиротска” 5. Неин създател е Красимир Каракачанов, който от 2000 г. управлява съвсем демонстративно еднолично и сдружението, и партията.

През 2001 г. Каракачанов се проваля като лидер на парламентарните избори. Той вече не е в парламента. Вместо да си подаде оставка, отново прилага вече познатия похват да изключва членове и цели дружества, които смята, че могат да направят преврат

в партията и сдружението, които оглавява. За по-голяма сигурност прибягва отново и до назначаване на служебни ръководства. Преди изборите обаче формално централното ръководство се уговаря, ако не се спечелят изборите, да си подаде оставката. Това обаче означава Каракачанов да го няма повече в политическото пространство. Затова той отклонява това искане, за разлика от Анатолий Величков, който като председател на предизборния щаб за парламентарните избори поема своята лична отговорност за провала и се оттегля от изпълнителния комитет.

В този критичен момент от политическата кариера на Каракачанов се ражда и “дружбата” му с президента Петър Стоянов. Това донякъде помага за неговото оцеляване. Пак тайно, без знанието на изпълнителния комитет, нито на организационния съвет, лидерът на фалшификата на ВМРО сключва за втори път споразумение с “Тергьовден” за подкрепа на Петър Стоянов в президентските избори. Какви са били тайнствените уговорки между двамата, все още никой не знае. Но това, че в политическата формация на Каракачанов има хаос и безредие, се признава и от “най-вътрешните” хора в нея. Ето какво споделя А. Величков в интервю пред в. 168 часа от 29. 06. 2001 г.: “Заобикаля се мястото, където трябва да се вземат решения /Каракачанов ги взема еднолично). На този съюз му липсва и орган за надзор. Всяка политическа организация си има и ревизионна комисия за контрол върху политическите решения и за финансовите упражнения на партията, а в случая те липсват.” В случая наистина партията, това е Каракачанов, без никакъв контрол върху неговата дейност като лидер.

Когато в медийното пространство се разнася новината, че някои от политическите лидери са били сътрудници на ДС, отначало Каракачанов се стресва: “Знам, че искат и мен да ударят” (вж. в. Труд, 14. 12. 2000 г.). Но след сближаването му с президента Стоянов той набира кураж и съвсем официално обявява, че “коалицията “Тергьовден-ВМРО” не смята да маха от листите си петимата кандидат-депутати, които са били сътрудници на бившата ДС.” А. Величков отново поставя на обсъждане въпроса членовете на ИК, на Организационния съвет и председателят да подпишат клетвени декларации, че не са били сътрудници на ДС. Каракачанов намира

предложението за предизвикателство, обидно и провокационно, и отказва да подпише такава декларация (вж.Генадиев, Г., цит., с.159) Никак не беше трудно самообявилият се за “антикомунист” Каракачанов да поиска удостоверение от Комисията по досиетата, за да успокои онези, които още се съмняват в чистотата на неговото младежко минало. Но и до ден днешен не се решава да увери всички онези, които го обвиняват, че е бил “ бурма “ в тайните служби.

2.5. Последният фалшификат на ВМРО като Фондация ВМРО

Още по-комбинативни стават действията на самообявилите се “войводи”, без войводска кръв в жилите си, след създаването на последния фалшификат на ВМРО, а именно Фондация ВМРО, регистрирана в гр. Пазарджик.

Чудя се, с такава ли съдебна система ще ни приемат в ЕС, която не може да съзре деянията на такива “политици” като Красимир Каракачанов, който чрез три фалшификата на една славна българска организация като историческата ВМРО преследва съвсем явно своите ярко изразени политически и икономически интереси. Не е ли вярно, че т. нар. “частна” фондация ВМРО е път към законна приватизация на имуществото на македонските бежанци, което не се използва с благородните цели, за които е било създадено, а за задоволяване на личните нужди на групата около Каракачанов /вж. в. Македония днес, цит., с.7).

Не е ли вярно и това, че същото обкръжение използва пак съвсем неправилно четирибуквието ВМРО, което няма съответно название, за да се заблуди българския народ, че това е партия, която е наследничка на славна историческа организация.

Твърдението на лъжи или премълчаването на истини не е ли престъпление по наказателния закон? На този въпрос отговор трябва да даде съдът, а виновникът най-после да получи своето наказание, заради извършената дезинформация и деформация на толкова много хора.

Създадената Фондация ВМРО от обкръжението на Каракачанов е последното засега превъплъщение на пресъздадената през 1989 г. казионна организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, в което са осъвременени някогашните похвати

за “законно” приватизиране на имотите на македонските емигранти. В десетки публикации у нас е изразено негодуванието, свързано с регистрацията на новосъздадената Фондация ВМРО в частна полза и със седалище в Пазарджик. И този път, както при извършените предишни превъплъщения на фалшификата на ВМРО, всички, които се противопоставят на циничната идея, се изхвърлени или принудени да напуснат партията ”за лична употреба”. В статията “Каракачанов превърна легендарното ВМРО в партия за лична употреба” (вж. в. Седем, 4 -10. 08. 2004 г.) се подчертава, че “биографията на Красимир Каракачанов и на неговите заместници Николай Кънчев и Бойко Ватев, както и на цялото негово обкръжение, онагледява част от технологията, чрез която бе опорочен българският преход.” И Каракачанов, и Кънчев, и Ватев, продължава авторът – “се оказват удобни брънки от веригата за разграбване на чуждо имущество и за използването на обществени постове за частни цели” (вж. в.Седем, цит., с. 5).

Най-после Каракачанов постига своята някогашна комсомолска мечта, с която през 1989 г. според някои очевидци членът на Политбюро на ЦК на БКП Пенчо Кубадински го представя на “Пиротска” 5, за да започне “патриотична” работа в Македонския дом. Интересно, каква е тази метаморфоза в семейство Каракачанови – дали синът е сбъркал оранжево-червения цвят на баща си Дончо Каракачанов със син, или пък има тайно споразумение между баща и син – да са винаги добре с управляващите, единият с червените, а другият - привидно със сините.

Няма друг политик у нас, който да е лидер едновременно на три формации и да използва “благините от тях” заради ограбената аббревиатура (без наименование) на патриотичната Вътрешна македонска революционна организация. Според Д. Кънев “чрез изграждането на странна пирамида от неполитически сдружения с идеална цел – фондации, фирми и една фантомна квазипартия, Красимир Каракачанов “успешно” се представя (бива представян от медиите) за национален политически лидер. Нима може да не се повярва на това, че “схемата за заблуда и развъртаване на българското гражданско общество е доста прозрачна, но работи перфектно под благосклонния поглед на съд, прокуратура, данъчна служба и медии /вж. в. Македония днес, цит., с.5).

Политически, "войводски", културно-просветни или бизнесменски са били подбудите на Каракачанов и неговото обкръжение, когато регистрираха на 6 октомври 2003 г., не в София или Благоевград, а в Пазарджик фондацията ВМРО? Този въпрос все още няма отговор от тях. Но бившият главен прокурор на Република България, внук на създателя на историческата ВМРО д-р Христо Татарчев, казва: *"Това е форма на ограбване. Имотите на македонските бежанци, създадени с безвъзмездни дарения, сега са собственост на една фондация, учредена в частна полза. Имотите, които са на македонските братства, в момента се разграбват от сегашната организация на Красимир Каракачанов, носеща името ВМРО, която обаче няма нищо общо с ценностите на истинската"* (вж. в. Дума от 14. 02. 2004, с.13).

Когато стана ясно, че Красимир Каракачанов, Николай Кънчев, Бойко Ватев, Борис Ячев и Мирослав Мурджов са направили, но укриват регистрацията на последното превъплъщение на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, последва всеобщо възмущение, негодувание заради гаврата с името на историческата ВМРО. И онези, които все още бяха в рехавите структури на организацията на Каракачанов и неговото обкръжение, заблудени от патриотарските му речи, разбраха, че техните лидери "пожизнено са узаконили лидерските си постове, като са придобили и правото на собственост на имоти на стойност над три милиона лева по данъчна оценка". Някои брокери обаче смятат, че пазарната стойност на сградите и парцелите, които са предоставени безвъзмездно на фондацията, са най-малко три пъти по-високи.

Регистрацията на Фондация ВМРО в Пазарджик, извършена с помощта на адвоката Стефан Петков, възбужда съвсем основателни съмнения и сред редовите членове, че тя е направена "тихомълком и далеч от София, за да не се разчуе сред обществеността и лидерите да правят каквото си искат". На масовите обвинения в това отношение обясненията не са еднакви. Каракачанов казва: "Ако чакахме да се узаконим в София, щяха да минат много месеци. Затова се наложи бърза регистрация на Фондация ВМРО, която да получава дарения." Едва ли някой ще се реши да дарява онези, които властват над имотите на изстрадали бежанци. Напротив, този път се отвори

очите и на някои родолюбиви българи в чужбина, които вече разбират истината за бизнесинтересите на лъжевойводите от “Пиротска” 5. Като свидетел на Каракачанов в Благоевградския районен съд Борис Ячев обяснява по друг начин регистрацията на фондацията: "Направихме я , защото ни омръзнаха съдебните дела , които се водят срещу организацията." Вярно е, че дела се водят за незаконно използваните имоти на македонските братства, които се управляват еднолично от Каракачанов и най-близките от неговите приятели. Те използваха изпреварващия ход, за да не изпуснат апетитните имоти за милиони левове. И този път "под благосклонния поглед на съд, прокуратура, данъчни служби и медии" беше направено поредното превъплъщение на предишния фалшификат на ВМРО - Сдружение ВМРО, което веднъж е регистрирано като юридическо лице с нестопанска цел, но през декември 2001 г. по предложение на Каракачанов, то е пререгистрирано "в частна полза". Това е позволило доходите на сдружението да се използват “частно“ и по-късно имотите на бежанците да бъдат "приватизирани", което се извършва с регистрацията на Фондация ВМРО. Въпреки че "схемата за заблуда и развращаване на българското гражданско общество е доста прозрачна", както се подчертава в публикацията "Непоносимо, но обяснимо предателство на българщината в Македония“ (цит., с.6), българската прокуратура не се самосезира. Тя премълча написаното смело и открито от десетки журналисти.

И така, защо се учреди Фондация ВМРО? Нали създадената през 1997 година Фондация “Българска идея“ има като основни източници на финансиране дарения и спонсорство. Какво стана с нейните дарения и спонсорства?

На този въпрос отговорът трябва да бъде по-конкретен и убедителен, за да се разбере “баш войводите" от “Пиротска” 5 дали са културно-просветници, или бизнесмени. В текста и подтекста на учредителния акт на Фондация ВМРО е втъкана цялата истина. Коя е тя?

Прави впечатление, че Фондацията ВМРО се оглавява лично от Красимир Каракачанов, който получава безвъзмездното право на собственост върху недвижими имоти в цялата страна. За постигане на целите на фондацията учредителят - Сдружение ВМРО, т.е. другият фалшификат на ВМРО, оглавяван пак от него, предоставя правото на собственост върху следните имоти.... От този

текст на учредителния акт се узнава, че *Каракачанов предоставя на Каракачанов правото на собственост върху много имоти, т.е. учредителят на сдружение ВМРО в лицето на Красимир Каракачанов дарява на самия себе си, но вече в качеството си на учредител на фондацията, обществени и стопански сгради, поземлени имоти и туристически обекти с огромна стойност. Вярно ли е това, или е клевета срещу Каракачанов? Може ли съдът да допусне толкова голяма еднолична власт? Друга такава фондация, която да е предоставила толкова много еднолични права на управителя, който я създава, в България едва ли има. И с тези си права Каракачанов стана пак неповторим, непобедим. Вестник "Струма" публикува новината, че "баш войводата", като управител на АНКОР-М-ЕООД, е вече и съсобственик на ресторант "Моменти" в Благоевград (вж. в. Струма, 17-18 януари 2004 г., с. 1 и 4).*

Най-замайващото, което е хитро скроено в учредителния акт, е това, че най-доверените хора на Красимир Каракачанов, които са в Управителния съвет на Сдружение ВМРО и в Изпълнителния комитет на партия ВМРО-БНД, са и в Управителния съвет на Фондация ВМРО. Това са Николай Кънчев, Борис Ячев, Бойко Ватев и Мирослав Мурджов. Но те са и депутати в 40 -то Народно събрание. Интересно, кое е обединило толкова здраво петорката? Съвместната им "културно-просветна", политическа или бизнесменска дейност?

*

Създадените фалшификати на историческата Вътрешна македонска революционна организация показват нагледно и убедително превъплъщенията на антибългарския Съюз на македонските културно-просветни дружества. Тяхната дейност има ярко изразен демагогски и популистски характер и е тясно свързана с разработения модел от БКП и Държавна сигурност както за ограбване по разнообразен начин имуществото на македонските обществени организации, така също и за изолиране и неутрализиране на потомците на македонските революционери, преминали през ада на комунистическия режими .

Протичането на процеса, свързан с последователните превъплъщения на антибългарския Съюз на македонските културно-просветни дружества, показва и потвърждава

истината, че те нямат нищо общо с прославената в борбите за свободата на Македония Вътрешна македонска революционна организация.

Ето основните етапи при превъплъщенията на антибългарската организация Съюз на македонските културно–просветни дружества и регистрацията им, която се извършва в първите от тях /ВМРО–Съюз на македонските дружества и Сдружение ВМРО /по нейното фирмено дело № 1 от 1953 г., променено след 1990 г. във фирмено дело № 1974(вж. Удостоверение, издадено от Софийския градски съд на 25 .09. 2000 г.).

Съюз на македонските културно–просветни дружества

Създаден през 1950 г. от активни борци против капитализма , регистриран на 12. 01. 1953 г. по фирмено дело № 1/1953 г. на Софийския градски съд.

Основна дейност:

-македонизиране на населението от Пиринския край и емигрантите от Вардарска и Егейска Македония;

-обсебване имотите на македонските братства;

-преследване и репресиране дейците на ВМРО и техните потомци.

Възстановителен конгрес на Съюза на македонските културно-просветни дружества

Проведен на 5 и 6 януари 1990 г. с решение от 11. 07. 1990 г. на Софийския градски съд се подменя ф.д. № 1/1953 г. с ф.д. № 1974 и са вписани промени само в Устава на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества и в състава на Управителния съвет.

Основна дейност:

-пререгистрация на антибългарската организация Съюз на македонските културно–просветни дружества;

-прехвърляне имотите на македонските братства и ВМРО върху нейното първо превъплъщение, създадено от БКП;

-активно включване на комунисти, оранжеви земеделци и техните внуци и деца в пресъздадената казионна организация.

ВМРО – Съюз на македонските дружества

Подменя се названието на Съюза на македонските културно-просветни дружества с ново наименование “ВМРО - Съюз на македонските дружества“. Вписва се нов устав и състав на Управителния съвет с решение на Софийския градски съд от 03 .06. 1991 г. През 1993 и 1995 г. са вписани промени в състава на Изпълнителния комитет, но се запазва ф.д. № 1974/1990 г., което е продължение на ф.д. № 1/1953 г.

Основна дейност:

- дезинформация чрез средствата за масова комуникация, с която се заблуждава българската общественост, че е “пресъздадена“ историческата ВМРО;

- последователно отстраняване на потомците на ВМРО, които не одобряват дейността на т.нар. “млади”, подбрани от Държавна сигурност и включени в ръководството;

- активно участие в политическия живот на страната с цел домогване до парламента и изпълнителната власт.

Сдружение ВМРО

С решение на Софийския градски съд от 28. 08. 1997 г. се вписва изменен и допълнен устав и ново наименование на ВМРО - Съюз на македонските дружества – Сдружение ВМРО. Регистрацията по ф.д. № 1974 от 1990 г, което е продължение на ф.д. № 1/1953 г., остава непроменена. През 2001 г. сдружението е пререгистрирано в “частна полза“.

Основна дейност:

- финансово замогване и приоритетно развитие на политическа дейност;

- ускорено отстраняване на “непослушните” в сдружението, които са против политизирането му;

- опит за създаване на политическа партия;

- увеличаване на щатните организационни служители;

- подготовка и участие в местни и парламентарни избори.

ВМРО – Българско национално движение

При първия опит за регистрация на партията, с решение на Софийския градски съд от 16 март 1999 г., се отказва вписването ѝ в специалния регистър на политическите партии, поради фалшифициране на 15 подписа. През май 2000 г., без да е приключило следствието за фалшифицирането на подписите и изпуснатия срок за запазено име на партията, Софийският градски съд регистрира партия ВМРО - БНД с използваната вече абревиатура ВМРО, която няма наименование.

Основна дейност:

- използване на сдружение ВМРО за осигуряване на доходи от имотите на македонските братства и ВМРО, а партията - за получаване на политическа власт;

- управление на сдружение ВМРО и партия ВМРО – БНД от едно и също ръководство;

- създаване на коалиция с движение “Георгиевден“ и участие в президентски и парламентарни избори;

- отстраняване от сдружение ВМРО на софийското младежко и студентско дружество Шар;

- обновяване структурите на сдружение ВМРО и партия ВМРО – БНД с “послушници“ на ръководството.

Фондация ВМРО

Регистрирана на 06. 10. 2003 г. в Пазарджик за извършване на дейност в частна полза. Отново се използва абревиатурата на историческата Вътрешна македонска революционна организация, която не е свързана с конкретно наименование.

Основна дейност:

- прехвърляне на недвижимите имоти на македонските братства и на ВМРО като собственост на фондация ВМРО;

- извършване на дейност в частна полза.

От основната дейност, която са извършвали посочените формации, създадени на “Пиротска” 5 от 1989 г. година до сега, е видно, че те нямат нищо общо с идеите и идеалите на историческата ВМРО, а в повечето случаи са осквернявали нейното

име и слава. След като прокудиха потомците на истинските македонски войводи, нито един от сегашните “баши войводи” Каракачанов, Ватев, Кънчев, Ячев и Мурджов не са свързани родово с дейците на македонската революционна борба.

Винаги фалшификатите на ВМРО, които са истински правоприемници на антибългарската организация Съюз на македонските културно–просветни дружества, са начевани в грях, извършван и от съда, прокуратурата и следствието. Ето и основаанията за това твърдение:

Когато Софийският градски съд е пререгистрирал казионната организация през 1990 г., е отминал със затворени очи нейното фирмено дело, устава и състава на ръководството, от които е видно, че *се възстановява антибългарска организация, която е извършвала противонародна дейност.*

При вписване на новото наименование на Съюза на македонските културно–просветни дружества (ВМРО – Съюз на македонските дружества) се използва абревиатурата на историческата Вътрешна македонска революционна организация, без нейното конкретно название. С нея се заблуждава българската общественост, че е пресъздадена революционната организация на македонските войводи. От тогава някои се самообявяват за такива. Тази заблуда се увеличава при регистрацията на другите формации /Сдружение ВМРО, партия ВМРО–БНД и Фондация ВМРО/, с което се извършва кощунство върху името и славата на историческата ВМРО.

Съдът и прокуратурата имат и друг грях. Независимо от това, че при първия опит за регистрация на партия ВМРО–БНД са констатирани фалшиви подписи, след това се прави регистрация при още незавършена работа от следствието. И до днес фалшификаторите на повече от петнадесет подписа не са наказани, въпреки че се знае кои са. Съдът отминава и изпуснатия срок за запазване име на партията. Разбира се, това са само малка част от “неволните” грешки на съда, прокуратурата и следствието при създаването и регистрацията на фалшификатите на организацията на македонските войводи. Тази морално–правна бъркотия не е никак случайна: “Тя, казва потомъкът на идеолога на историческата ВМРО Христо Матов, поражда много въпроси и съмнения, но в основата ѝ е безспорно кариеристичният партизанлък.”

Глава 3. КОИ И КАКВИ СА ЛИДЕРИТЕ НА ФАЛШИФИКАТИТЕ НА ВМРО

3.1. Войводи, куртулно-просветници или политици

Не бих поставил това заглавие, ако средствата за масова комуникация у нас не използваха съвсем неправилно, почти всеки ден, аббревиатурата ВМРО и думата войводи, когато се появява не само Красимир Каракачанов, но и някои от неговите “четници“. На 22 февруари 2006 г. в сутрешното предаване по БНТ патриотарският популизъм отново цъфна от устата на “баш войводата“ от “Пиротска” 5. За да се разграничи от останалите политици, Каракачанов гръмогласно заяви: *“Българските политици не са български патриоти”*. Интересно, нали и той е политик вече повече от петнадесет години. С какво се отличава от другите? Може би най-вече с популистките си “патриотарски” речи, в които не щади даже и прокуратурата, когато се представя за защитник на българските национални интереси. ”Спи ли тя?”-пита лъжевойводата.

Наистина, не само прокуратурата, но и съдът и следствието “спят”, когато трябва да се каже истината и само истината при

отговора на въпроса кои и какви са лидерите на фалшификатите на ВМРО.

Твърде много са публикациите, в които се дава отговор на този въпрос, но лъжевойводите мълчат, защото техните биографии говорят съвсем убедително, че нямат нищо общо с идеите и идеалите на истинската, историческата ВМРО. Както вече бе казано, отначало, когато Пенчо Кубадински урежда Красимир Каракачанов в младежката организация на "Пиротска" 5, лъже, че е от Македония. След това става съвсем ясно, че няма нищо македонско в произхода си, но започва постепенно да приватизира македонската идея за постигане на лични интереси. Често пъти журналисти му поставят този въпрос, без да знаят за лъжата му, че е бил от Македония. В отговорите си се сравнява с едни от най-големите водачи на ВМРО, които не са били от Македония. Заявява, че има претенции за "добър историк", но интересно защо не използва историческите си знания, за да разбере, че става правоприемник на най-антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества.

Ако беше добър и почтен историк, Красимир Каракачанов би се насочил към дисертация на тема "Ролята на Съюза на македонските културно-просветни дружества за македонизирането на българите от македонските братства и населението от Пиринския край", но в това отношение докторантурата му на неизвестна тема не е провървяла и я изоставя, за да стане политик. Като такъв той сам признава, че в политиката "малко или много губиш човешкия си образ (вж."Приятно ми е, ако ми кажат "комита", в. Труд , август 1999 г., с.9). Това е вярно обаче, когато се тръгне в политиката с нечисти поомисли. Не се знае кои са неговите кумири в нея. Ако Даме Груев и Тодор Александров, за които Каракачанов казва, че са негови кумири, възкръснат, отново ще се върнат в гроба, за да не го гледат. Ако ги излъже, че е техен последовател, сигурно ще бъде наказан по законите на ВМРО. А дали лъжата не е негова храна през всичките години на властване във фалшификатите на ВМРО?! Веднъж ще каже, че не е партийно обвързан, защото "ВМРО не е партия , а идея", друг път ще загърми като лидер на партия ВМРО, който, както казва Валенти Донев, "за да го има някъде, за да го видят с някого, не подбира срещите си и демонстрира своето нарцистично поведение"(вж. в. Анти, 3-9 юни 2004 г., с.8). Най-много от всичко

обича да позира като вожд пред знамето на ВМРО, или пък да се показва заедно със своите коалиционни партньори, които понякога бързо разлюбва и изоставя. Ще го видите с Екатерина или Надежда Михайлови, или пък с Анастасия Мозер и Стефан Софийански да вдига наздравица в името на националните интереси, но готов да влезе в коалиция със социалистите. Комунистите винаги са разчитали на него, затова "смятат, че могат да се разберат всякога с Красимир Каракачанов, когато си дава сметка, че е в уникалния шанс и позиция да участва във властта" Когато след парламентарните избори през 2005 г. социалистите го похвалиха, Каракачанов засия от радост и възкликна: "БНС ще направи правителство", т.е. той ще реди министрите. Само за един ден във в. "Труд" се видя и като министър на отбраната, разбира се, в правителството на БСП, даже с участието на ДПС. Нищо чудно, та нали някога се срещаше често с Ахмед Доган, за да уточняват позициите си по Закона за политическите партии. Тогава и двамата, вкарани от БКП в дясното пространство, бяха в приятелски отношения, които сега периодично се възобновяват, защото "партията-майка" е кръстница на техните "десни" партии.

Едни го нарекоха "стопаджия", други - "политически хамелеон", а трети "смукалче", което е ненаситно и жадно за власт. Яни Янев пък в телевизионно предаване по bTV на 10 февруари 2006 г. каза, че коалицията БНС, в която е партията на Каракачанов, изпълнява ролята на "патерица" на управляващата БСП. Иди го разбери лъжевойводата - единият ден говори, че неговият фалшификат на ВМРО при никакви обстоятелства не може да приеме ДПС за партньор, но на другия ден заговорва за компромиси. Веднъж ще каже, че не бива да има правителство на БСП, но след това не само се помирява, но и се съгласява да ѝ бъде партньор или пък "конструктивна" опозиция.

Такъв е бил винаги "политикът" Каракачанов, който казва, че неговата партия води "национално отговорна политика". Едно говори, друго върши - казват онези, които го познават отдавна. Лидерът на ВМРО-БНД, без македонски корени, се хвали: "Ние съборихме комунизма", а когато журналистът Георги Коритаров от Нова телевизия го попита дали знае нещо за Кръглата маса, Каракачанов се самоогледа дали изглежда добре на екрана и каза високомерно: "Ние

тогава бяхме на улицата и правехме демокрация.” Истината е обаче, че такива като него, на които пъпната им връв е червено–оранжева, правеха прехода от комунизъм към посткомунизъм, моделиран още през 1988 г. със специално Решение на ЦК на БКП. Именно тогава такива като Красимир Каракачанов използваха стихията, за да поставят началото на националистическата чалга, която и до днес не заглъхва. Той се самоутвърди в ролята на нейн вожд, който продължава да я използва за политическо търгашество.

Казват, че Красимир Каракачанов е активен член на Обществения съвет на Федерацията за приятелство с народите на ОНД в Русия, заедно с Евгения Живкова, Румен Петков, Светлана Шаренкова и Петър Агов (вж. в.Про анти,13-19 април 2004 г.,с.4). Ако това “сдружаване” с такива изявени личности от БСП е заради любовта им към руския народ, това не е никак лошо. Но повече прилича на въздишка по бившия Съветски съюз, защото няма представители в посочения обществен съвет “от истинските демократични партии у нас, които бяха против присъединяването ни към “непобедимата велика съветска страна”. Някога Леонид Брежнев каза наставнически на Тодор Живков: ” Вие сте съветският юмрук на Балканите”. Може би в Обществения съвет, чиято дейност е все още неизвестна, внучката на “тато“ и нейните помощници искат да внедрят страната ни като юмрук на ОНД в Европейския съюз. Руският президент Владимир Путин сам признава, че има специално разработена стратегия за възстановяване на руското влияние върху страните от бившия Съветски съюз, наречена “Операция ОНД“ (вж. в. Про анти, 11-17 март, 2004 г., с.8). Нищо чудно това влияние да е моделирано и върху нашата страна. Иначе не можем да си обясним и честото гостуване на президента Георги Първанов в Москва при неговия наставник Путин.

Участието на Каракачанов в Обществения съвет на Федерацията за приятелство с народите на ОНД в Русия, ако това е вярно, не е никак случайно, защото като “патриот“ и историк той помни, че т.нар. социалистически патриотизъм през годините на живковизма включваше не само вяност към своята родина, “но и към цялото социалистическо съдружие, солидарност с борбата на трудещите се от всички страни против капитализма” (вж. Философски речник. Партиздат. С., 1985 г., с.465). Но най-вече любовта към

“великия “ Съветски съюз, без която никой българин не можеше да се определя като истински патриот.

Трудно е да се познае кой е и какъв е Красимир Каракачанов, но едно е ясно, че такъв политик не се среща често в политическото пространство. Царските хора в България казват: "Бягайте от него, той има няколко лица и цветове. Днес ще те хвали, утре – хули." Може би те имат предвид казаното през септември 2000 г. от Каракачанов пред Симеон Сакс-Кобургготски, че "ВМРО подготвя да внесе в парламента законопроект за референдумите, съобразен с европейската практика, според който българите да изразят своето отношение по темата "монархия или република". Намекът е ясен, нали?

Разговорът между Каракачанов и Симеон Сакс-Кобургготски се провежда в резиденцията "Царска Бистрица" на сутрешно кафе (вж. в. Труд, 09. 2000 г., с.5). Но след като мечтата му да влезе във властта на “царя“ не се сбъдва, той пише: "Като кани гости, Симеон да плаща масрафа им". Последваха много чести, яростни атаки и изявления на Каракачанов срещу царя, който според него "може да не е гол, но екипът му е бос", както и организирани от лъжевойводите масови улични прояви, чрез които царят беше показан в карикатурен образ.

Такъв е лидерът на фалшификата на ВМРО. Днес е един, утре не се знае като какъв ще се пръкне. Политиката за него е средство, за да си поживее по-добре и да увеличи личната си власт. Когато говори за корупция, забравя, че неговата партия се определя като ООД, което прахосва парите от имотите на македонските братства. (вж. в. Струма, 12. 10..1999 г., с.6).

След като направиха десетки премятания, най-после Каракачанов и най-близките му приятели попаднаха в 40-то Народно събрание. Тяхната готовност обаче да участват в правителство с БСП и ДПС разгневи стотици членове и десетки местни ръководства на фалшификата ВМРО. Най-после те се осмелиха да кажат потресаващи истини. Доц. Пламен Павлов от ВТУ "Св. Св. Кирил и Методий" напусна партията, която според него е ръководена от “продажници”. “Лидерите на ВМРО деградиряха и въртят безскрупулна търговия с гласовете на избирателите. Начело на ВМРО стоят самодоволни хора, настанени в бордове и фирми, които

превърнаха политиката в търговия”, заявява възмутен доц. Павлов (вж.в. Труд ,8 август , 2005 г., с.12).

Отец Геврасий, който за разлика от “баш войводата”, има македонски корени, но живее в с.Славяново, Хасковско, анатемоса Каракачанов и го нарече "позор за организацията". И той напусна фалшификата на ВМРО и обвини лъжевойводата във връзки с БКП и го нарече "част от върхушката на ДКМС в Русе през 90-те години”.

Гневна декларация до Народното събрание през август 2005 г. изпращат "войводите" от Банско, които преди изборите за 40-то Народно събрание често посрещаха Каракачанов и Ячев като техни “роднини” по думите на Костадин Хаджитодоров. След като обаче прозряха част от истината ги нарекоха *“клетвопрестъпници без морал, които ги чака само презрение”*. Не може да не се удиви човек от гневното възмущение на членовете на дружеството “Радон Тодев” в Банско и снемането на доверието им към "парламентаристите" на фалшификата на ВМРО *“заради откритото им заиграване с БСП, целящо единствено да ги вкара в изпълнителната власт”*. Не се знае обаче защо банскалии не можаха да познаят по-отрано *"тези клетвопрестъпници, които се опитват с кухи фрази, комсомолски реторики и словесна наглост да прикрият своето падение"*. Защо преди това им вярваха и ги изпратиха в парламента, а сега в декларацията си ги обвиняват, че *“Водени единствено от користни подбуди, те безсрамно и безнравствено подкрепиха кошмара на България - БСП, и котерийната банда на ченгето Ахмед Доган”* (вж. декларацията). Много трудно ли беше да се разбере защо Каракачанов и Ячев "обичаха" Банско и се чувстваха тук като у дома си, или пък защо посегнаха на така известната вила на Иван Михайлов, която се намира в Пирин планина, в местността Елиови мостове, с голямо дворно място от 3000 кв.м., от които застроена площ 144 кв.м. Сега , както вилата на Иван Михайлов, както и част от стопанския двор Рупчовец с площ от 5 755 кв.м., ведно с изградената върху него тютюнева сушилни с 20 камери, преминаха към новата пирамида Фондация ВМРО, която е регистрирана в Пазарджик. Нима “приятелите” на Каракачанов и Ячев от Банско не можаха да разберат още тогава, че техните лъжевойводи са хора "без съвест, морал, чест и достойнство". Най-после Костадин Хаджитодоров се убеди, че във фалшификата на ВМРО "влязоха младежи, които нямат нищо общо с

македонския въпрос и които винаги са били добре при комунизма". Когато всичко, написано в декларацията на банскалии, беше казано отдавна от мен, именно Хаджитодоров се яви в съда, за да брани Каракачанов, но не знаеше нищо за фондация ВМРО, която разбуди такива като него.

Не само хората с македонски корени, но и други, които все още са "подвластници" на Каракачанов в неговите пирамиди, наречени Сдружение ВМРО, партия ВМРО-БНД и фондация ВМРО, се разгневиха от демагогията и двуличието на неговото обкръжение, проявени в жаждата им за власт. Някои от заблудените не само напускат фалшификата на ВМРО, но се заканват да горят книжките си пред парламента. Други пък са решили да купят чалма и фес на Каракачанов. Макар и късно, те са стигнали до извода, че е дошло "време за раздяла" с лъжевойводите. Каракачанов обаче се прави, че не знае за никакви скандали. Както винаги, когато ги напускат, така и сега лъжевойводите се заканват: "Нека дойдат тези с горящите книжки, да ги видим кои са" Може би и към тях ще приложат "неписаните закони на ВМРО", както се плаши всеки, който се изправи срещу тях. Или пък ще обвинят бунтовниците като "резцепници" и "ликвидатори", както наричаха представителите на македонските родове, които през 1994 и 1995 г. започнаха масово да напускат фалшификата на ВМРО, а през 2000 г. техният пример последваха ръководствата на цели структури от страната и се вляха във Възстановената македонска родолюбива организация - Българско демократично движение (ВМРО-БДД), която създадохме на 19 февруари 2000 г. в Горна Джумая.

Когато потомците на македонски войводи и техните симпатизанти от Неврокоп, Плевен, Бургас, Пловдив, Петрич, Свети Врач, Разлог, София, Лом, Дупница, Кюстендил и още в много други градове и села в страната /Димитровград, Ямбол, Варна и др./ се убедиха, че фалшификатите, които оглавява Каракачанов, нямат нищо общо с историческата ВМРО, напускаха неговите структури и се влиаха в създадената от нас организация, на която съм председател.

Създаването на Възстановената македонска родолюбива организация постави в паника ръководството на Каракачановата организация, защото с нас винаги бяха и дейците на Съюза на македонските организации Христо Матов, Иван Шалев, Никола

Ачков, Йосиф Крапчев, Николай Тошев и други. Подкрепиха ни и Иван Татарчев, проф. Йордан Венедиков, проф. д-р Сийка Пенчева, проф. Николай Ярмов, проф. Енчо Герганов и други изтъкнати учени и потомци на македонските революционери. Към нас се присъедини и Методи Димов от Македонската патриотична организация "Тодор Александров" в Брюксел.

Най-голям уплах обкръжението на Каракачанов получи, когато почти целите ръководства, заедно с организациите в Плевен, Гоце Делчев и Бургас преминаха към Възстановената македонска родолюбива организация. Пропука се и най-голямата им крепост в Пловдив, където богословът Симеон Симеонов, който носи нравствените ценности на девет свещеници от рода си, и политическият емигрант Веселин Ангушев, потомък на прославения войвода и кмет на Неврокоп Георги Ангушев, създадоха в Пловдив наша организация. В София лекарят Благой Благоев обедини около себе си изтъкнати интелектуалци и потомци на македонски родове. Заваляха молби до централата на фалшификата на ВМРО на "Пиронска" 5 от интелектуалци, които напускаха демонстративно организацията на Каракачанов. Ето какво е написала до него изтъкнатата учителка от град Плевен Ани Петкова: *"Господин Каракачанов, моля да бъде освободена от членство в градската организация на ВМРО -Плевен, тъй като поведението и методите на работа в поверената Ви организация не съвпадат с моята ценностна система и морал."*

За да оцелеят, лъжевойводите около Каракачанов започнаха гнусна компроматна война срещу онези, които ги напускаха и дойдоха при нас. Като председател на Възстановената македонска родолюбива организация, за тях бях "най-страшният". Затова решиха да фалшифицират и моето минало. А това не беше никак лесно. Като отрочета и възпитаници на една червена партия и нейния оранжев съюзник, потърсиха помощта на своите "събратя" по кръв, които вече бяха специално подготвени според указанието на ВС на БСП как да се неутрализира или направо унищожава психически "врагът", оцелял след комунистическия режим. Тази "бойна" задача Каракачанов постави на послушника му Борис Ячев, когото наричат "лъжевойводата с големите бузки". Именно той за първи път раздаде на журналисти в агенция Балкан по време на наша пресконференция

специално подготвен в стила на ДС бюлетин на пресцентъра на фалшификата на ВМРО, който съдържаеше абсолютно същите лъжи и клевети, отправени срещу мен от мрачни комунистически и оранжеви отрочета, с които още продължава двубоят ми. Дадено бе нареждане на всички щатни организатори да разпространяват пасквила из цялата страна. Когато Николай Влахов, предишен организатор на фалшификата на ВМРО за Плевен, също ги напусна, дойде при мен и ме попита: “Професоре, това ли си ти? Не, не може да бъде! Внушаваха ми от “Пиротска” 5, че ти си страшен и лош човек, затова и аз имам грехове към теб.” Усмихнах се и казах на Николай: “Прощавам ти!” А той продължаваше да ме гледа в недоумение.

Не мога да отмина “побратимите” на лъжевойводите, които използваха фабриката за компромати в ОС на БСП в Благоевград.

Кои са те?

Това трябва да се знае, за да стане още веднъж ясно с кого съгласуват и координират дейността си лидерите на фалшификатите на ВМРО, когато се воюва срещу някогашните “врагове на народната власт”. Това бе шайка наукообразни субекти, които бръкнаха в контейнера си с нечистотии и заизваждаха оттам фабрикувани компромати, които след това Каракачанов “откупи” и започна да разпространява.

Най-свирепият мой хулник, от когото “лъжевойводите” взеха и използваха специално подготвените компроматни материали срещу мен, е бивш секретар на ВК на БКП във Висшия педагогически институт в Благоевград, който е бил кандидат за директор на Пазарджишкия политически затвор през тоталитарния режим, след освобождаването на “педагога” Топорков. Заради този му мерак и заради десетките му публикации срещу развитието на демократичните процеси у нас, журналистката К.И. възкликва: “Ами ако наистина беше станал някога директор на политическия затвор в Пазарджик! Сигурно върху картата на българското страдание щеше да има още един черен кръст (вж. в. Век 21, бр.48 ,год.3, с.8). Някога с тази своя кандидатура моят хулник се хвалеше и плашеше другите, но след промените отричаше. Даже заведе и дело за клевета, че го наричат “червен”.

Част от компроматните материали, използвани от Каракачанов и Борис Ячев срещу мен, са фабрикувани и от най-близкия приятел “на кандидата за затворнически директор”, направен за “бог да прости” професор, когото студентите наричаха “професор таксиметров шофьор”, който обикаляше като печелбар много университети и обещаваще на наивни млади асистиенти научни степени и звания. Две от жертвите си намери чак в Русе. Единият от тях беше асистент и във Висшия педагогически институт в Благоевград, но поради неадекватни действия, подронващи авторитета му сред студентите, сам депозира молба за освобождаване. Именно на него “професорът таксиметров шофьор” поставил поръчение да напише оплакване срещу мен, като му обеща, че ще го направи доцент.

Двамата мои хулници пишеха скудоумни писания в стила на ДС, злорадстваха и водиха шест съдебни дела срещу мен. Създадох цял партизански отряд, за да ме сломят. Използваха опита на бившия политически сътрудник на първия секретар на Окръжния комитет на БКП в Благоевград в десетгодишната си война срещу мен. В нея участваха и двама активни борци против капитализма, които бяха кръстени като “умствено изостанали”, нищо че единият беше професор, а другият доцент. Не знам какви са причините, но не е случайно може би това, че първата жена на “професора таксиметров шофьор” се хвърлила в студените води на Панчаревското езеро, а след това той взема за жена дъщеря на активен борец против капитализма, за да израсне по-лесно в научното поприще. Другият информатор на пресслужбата на “Пиротска” 5 е самообявил се за професор бивш криминален престъпник, на когото изстрадалата от него съпруга се хвърля от 13-ия етаж на жилищния им блок. Душегубците може би очакваха да направя и аз това. Но какво да се прави, корените ми са здрави, имат истинска войводска сила, наследени от дедите ми. Пълен отговор на скудоумните писания на посочените мои хулници и техните “сътрудници” Каракачанов и Ячев дадох във в. “Струма” от 30. 09. 2000 г., с. 6-11 в публикацията ми “Червено-оранжеви отрочета водят гнусна компроматна война срещу мен повече от десет години. Страхуват се от възмездие, от силата и мощта на неврокопския войвода Атанас Попов, която нося у себе си“.

Нищо ново няма в компроматите, които все още се пазят като “тайно оръжие” от агентурната пресслужба на “Пиротска” 5. Може би е още неизползвано писмото, изпратено лично до някогашния министър-председател Жан Виденов от кандидата за директор на Пазарджишкия затвор и от “професора таксиметров шофьор”, с което те го молеха да не ми се връчва дипломата за професор, защото продължавам да съм “враг на народната власт”. Премълчавам имената на моите предишни хулници, чиято партизанска песен сега продължават Красимир Каракачанов и Борис Ячев. Не заради друго, а защото се гнуся от тях като човекоядци.

Направих това отклонение от потока на другите ми мисли, за да се знае кои и какви са сътрудниците и съветниците на Красимир Каракачанов и Борис Ячев в нестихващата им борба срещу мен със съдебни дела и доноси. И защото трябва да не се забравя какво може да очаква всеки страдалец от комунистическия рай, когато се реши да покаже образа на оранжево-червените отрочета, които за съжаление продължават в наши дни пътя на бащите им, но с поставена маска на “демократи”. Даже някои от тях използват антикомунизма не като конкретна дейност за окончателно изкореняване на комунистическите идеи от миналото, а като фалшива конструкция за деформиране мислите и чувствата на онези, които повярваха, че комунистите повече няма да управляват.

Политическата немощ и демагогия пронизват цялостната дейност на лъжевойводите, които приватизираха историческата ВМРО и оскверниха нейното име и слава като най-българска патриотична организация. Може би такива са били указанията на Пенчо Кубадински и офицерите от Държавна сигурност, когато внедряваха свои хора в Македонския дом на улица “Пиротска” 5 в София, съгласно все още неизвестното решение на ЦК на БКП за “потайния” преход от социализъм към капитализъм.

През първите години на “безкръвния” комунистически преврат специално подбраните “войводи” като подставени лица в дясното политическо пространство започнаха с изписване на абривиатурата на ВМРО по стени, улици, паметници и къде ли не още, както и с надписи като “ВМРО - с нас идва редът” или “ВМРО - дядо Коле леко коле”, с които създаваха страх у обикновените хора. Представяха се като спонтанно появили се бунтари, които всъщност привличаха

повече младежи с неоформени възгледи и непознаване на македонската идея. Но бяха подходящи "байрактари" и "майстори" на зрелищните ефекти като носене на горящи факли и произнасяне на патриотарски речи и заклинания. Съвсем основателно Милена Бойчева подчертава, че *"Каракачанов използва героичната романтика на миналото, за да ликвидира посмъртно и опошли историческата ВМРО"* (вж. в. Монитор, 6.юни, 2000 г., с.16). Нейната публикация "ВМРО - партията на позволения национализъм" разкрива донякъде истинския морален и политически облик на лидера на фалшификата на ВМРО. Без да знае, че Красимир Каракачанов не е "възстановител" на ВМРО, както сам се определя като такъв, а е един от учредителите и правоприемник на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, Милена Бойчева прави изключително вярна и точна характеристика и оценка на неговото поведение като политически лидер, чиято "политическа немощ предполага годините на бай Йосиф Петров. При лидера на ВМРО -казва авторката на статията- симптомите на прогресивно политическо застаряване тревожно зачестиха".

Във всички свои интервюта, публикувани най-много във вестниците "Труд", "24 часа" и "Стандарт", лидерът на фалшификата на ВМРО повтаря едни и същи патриотарски популистки лъжи, които се чуват и по някои от централните телевизии, където е абониран за сутрешните предавания. С тях Каракачанов манипулира общественото мнение. Неговото кокетничене може би допада на някои наивни читатели и зрители. Много често Каракачанов се представя като критик на "междупартийните сблъсъци, които унищожават потенциала на нацията". Обяви се и като "спасител" на нацията със своята "Икономическа харта за спасяване и развитие на България", която се посрещна с присмех от потомците на дейците на ВМРО. Някои от тях основателно казаха, че България трябва да бъде "спасена от лъжевойводите заради техния лъжепатриотизъм и приватизираните имоти на македонските братства". В това отношение "баш войводата" от "Пиротска" 5 се застраховаше като наставнически казваше: "Крайно време е да престанем да се връщаме назад и да гледаме кой какво е направил. Имаме нужда от нови лица, от промяна на политическия модел." С тези думи Каракачанов искаше първо да се забрави неговото и на баща му минало, и второ - да се представи като

ново лице, което може да промени политическия модел. Обикновено във всички някогашни, а и свои по-сетнешни изявления, той забравя какво е говорил вчера. Но не забравя да манипулира някои младежи, с които създава своеобразни съвременни комсомолски отряди, които не знаят дори имената на македонските войводи, а се наричат техни четници.

Много често някога, а и сега, Каракачанов заявява, че "ВМРО не е хор "Бодра смяна" и винаги ще се управлява авторитарно. Това е запомнил добре от комсомолските си години, когато Тодор Живков така управляваше държавата. Не се знае обаче от кого е научил апаратните игри, с които успява да бъде преизбиран едновременно начело на трите фалшификата - Сдружение ВМРО, партия ВМРО-БНД и Фондация ВМРО. Както и задкулиските номерца, свързани с потайната подкрепа не само на правителството на Сергей Станишев, но и на сегашния президент Георги Първанов. Може би е вярно, че новата дружба на фалшификата на ВМРО "може да се затвърди и с участие в правителството на БСП и ДПС" (вж.в. 168 часа от 10-16 февруари, 2006 г., с.13).

Твърде учудващи са разсъжденията на Каракачанов за борбата срещу корупцията и престъпленията. Този, който като лидер на фалшификата на ВМРО използва чужди имоти повече от петнадесет години, се осмелява да се представя като борец за справедливост. И понеже винаги е мечтал да се види в горните етажи на изпълнителната власт, смята, че "Не е проблемът дали един министър /а той се видя поне на снимка като такъв на отбраната/ взима рушвети или не взима (!!!? – б.а.), дали един висш партийен функционер е корумпиран (!!!?- б.а.), какви къщи или вили си купува (!!!? – б.а.). Страшният бич за обикновения човек е корупцията в средните и ниските нива на администрацията". С такива псевдополитически разсъждения България трудно ще се интегрира с другите европейски страни. Та нали Европейският съюз смята, че именно корупцията по високите етажи на властта е основната пречка за европеизирането на страната ни.

С такива разсъждения на "голям" политик Каракачанов тръгна да "спасява" България от корупцията и престъпленията. Но за такива думи истинските македонски войводи не са прощавали, а са издавали тежки присъди. Произнесени в наши дни, тези думи са в разрез с

идеите и идеалите на историческата ВМРО. Тази политическа недалновидност не е никак случайна в ежедневните патриотарски речи на лидера на фалшификата на ВМРО. Тя пречи на съвременните интегративни процеси и определя неговия облик като политик, който няма новаторски идеи, а е застарял тревожно преждевременно, след като не знае, че бъдещето на страната се изгражда върху здравите ѝ основи от миналото и настоящето, но не бива да пренебрегва и приемствеността на ценностите от другите европейски страни.

3.2. Депутати или бизнесмени

Политическият и морален облик на лидерите на фалшификатите на ВМРО се откроява най-убедително от тяхното поведение. Няма политическа формация, която да не е била ухажвана от тях, когато трябва да се постигнат някакви лични интереси. Тази "стопаджийска" политика се проявява най-вече при подготовката и провеждането на парламентарни и местни избори. В навечерието на парламентарните избори за 40-то Народно събрание се вживяха в ролята на "обединители" в дясното политическо пространство, но след като разбраха, че там няма да има келепир, се събраха, за учудване на всички политици, с Анастасия Мозер и Стефан Софийански. Нареккоха ги "смукалчета". Защо? Не знам! Нека Каракачанов, Кънчев, Ватев, Ячев и Мурджов дадат отговор поне на това "обвинение".

Дали дейността, която се извършва от Каракачанов и неговото обкръжение, е народополезна, или пък е в "частна полза"?

Отговор на този въпрос се дава донякъде в материала на М. Симеонов "Македонският дом е построен върху дарена общинска земя", публикуван във в."Седем" от 11-17 август 2004 г. Може ли и трябва ли Столичната община да си вземе дарението от 1364 кв. м. земя, ако то не се използва за благородни общественополезни цели? Както подчертава авторът: "Нито Стефан Софийански, нито СДС, нито пък БСП ще направят подобно лошо нещо." Докога обаче ще продължи скрепеното приятелство между Софийански и Каракачанов не се знае, защото то не е заради идейните им принципи, както ни уверяват и двамата. При една от срещите ми с ексмета на София, който изостави кметството и се скри в парламента, стана дума и за

това, заедно с разговора за лъжите и измамите на Каракачанов, че е пресъздал историческата ВМРО. Но той мълчеше и нищо не каза, когато видя с очите си публикуваните документални факти, които му бяха представени. Накрая гузно проговори: "Може би е вярно всичко казано и писано, но нали сме свикнали вече да вярваме, че Краси пресъздаде ВМРО." Даже и той, някогашният министър-председател, е повярвал на лъжите и измамите на Каракачанов, Еков и други, че е пресъздадена не антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, а историческата ВМРО. Така е, когато една лъжа няма край, тогава тя започва да се възприема като истина, която деформира човека.

Когато попитат Каракачанов за неговите политически убеждения, той отговаря хвалебствено, с подчертано самочувствие: "Мисля, че през последните петнадесет години съм показал моите убеждения и съм от малкото политици в България, които не са си сменяли убежденията." А смяната на толкова много и различни партньори през тези повече от петнадесет години не е ли липса на политическа идентичност и проява на хамелеонство? Може би затова Каракачанов твърди, че "противопоставянето комунизъм-демокрация отдавна отмря" и че тази дилема не съществува вече. В това отношение и покровителят му, негов колега историк, президентът Георги Първанов, не се отличава от тези разсъждения, защото при много честите му срещи с отлично обучение в старото КГБ Путин наизусти урока как се прави посткомунизъм от комунизъм. И затова по съветски образец комунизмът у нас се преобрази като посткомунизъм, който даде на предишните комунисти освен политическа, и голяма икономическа власт. Така те се превъплътиха като сегашни капиталисти, а измъчените от комунистическия режим продължават да живеят като страдалци.

Когато някои от централните средства за масова информация показват Красимир Каракачанов, те винаги го представят като лидер на ВМРО. Не се знае обаче в качеството на какъв лидер се появява там той - на Сдружение ВМРО, на партия ВМРО-БНД или на Фондация ВМРО. *От името и на трите формации лъжевойводата компенсира своята немощ и вече остарял политически популизъм чрез символната привлекателност на историческата ВМРО и актуалните проблеми, свързани с българската национална*

идентичност, на която обаче Каракачанов не познава нейните нови измерения.

За съжаление, някои водещи журналисти от най-популярните предавания в централни телевизии, отминават поразяващата истина, свързана с посочените фалшификати на историческата ВМРО. Учудващото е и това, че когато им се предостави конкретна и убедителна информация, вместо да я анализират и използват за предизвикване на дискусия, те я премълчават. Даже започват да канят по-често Красимир Каракачанов, който без никакви задръжки използва лъжите като муниции в политическите си речи, когато се представя като пресъздател на ВМРО.

Истината за лъжевойводите на "Пиротска" 5 прозвучава само в предавания на отделни кабелни телевизии като "Херос", "Скат", "Око" и др., в които сме участвали няколко потомци на истинските македонски войводи. На 19 февруари 2006 г. в предаването на Георги Жеков "Безкомпромисно" в телевизия "Скат" председателят на Съюза на македонските организации Николай Тошев и пламенният защитник на македонската идея Иван Шалев имаха най-после възможността да разкажат подробно как е пресъздадена през 1989 г. антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, за да се ограбят имотите на македонските братства и историческата ВМРО. Иван Шалев си спомня, че за изпълнението на тази "патриотична" задача са били "назначени" комунистът Димитър Гоцев и комсомолците Красимир Каракачанов и Евгени Еков. Няколко дни след това, пак в същото предаване, Христо Матов разказа за мисията, с която са били натоварени същите "войводи" от службите на Държавна сигурност. Интересно, защо обаче централните телевизии, за които са "абонирани" лъжевойводите, не се "самосезират", за да започне този разговор и при тях? След 15-ина години "демократия" не е ли вече ясно защо?

Красимир Каракачанов и неговото обкръжение /Бойко Ватев, Николай Кънчев, Борис Ячев и Мирослав Мурджев/ са несменяеми в ръководствата и на трите формации. Все още не е ясно като какви те станаха депутати в 40-то Народно събрание. Като културно-просветници ли, според сдружението ВМРО, като политици ли от партията ВМРО-БНД или като бизнесмени от собствените фирми, които управляват, или пък като "специалисти по всичко" от

Фондацията ВМРО. За съжаление, на лъжливото им "македонско" хоро се хванаха немалко политици, управници и журналисти. Нека на съвестта им тежи и техният принос за деформирането на цял един народ, че Каракачанов и неговото обкръжение представят историческата ВМРО.

И така, кои и какви са лидерите на фалшификатите на историческата ВМРО? "Войводи" на чети или водачи на модифицирани комсомолски отряди, културно-просветници или пропагандатори на идеите на оранжево-червените им бащи.

Войводи те не са, защото четниците, т.е. потомците на истинските македонски войводи, ги напуснаха. А и не приличат на такива, защото за годините си най-вече Каракачанов, Ячев и Петко Атанасов изглеждат много угоени. Такива войводи бизнесмени е нямало в истинското македонското революционно движение. А и за такива действия, като техните, ВМРО е прилагала много строго своите закони. Вярно е, че веднъж Каракачанов пробва да облече войводски дрехи, но те никак не му прилягаха. Освен това не знаят македонските войводски песни и затова не ги пеят, та когато ги поръчат, лепят пари по челата на изпълнителите. И както казва журналистката Милена Бойчева "даже няма кой да им напише една хайдушка песен от рода на Яворовата". А на комитско хоро не са се хващали, защото не знаят каква да бъде стъпката им – лява, дясна или пък по средата. Затова те повече използват онава, което най-добре познават - стъпките си на някогашни комсомолски секретари и активисти, а може би и на секретари на първични партийни организации на БКП. И "нарцистичното им поведение" е такова, обичат да позират, за да ги забележат като хубавци с дебели бузки. Каракачанов сам признава, че е "с бузки, но хубав" (вж. в. Труд ,14. 08. 1999 г., с.9). На него му било приятно, ако го нарекат "комита". Когато го нарекат обаче карьерист, той приема и това за комплимент.

Не знам като какъв определиха Каракачанов, когато го видяха пред сградата на Народното събрание, подкарал с гега стадо овце. Но ето какво научаваме и за тази негова роля от вестник "Труд": "Главният войвода Красимир Каракачанов беше принуден да крачи след сюроя овце в центъра на София, докарана от веселите щоумени на "Гергьовден" за ужас на симпатизантите им, които се мъчеха да си представят Тодор Александров или Ванче Михайлов в подобна

ситуация.“ Защо не? Та той се превъплъти на какъв ли не, само и само да се добере не до сградата, а до трибуната в парламента, откъдето да произнесе своите пламенни патриотарски речи и да показва “задкулисни номерца“. Авторът на публикацията във в. ”Труд“ казва още, че “В провинцията беше още по-лошо. Сливенските войводи трябваше да гласуват за вожда на новоизлюпеното гръцко малцинство в България Яни Блецов (иначе каракачанин) и те въстанаха.“ Нека си въстават, нали Каракачанов знае как да потушава въстания - например в конгресна зала, когато някой се изправи срещу него. В това отношение той има петнадесетгодишен опит. Освен това, отдавна се знае, че “главният войвода” едно казва за малцинствата, друго прави, когато има изгода от това. “Разбунтува се и крепостта град Стамболийски, начело с кмета“, продължава да недоумява авторът на публикацията, който иначе е симпатизант на Каракачанов. Е, на това бунтовно място “главният войвода“ не се показва, защото там има истински комити от Неврокопския край. Така е, “Резултатът на изборите беше предрешен. На ВМРО (т.е. на фалшификата – б.а.) ѝ предстои трудно оцеляване” (вж. “Защо загуби ВМРО?, в. ”Труд“, 25. 06. 2001 г., с.11). Не знам дали е така, защото Каракачанов може да се преметне много пъти в няколко посоки и знае как да оцелява.

Красимир Каракачанов често се хвали, че в скромния си жителски път е следвал една цел - да допринесе с каквото може за доброто на България. Но не се знае кои и какви са ”добрините” му. Най-важната от тях, може би, е че продължава да се “грижи за имотите” на бежанците от македонските братства. И за да ги наглежда и управлява по-добре, има просторен кабинет, каквито в миналото имаха партийните величия на БКП и комсомолските секретари от ЦК на ДКМС. Разбира се, и ръководителите на Отечествения фронт и червеното БЗНС. Кабинетът на Каракачанов не се отличава от техните. Когато Валентина Петкова го попитала няма ли опасност да се изгуби в него, той отговаря: "Наследство е, реших да се настаним в готов кабинет." Той напомня на партийните секретари от недалечното ни минало според журналистката (вж. в. Труд, 12 март 2000 г., с.5). .Интересно е на Петкова, че някои го обвиняват във връзки със службите, други казват: "Той е". Но кой е "войводата", който се хвали "Аз прощавам, ВМРО – не." Не му

прошават обаче потомците на македонските войводи, които смятат, че той се гаври с името и славата на техните деди и бащи.

Другите "войводи" Николай Кънчев, Борис Ячев, Бойко Ватев и Мирослав Мурджов казват, че получават заплатите си като "културно-просветници" от фондацията, която си създадоха преди една година. Но и на тях им е приятно, когато им кажат "комити". Борис Ячев, като свидетел на Каракачанов пред Благоевградския съд, заяви, че неговите задължения са да извършва културно-просветна дейност. Тази лъжа лъжевойводата от Петрич използва, за да прикрие участието си в управителния съвет на Фондация ВМРО и партия ВМРО-БНД, на които е заместник-председател, а и председател на областното ръководство на фалшификата на ВМРО в Благоевград. Колко много власт има бившият учител от Петрич, който според потомка на един от истинските петрички войводи, когато се насочил към политиката, избрал фалшификата на ВМРО, защото "тук има голям келепир". Агитирал и други с "Елате във ВМРО, за да видите пари, много пари". След това слабичкият даскал започнал да се заглажда и като Каракачанов направи бузки, но и той, както и водачът си, се смята за "хубавец". От него се научи да управлява и фирми, две от които са регистрирани в Благоевградския окръжен съд (Комерс-ЕТ и Фондация за културно и гражданско развитие).

"Културно-просветниците" от "Пиротска" 5 влязоха в 40-то Народно събрание като политици. Парите, "припечелени" отначало от Сдружение ВМРО, а сега от Фондация ВМРО, сигурно са помогнали в кариерата им от партия ВМРО-БНД. Но парите са едни и същи. Те са преди всичко от наеми, от имотите на изстрадалите емигранти от Вардарска и Егейска Македония. Е, вярно е, че с тези и други пари след това закупили и други имоти.

Ама "патриоти" са лъжевойводите от "Пиротска" 5! Душа дават, "но не своята, братя, а душата на народа", който толкова години е със затворени очи, не вижда и не разбира, че обкръжението на Каракачанов няма нищо общо със същинските войводи на ВМРО. Може би Борис Ячев е бил прав, когато е казвал "пари, много пари", защото предизборните агитационни материали на фалшификата на ВМРО не бяха "културно-просветна", а политическа пропаганда, която беше една от най-скъпите.

“Политиците” Каракачанов, Ячев, Ватев, Кънчев и Мурджов от партия ВМРО-БНД са пълновластни “господари” и в последния фалшификат на ВМРО - Фондация ВМРО, към която прехвърлиха цялата собственост, която се водеше на Сдружение ВМРО. Може би това им помогна да си осигурят и най-избираемите места в листите за парламентарните избори за 40-то Народно събрание. Този път нямаше “бой с бухалки”, както се случваше това при предишните парламентарни избори. В Плевен стана кърваво меле след скандал за подреждане на кандидат-депутатите в партийната листа. Сега многовластието на “баш войводите” им осигури местата в парламента. Всеки подушен предизборен скандал беше потушаван навреме. Е, някои от тях, като Борис Ячев например, спечелиха от непрокопаната сегашна избирателна система и с чужди гласове станаха депутати.

И така, политици или бизнесмени са лидерите на фалшификатите на ВМРО. Като какви станаха депутати и влязоха в скривалището на парламента, където искат да запазят своя имунитет?

Когато журналистка попитала Борис Ячев като какъв да го представят, той отговорил – като бизнесмен. Отговорът смутил журналистката. Тогава петричкият “войвода”, без войводска кръв, доуточнил: “Не, пишете ме филолог.” Та нали беше културно-просветник? Защо толкова бързо забрави, че получава заплата като “деец на културата” от фондация ВМРО?

Както преди всички досегашни избори, така и в навечерието на последните парламентарни избори, Кр. Каракачанов и неговото “сигурно обкръжение” тръгна на поход за превземане на депутатски места с една досадна, опасна лъжа, която е казана стотици пъти и вече за наивниците звучи като истина. Коя е тя?

Лъжа е, че фалшификатът на “Пиротска” 5 е наследник на историческата ВМРО. Тя е правоприемник на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, която след промените през 1989 г. беше пресъздадена като параструктура на БКП и службите на ДС. Това е истината за фалшификата, с който Красимир Каракачанов и неговото обкръжение заблуждават българската общественост и “продава свещеното име

ВМРО” за получаване на депутатски места или за създаване на какви ли не фондации.

Няма телевизионна или вестникарска изява, при която лъжевойводите да не кажат колко големи патриоти са, за разлика от другите политици. *Останаха в голяма тайна обаче някои от срещите на Красимир Каракачанов с ултранационалистите Воислав Шешел и Арбен Джафери.* През 1993 година той прави поредното си посещение в Белград. Не забравя да се срещне с известния като отявлен военнопръстърник и борец за запазването на велика и неделима Югославия, разбира се, под тиранията на сръбските комунисти. Потомците на македонски родове у нас са възмутени от “приятелската” среща на Каракачанов с военнопръстърника Шешел. Когато някои от българите в Македония научили за нея, се разгневили. Доволни останали само сръбските крайни националисти. Сега Шешел се намира в международния съд в Хага, заедно с Милошевич. Нищо чудно някой път, пак потайно, Каракачанов да поиска да се срещне със своя “приятен” събеседник и да си поговори с него за националните въпроси на Балканите.

В тайна останаха и пътуванията на Каракачанов до Белгия и разговорите с ултранационалисти от партията Блаамс блок. И още колко незнани и потайни срещи у нас и в чужбина има Каракачанов?! Сигурно всяка една от тях разкрива интересни епизоди от политическата кариера и на други лидери на фалшификата на ВМРО на “Пиротска” 5. Твърде много горчиви истини има още, които укриват “войводите”. Така например някога Едвин Сугарев загатна за връзки и взаимоотношения на някои от тях с ВИС–2. А други даже са били в струкурите на АРДИР. Трети пък развихриха “патриотичните” си чувства в чейнджбюра, откъдето с протекция на ”баш войводите” отидоха даже в службите за сигурност. Някои от тях са близки или роднини на бивши партийни функционери. Сега те слухтят и донасят “полезна” информация не само на своите началници, но и на онези от “Пиротска” 5, които са внедрени от Живковата Държавна сигурност. При една от срещите ни в Благоевград с Христо Матов, Йосиф Крапчев, Иван Шалев и други потомци на изтъкнати македонски родове, около нас се завъртя едно от “ушетата” на лъжевойводите и заканително махаше с пръст. Когато станах и го помолих да се държи по-прилично с нашите гости, той се легитимира с картата си и каза:

”Професоре, това са сръбски агенти ,пазете се от тях.” Казах му : “Подобре е да се пазя от такива като тебе.” и го помолих да ни остави намира.

През зимата на 1999 г. Красимир Каракачанов се среща в ресторант “Крим” в столицата и с Арбен Джафери. Заедно с него е и дясната му ръка Николай Кънчев. Какво ли са си казали балканските “националисти“, и това не се знае, но известно е, че албанският ултранационалист не за първи път взривява Балканите с претенциите, които има за подялба и обединяване на територии. Наскоро той призова за присъединяването към Албания на населените с албанци западни райони на Македония и на Косово.

С ”национално отговорна задача” са и пътуванията на Красимир Каракачанов до други страни. Твърди се, че заедно с професор З. Захариев от БСП е посетил и Ирак, за да подкрепи преизбирането на Саддам Хюсеин за новия му президентски мандат през 2004 година (вж. в. Седем, цит., с.5; в. Македония днес, цит., с.7). Все още Каракачанов не е опровергал това твърдение. След завръщането си в България разказвал възторжено надълго и нашироко за силната подкрепа на иракския народ за президента Саддам. Д. Кънев пише, че няколко месеца след посещението на Каракачанов в Багдад се създава проектът “Ноев ковчег “на Слънчев бряг. За негов шеф е посочен Н. Кънчев. Въпреки че този многомилionen бизнес се свързва с разкритията за петролната корупция на Саддам, и за тази “клюка“няма опровержение. Някога, пак на Черно море, в град Бяла, лъжевойводите си направиха мандра за хубаво сирене (Лактис – Бяла-АД). Създадоха Балкански приватизационен фонд Мизия, Тракия, Македония и какви ли не други ЕООД-та и АД-та , както и фондация “Българска идея”. За тях вече никой нищо не знае. И още повече за размера на капиталите им.

Това е малка част от “патриотичната дейност“ на лидерите на фалшификатите на славната Вътрешна македонска революционна организация. Съвсем ясно е чии интереси са обслужвали превъплъщенията на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества. Не са ли те “тровили тъканта на българското гражданско общество, не са ли допринесли единствено за дискредитирането, орезиляването и обезсилването на каузата на българщината, не са ли обслужвали открити антибългарски

интереси” (вж. в. Македония днес, цит., с.5). На тези въпроси не само Д. Кънев, но всички прокудени потомци на старите македонски родове, както и другите страдалци от комунистическия режим, деца и внуци на македонски войводи, трябва да узнаят най-после верния и точен отговор.

През всичките години на непрокопсания преход у нас лъжевойводите от “Пиротска” проявяват перфидна демагогия, чрез която заблуждават българското общество. В това отношение не се спират пред никакви прегради, за да се представят като “демократична” организация, но запазила генетичното наследство на антибългарската природа на Съюза на македонските културно-просветни организации. Използват еуфорията, хаоса и безредието в политическото пространство, за да направят своите заигравания ту наляво, ту надясно при приватизацията на идеите и идеалите на историческата ВМРО. Никога обаче не поставят въпроса за вината на БКП, свързана с нейната македонистка политика, за проявените жестокости при македонизирането на населението от Пиринския край и на емигрантите от Вардарска и Егейска Македония. Укриват това, че са правоприемници на една от най-антибългарските организации.

В материала на Луко Захариев, бивш главен редактор на в. Македония, “Стопаджиите”, публикуван във в. "Анти" от 20-26. 10. 2000 г., с. 4, се разкрива истината, която е свързана с фалшификата на ВМРО като отроче на БКП: *“Желая да разсея едно заблуждение, което битува отдавна в политическите и журналистическите среди. А то е, че ВМРО е дясна организация. Нищо подобно. Много от структурите на формацията са левичарски, състоящи се от бивши комунисти. Има дружества, които преди това са били изцяло поделения на БСП. Знам какъв вой надаваха, когато се изобличаваха делата на партията в миналото по македонския въпрос. Така че приказките за дясна ориентация са само за прикриване зад портретите на Тодор Александров и Иван Михайлов.”* Доскоро обаче обкръжението на Каракачанов използваше за камуфлаж заслепени от демагогията им потомци на македонски родове. Едни от тях станаха съучастници в частен бизнес, а други позираха на журналисти и фотографи, за да ги видят по страниците на някой вестник или на телевизионния екран.

Най-изявеният като медийна звезда “войвода“ е Красимир Каракачанов, който заедно с някои наградени от него журналисти заблуждават българското общество, че ВМРО е “възкръснала“ на софийската улица “Пиротска” 5, а той е носител на идеите и идеалите на македонските войводи. Обсебването на някои от медиите е тайното оръжие, което продължава да се използва за заблуда и деформация. За съжаление отделни, специално подбрани журналисти, станаха съучастници при манипулацията на общественото мнение. Само те и Каракачанов си знаят условията за публикуването на интервютата с него на цели страници.

Голяма вина за неправилното представяне на обкръжението на Каракачанов като последователи на историческата ВМРО имат и някои политици, с които те бяха в близки взаимоотношения. Повярвах им, че са “десни”. Отначало тръгнаха с триумфиращия СДС. Замечтани за нова властова експозираност и финансови облаги, опитаха на други парламентарни избори да бъдат заедно с движение “Гергьовден”. Но и този брак не продължи дълго. Когато Симеон се намери да управлява България, Каракачанов беше един от първите, който го посети в Мадрид. След това му гостува и в резиденция Враня. Но ухажванията се оказаха безплодни. Затова започна първата яростна война срещу него, както се случи и с Иван Костов. Завъртя се около П. Стоянов и помогна за провала му. Преди това беше на среща при Първанов. За какво са разговарели и как са се разбирали, никой не узна. Застана до лидера на БСП Сергей Станишев в шествията срещу правителството на Симеон. Направи опит да се сближи с Евгений Бакърджиев и Богомил Бонев. Сега се ослушва, но още не е решил да се лепне ли и до “Атака” на Волен Сидеров.

Напоследък Красимир Каракачанов осъбва в политическия живот със Стефан Софиянски и Анастасия Мозер, които според изтъкнат наш политолог създадоха “бизнесменско-корпоративен съюз“. Все още не мога да повярвам, че двамата политически партньори на Каракачанов не знаят с кого тръгнаха заедно на парламентарните избори през 2005 година. Неговият поглед може да се отмести всеки миг натам, накъдето има изгода. Браковете и разводите му в политиката вече не могат да се изброят.

Не е ли политическо късогледство на онези, които тръгват с фалшификата на ВМРО на Красимир Каракачанов? Нима Стефан

Софиянски не знае, че именно Лев Главинчев е извършил масовите арести и убийства в столицата. И може би една от жертвите му е и неговия дядо. Или пък е вярно това, което каза Георги Ифиндиев в своето предаване “Между редовете“ в телевизия “Скат”, че Никола Габровски, един от създателите на столетницата БКП, е роднина на майката на Стефан Софиянски. Ако това е вярно, става ясно, че ”кръвта вода не става“. Анастасия Мозер пък е “забравила”, че през 1945 г. създателите на “народната власт” от “ударната група”, ръководена от Лев Главинчев, убиваха жертвите си с чук и колели с прави лопати. Ето какво си спомня един от убийците от групата на Главинчев: “Бяхме определени да водим борба против “враговете-съюзници”-Гемето, геметовци, както и различни фашистки елементи” (вж. Убивах заедно с Лев Главинчев, в. Анти, 26. 02. 2001 г.). И още, не знае ли Мозер, че оранжевите земеделци, какъвто е бащата на Красимир Каракачанов, бяха най-приближените съратници на Тодор Живков. И не само това. Та аз съм патил и препатил от такъв оранжев земеделец комунист, който сам пише в автобиографията си “бях член на полкови комитет, който ръководеше акциите за укрепване на народната власт срещу действията на реакцията”. А когато през октомври 1944 г. блокираха родната ни къща, за да арестуват баща ми, както и всички мъже от целия ни род, оранжевите земеделци бяха заедно с комунистите и санданистите. Те подготвяха масовите гробове за привържениците на Тодор Александров и Иван Михайлов наричани “македонски фашисти“.

Твърде демонстративно се показват и “приятелските” взаимоотношения между Красимир Каракачанов и Петър Стоянов, който се представя за антикомунист, но като бивш президент не направи необходимото за приемане на Закона за декомунизацията. Учудва ме и неговата “близост“ с Каракачанов, която не се знае с какво е скрепена. Когато лидерът на фалшификата на ВМРО беше събрал в Централния военен клуб свои хора за представянето на книгата му “ВМРО – 110 години борба за българщината”, в която няма нищо ново, непознато от вече известната история на ВМРО, П Стоянов дошъл направо от аерогара София. Между него и Каракачанов се състояла и половинчасова среща разговор, останала тайна от присъстващите (вж. в. Македония, 16 ноември 2004 г., с.6).

Какви ли тайни може да има между един “антикомунист“, бивш президент седесар, и лидера на фалшификат на ВМРО, създаден от БКП и Държавна сигурност? Дано не е вярно и това, което прочетох във вестниците “Седем“ и “Македония днес“, че “По настояване на П. Стоянов през 1999 година досието на Красимир Каракачанов от Шесто управление на Държавна сигурност не е било обявено. Сега това досие вероятно е под контрол на президента Първанов” (вж. в. Македония днес, цит., с.7). И за това “обвинение” двамата мълчат. Ако приятелството между П. Стоянов и Красимир Каракачанов има такива корени, става съвсем ясно колко “десни“ са “десните“ партии и техните лидери в България.

Именно заради многото неразкрити “тайни“ през годините на прехода от комунистически към посткомунистически режим се реших да разбуля цялата истина за старателно подготвената политическа структура от тоталитарната върхушка, която се загнезди като паразит върху идеите и символите на историческата Вътрешна македонска революционна организация. Аранжирани от специално подготвена посткомунистическа олигархия, превъплъщенията на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, които се извършиха на “Пиротска” 5 (ВМРО – Съюз на македонските дружества, Сдружение ВМРО, партия ВМРО – Българско национално движение и Фондация ВМРО) носят генетичните пороци на комунистите у нас, които са водили постоянна борба за превземане на историческата ВМРО и за контролиране на нейната дейност. “Новаторството”, което се прояви след “демократичните” промени от 1989 г., е създаването на приятелска и фамилно-финансова олигархия, която няма нито кръвна, нито нравствена, нито идейна връзка и приемственост с дейците на македонското революционно движение.

Някои историци, писатели и общественици (Веселин Ангелов, Христо Троански, Иван Татарчев, Христо Матов, проф. Йордан Венедиков, Йосиф Крапчев, Никола Ачков, Иван Шалев, Николай Тошев, Благой Благов, Луко Захариев, Иван Иванов, Георги Пашков, Вениамин Терзиев, д-р Живко Палов, доц.Антони Стоилов, доц. Ангел Ангелов, Георги Мълчанков, Генади Генадиев, Веселин Ангушев, Симеон Симеонов, Стойчо Кузев, Владо Стоянов, Николай Маринов, Димитър Главчев, Григор Манолов и много други) разбраха и спомогнаха за разкриването на антибългарската природа на Съюза

на македонските културно-просветни дружества като кърмилница на фалшификатите на ВМРО. Веселин Ангелов в книгата си "Хроника на едно българско национално предателство" описва някои от действията, свързани с македонизацията на населението от Пиринския край, а Христо Троански, в документално-публицистичната си книга "Убийствено червено" разказва с подробности за злодеянията на един от създателите на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества Лев Главинчев, който остави най-кървавите дири през годините на комунистическия режим при убийствата без съд и присъда на стотици дейци на ВМРО и техните потомци.

Не само историците и политиците, но и цялата българска общественост е призвана да знае истината за гаврата с историческата ВМРО, която е извършена при създаването на нейните фалшификати на "Пиротска" 5. Това е морален дълг пред паметта и саможертвата на македонските войводи за свободата, които обогатиха и извисиха българския дух и душевността на нашия народ със своя героизъм, за който и до днес се разказват легенди и пеят песни за възхвала на героите.

Бизнесмени или "политици" са лъжевойводите Каракачанов, Кънчев, Ватев, Ячев и Мурджов?

Патриоти, каквито се представят, не могат да бъдат, защото не може, ако не се съгласим с Н. Ачков, който казва: "Това са тези, които ограбиха най-светлите за нас идеали и присвоиха за търговска полза свещеното в нашите спомени име, кичат се с лаври на чужда слава и се хвалят с титли, съвсем незаслужени от тях" (вж. Ограбване или светотатство, в.Македония днес, 21 октомври 2004 г., с.3). Вярно ли е това? Нека читателите да кажат.

Въпросът "Политик или бизнесмен е Каракачанов" го поставиха в някои от страниците си вестниците "Македония днес" и в."Седем". В първия вестник се твърди, че той е "по-скоро политико-икономически Остап Бендер, отколкото автентичен политически лидер". Вестник "Седем" (4-10 август, 2004 г., с.5) публикува потресаващи неща за жизнената и политическа биография на Красимир Каракачанов и най-близките му съратници Николай Кънчев и Бойко Ватев. Защо все още лъжевойводите премълчават написаното?

Вярно ли е това, че някои от лидерите на фалшификатите на ВМРО са свързани с репресивните служби на комунистическия режим? Каракачанов призна, че през студентските си години е бил голям купонджия, но все още нищо не казва за обвинението срещу него, че "още преди 10 ноември става бурма от апарата на тайната власт у нас". Дали това пък не обяснява избликващата сговорност на Красимир Каракачанов към "лявото" (особено напоследък) и някои особености на политическата му дейност? Вестник "Македония днес" повтори тази информация и подчерта, че "Каракачанов, който няма македонски корени, е свързан родово със службите на Държавна сигурност". Баща му Дончо Каракачанов цъфна още в първия списък на агентите. Като дете помня, че именно такива хора преследваха най-много потомците на Вътрешната македонска революционна организация. Как стана така, че техните деца са днешните наши "войводи"?

Не ми се иска да повярвам, че русенският "войвода" е изпратен като троянски кон след Десети ноември в дясното политическо пространство, но не мога да забравя как подскачаше и хвърляше къчове към онези в Съюза на демократичните сили, които го вкараха в парламента, без да има регистрирана партия (в. Труд, 9 октомври, 2000 г., с.2).

При правителството на СДС Каракачанов очакваше да влезе в изпълнителната власт, но това не се случи. Затова той отсече: "Излизаме от синята група, не можем да приемем вместо реален партньор да сме фиктивен участник." Той забрави, че присъствието му в парламента не беше реално, защото влезе в него през задната врата.

Има ли бивши комсомолски дейатели и комунисти от миналото във фалшификатите на ВМРО? Та нали техните лидери казват, че са свалили комунизма!

Някои твърдят, че Красимир Каракачанов е бил член на университетския комитет на Комсомола в Софийския университет, когато следването му се е превърнало в безкраен купон. Той сам признава, че от Великотърновския университет е бил прехвърлен в София. А това не можеше да става, ако не си комсомолски активист или син на партийен или земеделски функционер. Защо обаче и досега Кракачанов не дава отговор на въпроса, който му поставят - дали е

бил "бурма от апарата на тайната власт у нас". Незаслужено обвиняваните в това опровергаха слуховете с издадените удостоверения от комисията за досиетата. *И при сегашните избори за 40-то народно събрание Каракачанов запази в тайна отговора на въпроса, който му поставят упорито "злите езици."*

Вестник "Седем" твърди, че биографията на Каракачанов и неговите заместници Николай Кънчев и Бойко Ватев "заслужава внимание само защото онагледява част от технологията, чрез която бе опорочен българският преход". И още по-конкретно, тя дава отговор на въпроса "Кои и какви са самообявилите се "антикомунисти" в "дясната" политическа партия ВМРО-БНД?"

Докато на Каракачанов "се приписва" активна комсомолска дейност, то за Николай Кънчев и Бойко Ватев вероятно е истина, че са бивши комунисти, след като и те премълчават тази част от биографията си. Според информация, публикувана във вестник "Македония днес", Николай Кънчев става член на комунистическата партия на 18 години. Като такъв участва в опита за създаване на лява партия под формата на Българска национална демократическа партия. След провала на тази партия, е насочен към фалшификата на ВМРО.

Другият заместник-председател на фалшификата на ВМРО като политическа партия Бойко Ватев, също като Кънчев, е бил бивш комунист. Нещо повече, в "Седем" твърди, че той е оглавявал партийната организация във вестник "Земеделско знаме". Дано това се окаже "измислица", но Ватев не оспорва публично това твърдение. Третият заместник- председател на партията ВМРО-БНД Борис Ячев все още укрива някогашната си дейност като син на комунистическо семейство, а Мирослав Мурджов може би попада съвсем "случайно" в компанията на Красимир Каракачанов, но случайности на "Пиротска" 5 никога не стават. Сигурно е обаче, че е спечелил доверието на "баш войводата" като секретар на партията му и ученик в бизнесделата, проявяващ се във фирмата "Пазари Оборище ЕАД", в която развива собствена стопанска дейност. Интересно обаче защо Мурджов пазарува с наименованието на историческата местност Оборище? Прави впечатление, че повечето фирми на "баш войводите" са кръстени с гръмки патриотични названия. Така те отдавна вече са свързали патриотизма с търговията и бизнеса.

Не знам защо някои си губят времето, за да разкриват комсомолското минало на Каракачанов и неговото обкръжение. Може би това не пречи на "войводството" им като лидери на фалшификатите на ВМРО. Но може би и това трябва да се знае, защото нито един от представящите се за "войводи" ръководители на "Пиротска" 5 няма в жилите си войводска кръв.

Другото обаче, което се знае от печата, е че това са тези, които "ограбиха най-светлите за нас идеали и присвоиха за търговска полза священото в нашите спомени име, кичат се с чужда слава и се хвалят като "войводи". Именно това е покъртителното и възмутителното. Сигурно е вярно, че "всички вече знаят, както твърди доц.Ангел Ангелов, че най-големите врагове на България са лъжепатриотите, заграбили Македонския дом в центъра на столицата и още десетки имоти из цялата страна". Именно затова възкликнах от гняв и аз в публикацията си "България трябва да бъде спасена от лъжевойводите, които обитават македонския дом в София" (вж. в. "Струма", 30 09. - 1.10. 2000 г., с 6–11). В нея дадох отговор на всички клевети, които Каракачанов, Ячев и техните протежета отправиха към мен. След това те онемяха и дълго мълчаха като попарени, че лъсна потресаващата истина за техния лъжепатриотизъм.

Все още се разказват легенди за бизнеса на Каракачанов и неговото най-близко обкръжение. Според журналистката Ваня Симеонова програмата "Апис" отбелязва 11 участия на Каракачанов в собствеността или управлението на стопански обекти, а в "Седем" ги наброява много повече, освен сдруженията и фондациите, които ръководи и контролира като лидер на фалшификатите на ВМРО. Баща му Дончо Каракачанов не отстъпвал на сина си. Казват, че апартаментът на Каракачанов в София струвал 150 000 евро. Не вярвам, защото това е равно на 300 000 лева. А това са много пари, които един "комита" не може да има.

Най-богатият от "войводите" на "Пиротска" 5, пак според в."Седем", бил Николай Кънчев. Той пък участвал в собствеността или управлението на близо десетки стопански обекти. А в. "Македония днес" твърди, че Кънчев е шеф на грандиозния проект "Ноев ковчег", който е с многомилionen бизнес. "Злите хора" пък разпространяват листовка за Каракачанов и Кънчев, в която за

последния се казва, че от беден студент през 1990 г. сега има 3 апартамента в София, хотел на Черно море, джип "Мерцедес" за 100 000 евро и участва в собствеността или управлението на 107 стопански субекта (без сдружения, фондации и партии). Кънчев, също като Каракачанов, мълчи и не дава отговор на "клеветниците". Ако това, което е публикувано в печата, за бизнес делата на Каракачанов и Кънчев е вярно, къде остава тяхната "народополезна дейност, саможертвата и върховната им вяроност пред олтара на народността" като "войводи"?

Стресащи са названията на фирмите, в които участва Николай Кънчев – "ТРАНС ИНЕРТ МАТ ИСТЪР ИН ООД", "МЕТАН ООД", "ДРАГАЖЕН ФЛОТ - ИСТЪР АД" и др. С трудно запомнящи имена са и фирмите на Бойко Ватев. Най-печелившите от тях са "МТМ ХОЛДИНГ АД", "РОМФЕЯ - ВАТЕВ, ШИШМАНОВ С-ИЕ СД", "РОМФЕЯ Б ИВАНОВ ЕТ", "СДРУЖЕНИЕ АРМЕЙСКИ КЛУБ ПО СТРЕЛБА "ТРАКИЯ"-ПЛОВДИВ", "ТОН ЕООД", "ФОНДАЦИЯ "БЪЛГАРСКО ДЕЛО", ФОНДАЦИЯ "СВ.СТЕФАН" и др. Източниците за финансиране на повечето от посочените бизнес структури са развиването на собствена стопанска дейност /пазарни услуги/. Фондациите обаче, които имат названия, пораждащи "патриотични" чувства, се използват от Бойко Ватев за получаване на дарения и спонсорства. Може би с такива средства пловдивският "войвода" успя да облепи целия град в навечерието на последните парламентарни избори със собствения си портрет, за да видят избирателите какъв голям "патриот" се кандидатира за "народен" представител.

"Войводи", политици, "културно-просветници" или бизнесмени са сегашните депутати в 40-то Народно събрание, които са в ръководствата и на трите фалшификата на историческата ВМРО. Нека читателят определи тяхната истинска идентичност в това отношение, без да му внушават други.

Когато научих за последното превъплъщение Фондация ВМРО, не можах да мигна цяла нощ. Не исках да повярвам, че лъжевойводите могат да стигнат и до тази гавра с името и славата на организацията на прадыдо ми, дядо ми, баща ми и други мъже от нашия род. Обадиha ми се много от потомците на македонските войводи. Гласовете им бяха гневни и проклинаха лъжевойводите от

“Пиротска” 5, но се страхувах да се споменат имената им, защото вече някои от тях бяха наплашени от “четниците“ на Каракачанов. Помолих ме да публикувам статия и от тяхно име. Бях душевно съкрушен от смъртта на жена ми няколко дни преди това. В най-трудните години от живота ми, когато заради това, че нося името и съм внук на неврокопския войвода Атанас Попов, преживях неописуеми страдания. Покойната ми жена беше винаги близко до мен и ми даваше сили, за да издържа и възпитаме трите ни деца така, че да не забравят възрожденския дух в нашето семейство.

Въпреки тежката болка в сърцето си, събрах сили и написах материала "Поредното превъплъщение на фалшификата на ВМРО, извършено от Каракачанов и неговото обкръжение", който бе публикуван във в. "Струма". Въпреки това, че бяха излезли вече твърде остри статии в централния печат, Красимир Каракачанов се стресна най-много от моята публикация. Страхуваше се тя да не попречи на предизборната му неистова борба. Затова потърси помощта на Районния съд в Благоевград и заведе частна тъжба срещу мен. Оплакваше се, че публикацията ми е “унищожила“ авторитета му като човек, гражданин, политик и личност. И че тя е предизвикала промененото отношение към него, т.е. сринала е политическата му идентичност. "Баш войводата" искаше да убеди съда, че сърцето му е покрито с много “мъка и страдание”. Съвсем смехотворно звучи самохвалството му, че в “скромния“ му житейски път е следвал една цел – да допринесе с каквото може за доброто на България, да направи поне малко по-лек живота на обикновените хора. Не познавам по-цинична демагогия, защото с цялата си дейност на фалшификатите на ВМРО Каракачанов и неговото обкръжение не направиха нищо добро за изстрадалите емигранти от Вардарска и Егейска Македония. Напротив, огорчиха живота им като все още имотите на братствата им не са техни. И докато повечето потомци на македонски родове живеят при неописуема мизерия, то Каракачанов продължава да се проявява като купонджия в някои дискотеки. По време на богатата си предизборна кампания “баш войводата“ беше разлял столитрово буре с червено вино за “приятели и другари“ в софийската дискотека “Дабъл вижън“ (вж. в. Труд “Войвода отвори 100 литра буре”, 14 февруари 2005 г.).

Вместо да даде отговор на не само от мен поставените въпроси към него, Каракачанов реши да използва съда за пореден път в своите политически игри, без, разбира се, да се явява в съдебната зала. На първите заседания никой от неговите хора не се яви да “освидетелства” страданията на “войводата”. Когато обаче разбра, че изтъкнати потомци на участници в революционните македонски борби ще свидетелстват в моя защита, за да потвърдят истината в публикацията ми, чак тогава Каракачанов потърси “помощта” не на друг, а на съучастниците му при регистрацията на последния фалшификат на ВМРО Борис Ячев и Николай Кънчев. Подведе само Костадин Хаджитодоров от Банско, който даже не знаеше, че е създадена Фондация ВМРО. Същият след това нарече “войводите” си клетвопрестъпници /вж.в. “Струма“, 13 – 14 август 2005 г., с.3/.

ИЗТЪКНАТИ ПОТОМЦИ НА МАКЕДОНСКИ ВОЙВОДИ И БРАТСТВАТА ЗА ФАЛШИФИКАТИТЕ НА ВМРО И ТЕХНИТЕ ЛИДЕРИ

Сега, когато стана съвсем ясно, че през 1989 г. нашият народ беше измамен и зомбиран от лъжедемократите, които превзеха площадите и улиците и пееха песента ”Комунизмът си отива“, а партийните функционери и Държавна сигурност дирижираха тяхната популистка дейност, трябва по-аналитично и обективно да се прави оценка на т.нар. ”безкръвен преход“. Неговите сценаристи и режисьори бързо забравиха това, което постоянно ни напомняха като “врагове на народната власт“, че “кръвта вода не става“. Едни от тях набързо превзеха и улица “Пиротска” 5, където се намираше Македонския дом. Там беше вече започнал политическия театър с използването на измамни средства и методи, които подведоха и заблудиха и немалко страдалци от комунистическия режим. Те повярваха на измамниците, поставили маската на демократи, че най-после наистина комунизмът си отива, без да подозират, че идва още по-страшното – посткомунизмът, който ще им причини нови мъки и непоносими страдания.

В голямата еуфория през “преломната“ 1989 г. бяха излъгани и забравените от комунистическата власт представители на ликвидираните от нея македонски братства, чието имущество беше

ограбено и разпиляно. С тиха радост и надежда тези измъчени хора очакваха най-после да бъдат забелязани от “новите” демократи, за да се възстановят разтурените братства. Именно затова се стекоха на улица “Пиротска” 5, където някога беше Македонският дом, техният духовен храм. Тук дойдоха и част от онези, които дадоха скъпи жертви от своите семейства и родове в борбата за свободата на Македония. Някои от тях са свързани с емблематични имена на дейци в македонското революционно движение. Появиха се и политически емигранти от някои западни страни.

Всички тези хора вече не идват на “Пиротска” 5. Не само затова, че вратите за тях са залостени, но и заради истината, която най-после разбраха, че са били излъгани, а някои от тях и използвани от самообявилите се за “войводи”. В продължение на повече от петнадесет години постепенно “младите” /имах предвид само онези, които бяха подбрани от службите на Държавна сигурност/ привитизираха не само имуществото на македонските братства, но и символите на Вътрешната македонска революционна организация. И тъжно, и срамно е сега, че онези, които са съвсем чужди на македонската идея, развяват знамето, което е напоено с кръвта на бащите и дедите на сегашните потомци на македонските войводи. Кой е виновен за тази гавра с името и славата на историческата ВМРО? Заблудата и измамата са дело на последователите на Коминтерна, на службите на Държавна сигурност и предишните комунистически и оранжево-червени лидери, които сега продължават да управляват България със своите отрочета, някои от които са и на “Пиротска” 5 в София като правоприемници на най-антибългарската организация, създадена от съидейниците на главореза Лев Главинчев.

По добре късно, отколкото никога, но трябва да се разбере и знае поразяващата истина, че Красимир Каракачанов и неговото обкръжение твърде отдавна се гаврят с името и славата на Вътрешната македонска революционна организация. Това се потвърждава и от онези доблестни потомци на македонските войводи, братства и обществени организации, които са прозрели голямата заблуда. Прилагам само малка част от казаното от тях за фалшификатите на ВМРО и техните лидери.

*

На нашата общественост отдавна е известно, че във ВМРО-СМД единството е нарушено. Но тя не знае причините, които доведоха до това състояние на нещата.

На първо място стоят усилията на така наречените "млади", които в продължение на няколко години се стремят да тласнат организацията по несвойствен път на нейното развитие. Македония вече не е приоритетна нейна задача.

Навред се шуми за голяма членска маса и многобройност на местните структури, създадени с оглед нуждите на манипулираните конгреса да има достатъчно делегати за изборни успехи на "младите" /б.а.- с определението "младите" обикновено се назовавали онези, които са внедрени от Държавна сигурност/".

Една от най-големите зловредни постъпки на съюзното ръководство, начело с "почетния" председател Стоян Бояджиев, е отстраняването на старите дейци на македонското движение, минали през преизподнята на болшевишките зверства по лагери и затвори. *Ние не можем да се съгласим с факта, че въвн от съюзните редове стоят стотици известни хора от Македония, интелектуалци, журналисти, инженери, юристи, артисти и много други. С тях днешното ръководство на ВМРО-СМД не осъществява контакти и то не е познато в средите им.* Доколкото има такива в ръководствата на редовите дружества, те са пренебрегвани и игнорирани. На тях им се напомня, че те повече не бива да се занимават с организационна дейност. Това е едно недостойно поведение от страна на съюзното ръководство, което вместо единение създава разделение в македонското движение. Такива ръководители нямат място във ВМРО-СМД, които вършат недостойни постъпки и са обладани от кариеризъм и властолюбие.

Вениамин Терзиев (из публикацията му "Какво ни разделя" във в. "Македонски глас", бр.1, септември 1995 г.).

*

...Използвано ли е името на Организацията за прокарване на частни търговски интереси? От кого и защо?

Запозната ли е Контролно-ревизионната комисия с условията на сключваните от името и за сметка на Организацията договори за

отдаване под наем на имотите ѝ? Защитен ли е в тях моралният интерес на ВМРО – СМД?

Има ли данни Контролно-ревизионната комисия за регистрирани търговски дружества, зад които стои Организацията? Колко са те? С каква цел и на какво основание те са били регистрирани? Кой ги управлява? И кой ги контролира?

По какъв начин се отчитат финансово разходите за цялостно ново оборудване на лични кабинети на ръководството?

Какво е било финансовото участие на Организацията в миналите парламентарни избори?

Б.а. В Първото отворено писмо на Македонския инициативен комитет се разкрива цялостният хаос в организационното и финансово състояние на ВМРО–СМД. Това са само част от въпросите, които се поставят пред ръководството и Контролно-ревизионната комисия, подобрена по манипулиран начин.

Първо отворено писмо на Македонския инициативен комитет от февруари 1995 г.

*

...Опитите да се свържат инициативите ни със стремежи към разкол и организационно разцепление са произволни злоумишлени брътвежи на някои от членовете на съюзното ръководство, които по стар авторитарен маниер отъждествяват себе си с организацията и приписват на другояче мислещите разрушителни намерения.

За разлика от тях, ние с доброжелателен тон и в конструктивен дух отправихме своите изложения. Нима някой от вече повдигнатите и изложени още веднъж по-долу въпроси ни “изобличава“ като разколници?

Б.а. Кои са въпросите, които поставя Македонският инициативен комитет към ръководството на фалшификата ВМРО - СМД и Централната контролно ревизионна комисия във второто отворено писмо? Ето някои от тях:

- Пълен отчет по партийното обвързване на ВМРО – СМД и направените разходи за това и за изборната кампания.

- Пълен контрол върху дейността и законосъобразността на решенията на различните ръководства в Съюза от страна на Централната контролно–ревизионна комисия.

- Кой и защо държи толкова много тези неща да са извън обсега на интереса на всички ни? !

- Чрез бездействието си членовете на Централната контролно-ревизионна комисия не се ли превръщат в съпричастни съучастници на извършителите на нередностите?

Из Второто писмо на Македонския инициативен комитет от 03.03. 1995 г., подписано от дейци и потомци на македонското революционно движение (учени, юристи, лекари, инженери, архитекти и др.).

*

Македонският инициативен комитет е доброволна обществена надпартийна изява на бежанци от Македония, на техни потомци и съмишленици, които по произход, възпитание и убеждение милеят за съдбата и моралния облик на македонските обществени организации в България

...Управляващите Организацията се оказаха и лоши стопани на присвоеното материално наследство на македонските братства. Повече от четири години не е извършена реална финансова ревизия, и то при паричен оборот на приход и разход от над двеста милиона лева. Съгласно официалните финансови отчети на Съюза само за 1994 г. има несъбрани средства от длъжници за близо три милиона лева. Създадени бяха съмнителни стопански подразделения /охранителни фирми и пр./, които станаха обект на неблагоприятен обществен интерес. Планира се образуването на нови такива, като опасността за преливане на съюзни средства в частни ръце е огромна!

Македонският инициативен комитет призовава:

1. Да се оспори законността на проведения в Кюстендил на 25 и 26 март 1995 г. конгрес !

2. Да се извърши пълна финансова ревизия на ВМРО-СМД.

3. Да се отменят всички съдебни и държавни актове, които възприпятстват възстановяването на демократичните македонски обществени организации в България!

Призив към обществеността в България, приет на събрание на Македонския инициативен комитет на 11 април 1995 г. в София

Б.а. След двете открити писма и призива на Македонския инициативен комитет, на 11 май 1995 г. се провежда съвместно

заседание на пълномощни представители от Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев", Клуба на репресираните македонски дейци, ветераните от "Нова македонска борба", Студентска корпорация "Шар", при присъствието и на други потомци на историческата ВМРО от страната. Подписва се **Споразумение за единодействие** против своеволията на лъжевойводите на "Пиротска" 5. Но подпомогнати от бившата Държавна сигурности, внедрените от нея през 1989 г т.нар. "млади", по стар авторитарен маниер, успяват да прокудят окончателно обявените за "разколници, представители на македонските братства и потомците на изтъкнати дейци на историческата ВМРО. Най-голям дял за това имат Красимир Каракачанов, Евгени Еков, Николай Кънчев, Бойко Ватев и др. ,които превземат окончателно фалшификата на ВМРО, за да го използват в тяхната политическа кариера, чрез която постигат и личните си бизнес интереси.

*

Политиката, провеждана от ръководството на ВМРО-СМД, не е в духа на македонската освободителна борба и по-специално в изискванията, установени от нейните покойни изтъкнати видни дейци и лидери като Гоце Делчев, Дамян Груев, Тодор Александров и Иван Михайлов.

В ръководството на съюза са включени лица (б.а.- имат се предвид „чиновниците” Еков и Каракачанов), които стоят извън изискванията на македонското освободително движение, нямат нищо общо с македонската земя и в дейността си се ръководят единствено от личните си интереси

Проведе се един трети грубо манипулиран конгрес /става дума за конгреса, на който Красимир Каракачанов, Евгени Еков, Николай Кънчев, Бойко Ватев и Борис Ячев, т.е. сегашните депутати в 40-то Народно събрание, създават своето обкръжение в Изпълнителния комитет - първите двама като зам.-председатели, а третият -организационен секретар/ с добре подбрани и в по-голямата си част назначени делегати, за да узаконят кариеристичните стремежи на Каракачанов и Еков.

След фаталното политизиране на ВМРО-СМД, нейното ръководство се хвърля бурно във вътрешнополитическия живот на

държавата, но още на първия ход изпада в "патова ситуация". Движението на турското малцинство в България ДПС прие предложението на СДС за партньорство в предстоящите местни избори, въпреки категоричното несъгласие на ВМРО-СМД с това. Този факт показва каква стойност има организацията пред своя политически партньор СДС, започна да търси различни смехотворни формули, за да обясни и приеме този провал /б.а. както това се случи и при подкрепата за правителството на Сергей Станишев с участието на ДПС/.

Иван Иванов, бивш председател на студентската корпорация "Шар" (в. "Македонски глас", бр.1, IX, 1995).

*

Никой от нас не би допуснал (б.а. споменава се за създаване на друго дружество "Гоце Делчев", освен оглавяваното от Георги Пашков), че може да се извърши криминално и недостойно действие. Ние считаме, че подбудителите за провеждането на общо събрание с недружествените членове и създаването на друго македонско културно-просветно дружество "Годе Делчев" са бившите секретари, понастоящем съпредседатели на ВМРО-СМД *Евгени Еков и Красимир Каракачанов, като целта е да се обсеби имуществото на законно възобновеното през 1990 г. дружество "Гоце Делчев", чиито наеми без правно основание са получавани и се получават от ВМРО-СМД (б.а. - и този път Каракачанов проявява своя бизнес нюх).*

Георги Пашков, председател на Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" (вж. в. "Македонски глас", бр.1, септември, 1995 г.).

*

Потомците на истинската ВМРО не приемат за легитимен неговия фалшификат на “Пиротска” 5. На снимката (отляво надясно) проф. д-р Атанас Попов, Христо Матов, проф. д.ф.н. Йордан Венедиков и Йосиф Кръпчев обсъждат някогашните ходове на Държавна сигурност за създаване на фалшификат на ВМРО.

П Е Т И Ц И Я

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА 38-то ОБИКНОВЕНО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ
ДО ПАРЛАМЕНТАРНАТА ГРУПА НА СЪЮЗА НА
ДЕМОКРАТИЧНИТЕ СИЛИ
ДО ПАРЛАМЕНТАРНАТА ГРУПА НА НАРОДЕН СЪЮЗ
ДО ПАРЛАМЕНТАРНАТА ГРУПА НА ОБЕДИНЕНИЕ ЗА
НАЦИОНАЛНО СПАСЕНИЕ

ДО ПАРЛАМЕНТАРНАТА ГРУПА НА ЕВРОЛЕВИЦАТА
ДО ПАРЛАМЕНТАРНАТА ГРУПА НА ДЕМОКРАТИЧНАТА ЛЕВИЦА
ДО НЕЗАВИСИМИТЕ ДЕПУТАТИ

ОТ ВМРО - СЪЮЗ НА МАКЕДОНСКИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ, УВАЖАЕМИ
ГОСПОЖИ И ГОСПОДА ДЕПУТАТИ,

На 02.08. 1998 година в цялата страна по традиция бе чествана 95-годишнината от славното Илинденско въстание от 1903 година. След погрома му стотици хиляди бежанци намират втори дом в България. Един от основните начини за тяхното оцеляване и опазването на родовия корен на поколенията им, са създадените от тях земеделски организации. Те са регистрирани по установения ред , като юридически лица с идеална цел. Последните, благодарение на своето реално значение и ясни цели, успяват да издържат на изпитанията на различните политически режими у нас.

От 1950 година насам започват редица репресивни мерки на тоталитарната държава, при груби нарушения не само на демократичните принципи , но и на тогава действащата правна система. По инициатива на районните прокуратури и с определения на околийските съдилища са прекратени фирмените дела на всички македонски организации. Наред с това е издаден Указ на Президиума на Народното събрание ("Известия", бр. 23 от 1951 г.), с който имуществата им се предават в собственост на трети лица (създадени за тази цел казионни структури под прекия контрол на властта). Така са ликвидирани над 150 организации с исторически родов корен и обществен авторитет, между които: Македонски Научен Институт (основан от академик Любомир Милетич, професор Иван Георгов, професор Стефан Младенов, академик Йордан Иванов и др.), Костурско Братство (основано от легендарния войвода Васил Чекаларов), Кукушко Братство (основано от апостола на свободата Гоце Делчев), Македонско Женско Дружество (основано от Славка Пушкиарова) и още много други.

Безспорно е, че онези срамни обществени и правни факти, с тежки последици за близо два милиона души, продължават да позорят и нашето съвремие.

Имайки предвид, че при досегашната си дейност Народното събрание отмени редица нормативни и държавни актове, като възстанови фактическото и правното статукво на много организации, физически и юридически лица, то ние се обръщаме към Вас с призив да проявите неотложна законодателна инициатива за:

ОТМЯНА НА УКАЗА НА ПРЕЗИДИУМА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ, ОТМЯНА НА ОПРЕДЕЛЕНИЯТА НА ОКОЛИЙСКИТЕ СЪДИЛИЩА ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА МАКЕДОНСКИТЕ ОБЩЕСТВЕНИ ОРГАНИЗАЦИИ С ИДЕАЛНА ЦЕЛ.

Считаме, че така ще бъде изразена действителна почит към делото на илинденци.

София, 31.08.1998 г.

С надежда и уважение...

Следват подписите на стотина български общественици, начело с професорите Анастас Тотев, Георги Г. Марков, Йордан Венедиков, Михаил Огнянов, Георги Бакалов, Ани Бъчварова и др., както и Траян Радев, Блага Димитрова, Йордан Василев, Димитър Коруджиев, Владимир Станишев, Михаил Матлиев, Васил Станилов, Петър Константинов, Андрей Татарчев, Манол Станишев, Иван Шалев, Йосиф Крапчев, Радко Куртев, Никола Ачков, Христо Матов, Христофор Тзавела, Светослав Нелчинов, проф. Лукса Данаилова, проф. Богдан Атанасов, Благородна Божинова, д-р Петър Дертлиев, Христина Пашкова, д-р Виолета Македонска, Владимир Юнчол, Иван Илчев, Спас Гостимов, Георги Гуцанов, Георги Мълчанов, Иван Месаров, Михаил Якимов, Владимир Дертлиев, Николай Тошев, Асен Рашев, Кирил Димов, Димитър Шишков, Мирчо Марков, Иван Аргиров, Михаил Бенин, Георги Македонски, Асен Зографов и др.

Б.а. Да сте чули нещо за това от "войводите" на "Пиротска" 5?
Да са писали нещо във вестника си? Или депутатите Каракачанов и Величков нещо да са направили или да са се обадили?

*

Имотите, които са на македонските братства, в момента се разграбват от сегашната организация на Красимир Каракачанов,

носеща името ВМРО, която обаче няма нищо общо с ценностите на истинската. Това е форма на ограбване. Имотите на македонските бежанци, създадени с безвъзмездни дарения, сега са собственост на една фондация, учредена в "частна полза". Те трябва да бъдат заставени да върнат ограбеното от незаконно разтурените братства.

Иван Татарчев, потомък на създателя на историческата ВМРО д-р Христо Татарчев, бивш гл. прокурор на Република България (в. "Дума", 13. 02. 2004 г.).

*

Време е Гоцев да разкаже как "младите" като Красимир Каракачанов, Евгени Еков и Николай Кънчев влязоха в организацията и с чия писмена полицейска бележка той беше задължен да ги приеме. Той със своята съвест може да прави каквото си иска, но фактите ги дължи на героизма на неговия татко и на македонската земя, от която е потеклото му.

Време е да проговори и Райна Дрангова, дъщерята на Кирил Дрангов, довереният човек на Ванче Михайлов и внучка на прославения Борис Дрангов. Мястото зам.-председател на Софийското ВМРО, което тя заема, носи някакви привилегии и блага, но презимето, което носи, създава само връзки, безкрайни връзки към македонското дело и кауза^u

Б.а. Господин Гоцев, кажете най-после истината за това, което стана на "Пиротска" 5 през 1989 и 1990 година, а и след това. Ако още премълчавате някои от поразяващите истини, вие ставате съучастник в действията на онези, които оскверниха името и знамето на Ватрешната македонска революционна организация.

Сп. "Фокус" от 12 март 1999 г.

ВМРО на Красимир Каракачанов се интересува само от политиката и парите, а не от македонската идея. Ние се разграничаваме от тези измислени водачи. Първо, лидерите на ВМРО на Каракачанов нямат потекло от Македония. Второ, те самите не знаят колко лоши работи правят.

Сп. "Фокус" от 12 март 1999 г.

*

И когато в началото на 1990 г. се провежда възстановителен конгрес, то неговите книжа се адресират към фирмено дело №

1/1953 г., т.е. към учредения от Калайджиев и Лев Главинчев Съюз, а не към фирменото дело на македонския национален комитет, което ясно и просто сочи, че така "възстановената" организация е продължител на комуноидната организация на Лев Главинчев и други подобни като него.

Фирменото дело на всички последвали юридически лица на ул. "Пиротска" се водят все по фирмено дело № 1974/1990 г., което е изградено именно и само на базата на фирмено дело № 1 от 1953 година.

Честито, правоприменици на полковник Лев Главинчев!

Христо Матов, внук на идеолога на историческата ВМРО Христо Матов (в. "Македония днес").

*

ВМРО на Каракачанов е тайфа на комунисти и русофили. Тя е една организация, която не трябва да съществува, защото не е нито вътрешна организация, нито македонска, нито революционна. Истината е, че днешната ВМРО фактически е наследник на Отечествения фронт, комунистическа организация в България, която изкористява имотите на македонските братства, които са много големи. С помощта на тези пари и името някои хора от ръководството на организацията направиха политическа кариера.

ВМРО-БНД е една измислена организация с неясно съдържание. Тя се представя за дясно ориентирана, а в същност е комунистическа. Сегашното ВМРО-БНД по-скоро е наклонено да управлява авторитарно и затова няма интерес да възстанови македонските братства, защото не може да ги контролира, ако бъдат самостоятелни .

Йосиф Крапчев, братов син на зверски убийтия от комунистите изтъкнат български журналист Даниел Крапчев (сп. "Фокус" от 12 март 1999 г.).

*

Сегашното ВМРО, създадено от специално изпратени активисти и сътрудници на комунистическия режим, не изпълнява целите и задачите на историческата организация, с които заблуждават българската общественост.

Кой кой е, кой на кого служи се знае и скоро ще излезе наяве. За съжаление някои от сегашните ръководства на ВМРО отдавна се

продадоха за друго и са много-много далече от идеалите на ВМРО. За тях ВМРО е организация само за удовлетворяване на лични интереси и потребности.

Д-р Живко Палов, потомък на бежанци от Егейска Македония, бивш председател на дружество "Вардар" в Благоевград и зам.-председател на ВМРО-БДД (в."Струма", 6 октомври 1999 г.).

*

Тези дни в нашата организация настъпиха големи промени. Конфликтите с администрацията на "Пиротска" 5 и местните дружества, зреещи от години, излязоха на бял свят. Щастлив съм, че дружеството в Благоевград, на което съм председател, първо в страната се противопостави официално на гибелната политика на ВМРО, водена от Каракачанов и компания. *Досега всички инакомислещи просто биваха изгонвани или си тръгваха, принудени от ръководството.* Сега обаче ситуацията е променена. Въобще червените шамани не губят времето и създават за всички групи пътища по влакче. Като първа крачка към този сценарий е достатъчно леко да се финансира "Пиротска" 5, за да се запази апаратът на Каракачанов цял, което е и главната сила на ВМРО на "македонския" войвода от Русе в момента. *В него влизат хора, които нямат нищо общо и никаква родова обвързаност във времето с ВМРО и с Македония.* И това не е всичко. Червеният цвят е толкова наситен в техните фамилии, че чак мен ме е срам. Стана ясно, че не се възприема извън страната сегашното ръководство на "Пиротска" 5. Нито емиграцията, нито в Република Македония приемат тези хора като свои приятели.

Кирил Ваклинов, бивш председател на дружество "Вардар" в Благоевград (в."Струма", 12 октомври, 1999 г.)

*

Днешното ВМРО от "Пиротска" 5 е изградено като резултатът от тяхното унищожение и заличаване (б.а. - става дума за македонските братства). Узурпирането на името ВМРО е само мимикрия, прикритие на извършеното беззаконие със закриването на истинските организации и заграбването на тяхното имущество.

Така че "възстановеният" през 1990 г. Съюз на македонските културно-просветни дружества и произлязлата чрез него днешна

ВМРО са фактически продължител на Главинчевата организация. Не трябва да ни учудва тогава защо днешното ръководство, начело с Каракачанов, съвсем не се смущават да действа в духа на тази приемственост. Такъв е коренът на злоупотребата със светлото за всички честни хора име ВМРО, което вече неизменно се свързва с личността на Красимир Каракачанов. Той продължава процеса на подмяна и извращения, като се заобикаля с бивши номенклатурни кадри, подлъгани или купени ръководни лица или структури.

Факт е, че свещеното име ВМРО днес се размахва за лична употреба от партия на самозванци, които без срам търсят престиж за сметка на чужди жертви и извършват пред очите на цялото общество своето светотатство.

Никола Ачков, главен редактор на вестник “Македония днес”, орган на Съюза на македонските организации (в. Македония днес, 21. 10. 2004 г.).

*

Монополът по македонската тема е предоставен на някакво си измислено "ВМРО", което не е ясно какво е – партия, движение или фондация. Или по-скоро е и трите. Ако и това не е нарушение на Конституцията! Във всички случаи тези, които се загнездиха на “Пиротска” 5 и се зоват “войводи”, действат според изгодата, според личната си изгода. Все пак те знаят, че хората ги разбраха, оцениха и ги хулят.

Така нареченото ВМРО е един паразит, който се настани върху нашите идеи и нашата символика. Моралът, който изповядват четниците на ВМРО, няма нищо общо с морала на сегашните “войводи”. Погледнете с какво се занимават и ще видите, че всичко е изключително в областта на бизнеса и на партийния кариеризъм.

Това, което прави Красимир Каракачанов, дълбоко ме възмущава (вж. в. “Дневник”, 4. 02. 2004 г., и в “Македония днес”, 21. 10. 2004 г.).

Доц. д-р Ангел Ангелов, бивш председател на Съюза на македонските организации

*

Партийната регистрация на ВМРО-БНД се зачена в грях. Тя бе направена по доста криминален начин с фалшификация на подписи на ръководни нейни органи, включително и моя подпис, и на още 13

лица. С решение на съда тя беше отхвърлена. След това е направена втора регистрация. За тези неща определена вина носи сегашното ръководство и адвокатът Николай Стойчев, който е подавал документите. Тесен кръг приближени на сегашното ръководство на ИК, съюзните организатори, които са на щат, едновременно получават заплати от организацията и са в нейното ръководство. Те дават под наем имотите, които организацията наследи от нашите бащи и деди. Това е парадоксалното - една партия, която има регистрация от 1 година, се опитва да ползва имотите на организацията, скъпи коли и мобифони вместо за помощ на нашите братя от Македония.

На един от съюзните съвети трябваше да вземем решение пред медиите по повод твърдението, че един от двамата депутати на ВМРО е доносител на Държавна сигурност. Единият беше Каракачанов, а другият Величков.

На това заседание Анатоли Величков стана, сложи си ръката на сърцето и каза: "Аз, Анатолий Величков, се заклевам в живота на двете си деца, че не съм бил доносител на ДС". Тогава Каракачанов стана и каза на Величков и на целия съвет, че това са несериозни неща, детски работи. Знае ли той какво означава в 12 часа през нощта като студент да ти тропат на вратата и да ти показват карта на ДС. Каза ни да не занимаваме Съюзния съвет с тези въпроси, да вървим нататък по дневния ред и да не се занимаваме с такива несериозни неща /б.а. - за Каракачанов доносителството през годините на комунистическия режим е несериозно нещо/.

Стойчо Кузев, внук на македонски войвода от Пловдив (вж. "Делят имотите на воеводите с фалшификати и мутри", в. Новинар, 14. 12. 2001, с. 8).

*

Желая да разсея едно заблуждение, което битува отдавна в политическите и журналистическите среди. А то е, че ВМРО е дясна организация. Нищо подобно. Много от структурите на формацията са левичарски, състоящи се от бивши комунисти. Има дружества, които преди това са били изцяло поделения на БСП. Знам като редактор на вестник "Македония" какъв вой надаваха техните представители, когато се изобличаваха делата на партията в миналото по македонския въпрос. Така че ВМРО все повече и повече се

отдалечава от центъра, но не надясно, а наляво. Приказките за дясно ориентация са само приказки, прикриване зад портретите на Тодор Александров и Иван Михайлов .

Днешното ръководство тълкува името ВМРО като Вярa – Морал – Родолюбие -Отговорност. Мисля, че грубо бяха нарушени именно моралът и отговорността. Настоящото ръководство се среща с Георги Първанов, ала явно са разисквали други проблеми, но не и най-важните за организацията. Граждански комитет, в който влизах и аз, имаше намерение да свика пресконференция и да предупреди, че ще се повтори познатата история с троянския кон. Не го направихме, защото в еуфорията никой нямаше да повярва. */Луко Захариев има предвид прикачването на фалшификата на ВМРО към триумфация по това време СДС/.*

Луко Захариев, бивш гл. редактор на вестник “Македония” (в. Анти от 20-26. 10. 2000 г, с.4).

*

Него го доведе (има се предвид Красимир Каракачанов) Пенчо Кубадински, така дойде и Евгени Еков. Кубадински каза на председателя Димитър Гоцев: "Другарю Гоцев, това са наши момчета. Този е син на Дончо Каракачанов, от червеното БЗНС, а този - на другаря Еков от отдел "Кадри" в Плевен."

Владимир Стоянов, внук на македонски войвода (вж. Местен дупнишки вестник: “Пенчо Кубадински доведе Каракачанов и Еков във ВМРО.”).

*

Не може да се твърди, че сме независими при вземането на решения. Една от практическите цели, поради които продължава този съюз, е участието ни в президентските избори и подкрепата за Петър Стоянов. Това обаче не беше гласувано нито от изпълнителния ни комитет, нито от организационния съвет, *затова може да се заобикаля мястото, където трябва да се вземат решения във ВМРО. На този съюз му липсва и орган за надзор. Всяка партия си има и ревизионна комисия за контрол върху политическите решения и за финансовите упражнения на партията, а в случая те липсват /вж. в."168 часа" от 29.06.-05.07., 2001 г., с.10/.*

Налагането на авторитарно управление в организацията и партията /Каракачанов ръководи и двете формации/ и отстраняване на "инокамислещите" доведе до срыв на общественото доверие във

ВМРО. Загърбването на националната идея и популистките действия са сред главните причини за срина в доверието. Все по-рядко се виждат червено-черните байряци по площадите в защита на националната кауза за сметка на празните декларации (вж. в. 168 часа от 25. 07.-1.08., с.9, 2002 г.).

Анатолий Величков, бивш член на Изпълнителния комитет на ВМРО-СМД и сдружение ВМРО

*

Подмяната на ръководството в организацията и назначаването на подставени лица в партията позволява на Каракачанов да се разпорежда с парите като с бащиния (*из разказите на членове на Младежката организация в София, която след бурния XV конгрес на ВМРО е ликвидирана от лидера Каракачанов заради острите нападки по негов адрес*).

Абсурдно е да се мисли, че човек, който няма никаква родова и кръвна връзка с македонската кауза, ще милее за благо на ВМРО (вж. в. 168 часа. “ВМРО-пред фалит, касата—празна”, 26. 07., 2002, с.9).

Гл.ас. Ангел Ангелов, преподавател в Софийския университет

Ние настояваме:

1. Красимир Каракачанов и неговият екип да поемат моралната отговорност за обществения, политически и финансов колапс и да се оттеглят от ръководството на ВМРО. Те доказаха, че не знаят, не могат или не искат да управляват ВМРО демократично. Нека си отидат в своята частна партийка БМРО-БНД, там да доказват качествата си на политически водачи.

2. Да се прекратят опитите за приватизация на ВМРО, последен израз на които е намерението на сегашното ръководство да регистрира организацията като сдружение за осъществяване на дейност в частна полза.

Из **Декларацията** на ВМРО - младежка организация, от 14. 02. 2001 година.

*

В началото на 1990 г., когато започнаха опитите за демократични промени, македонските организации бяха сред първите, които се отърсиха от опека на Отечествения фронт и направиха опит за възстановяването, но безуспешно, защото *структурите на старата Държавна сигурност бяха непокътнати и*

скоро настани в Македонския дом свои кадри - повечето без корен от Македония. Ползвайки историческата легенда на старата революционна организация ВМРО, и разпалвайки патриотарски и комитаджийски страсти сред македонските среди в София и страната, се стигна до една казионна организация с явна политическа ориентация и с претенции за партия, която да участва "в дележа на баницата". Нито една от старите организации не бе възстановена, а и наличните обществени групи бяха разгонени.

Свята Македонийо, вдъхни сили на чедата си да превъзмогнат обзелото ги отчаяние, вие, герои, загинали за свободата на тази свещена земя, дайте ни сили да не изгубим и паметта си за вас, да не изгубим себе си в предстоящите ни изпитания и бѣднини!

Из **Възвание от Втория редовен конгрес** на Съюза на македонските организации, проведен на 17 юни 2000 г. в Благоевград

*

Дружеството на "Пиротска" 5 се превърна с течение на времето в *котило за службогонци и лакеи*, които, както в повечето "родни" политически формации, се търсят и ценят най-много. Останалите са като статисти в политическия фарс, който се разиграва.

Затова неслучайно в очите на мнозинството македонски българи, днешната "Пиротска" 5 е олицетворение на *партизанлък и парашутизъм*.

Дали *политическата мимикрия* на лидерите на тази организация, приватизирали безцеремонно името ВМРО, ще бъде достатъчна за по-значителен пробив в политиката, бъдещето скоро ще покаже.

Д-р В Велев (вж. Македония днес, 2003 г., с.5 и 6).

*

Отдавна на мислещите българи е ясно, че онова, което се случи в дните, месеците и годините непосредствено след 10.11.1989 г., не бе случайност, а дълго и грижливо подготвян процес, чиято главна цел бе да създаде новите елити на България за новите пазарни условия – основно политическия и икономическия. Тези елити трябваше да трансформират политическата власт на преддесетоноемврийския политически режим в икономическа. Единствено в този аспект трябва да се гледа на "спонтанната" поява на политически партии в "дясното" политическо пространство

непосредствено около и след “светлата” ноемврийска дата. Присвоили си дясна фразеология, а по същество - с леви политически убеждения, техните предварително одобрени от партията майка водачи трябваше да изпълнят една основна в т. нар. преход задача – да заемат нишите на действително десните политически формации, съществували преди 09. 09. 1944 г. По този начин идеолозите на т.нар. преход си осигуриха контрол върху целия политически живот и оттук – лостове да го направляват в избраната от тях посока, лавирайки между собствения политико-икономически интерес и международната политическа конюнктура. *Замисълът бе реализиран блестящо – днес и вляво, и в “центъра”, и “вдясно” вегетират единствено отрочета на майката БКП. Дали в тяхно лице ще видим продължителите на делото на Лев Главинчев от “Пиротска” 5, или някоя от другите “десни” по предварителния сценарий, но леви по прояви, пак по този сценарий, политически формации, готови след сигнал в необходимия момент бойко да единоедействат с другарите си от БКП/БСП, няма никакво значение.*

Главната задача на всички истински патриоти, доколкото все още ги има, е да възстановят историческата истина за лица и партии от днешната българска действителност и от близкото ни минало, за да се опитаме да направим политическия ни живот нормален. Това ще рече в сегашното ни политическо пространство да функционират политически организации с истински, а не с присадени корени, и водачи с чисти помисли и единствен стремеж да работят за възраждането на Майка България. Илюзии не бива да има – проявяването на хорското съзнание ще е продължителен и труден процес, защото партията майка си отгледа не само партийните водачи и организациите в “центъра” и “вдясно”, но и с ограбените от хората пари си създаде комфортна медийна среда – нейни са най-многотиражните вестници, официалните телевизионни канали с национален обхват и т.нар. частни радиа. С вързани на хранилката “социолози”, “водещи”, “анализатори”, ”журналисти”, “политолози”.

Доц. д-р Антони Стоилов, секретар на ВМРО–БДД, потомък на Георги Марчов, изтъкнат деец на студентската корпорация “Шарь“.

*

За нас, потомците на истинските войводи от Неврокопско, Красимир Каракачанов е чужденец и крадец на славата на нашите

прадеди, деди и бащи. Той и онези, които са около него, използват името и знамето на ВМРО, за да политиканстват и да печелят пари.

Войводите от Мълчанковия род, на които гробовете са разпиляни по цяло Пиринско, ни питат: “Защо допуснахте с нашата смърт за свободата на Македония да търгуват децата и внуците на убийците ни?”

Георги Мълчанков, внук на неврокопския войвода Стоян Мълчанков, председател на ВМРО-БДД в град Неврокоп.

*

Преминах през няколко кръга на комунистическия ад. Затова емигрирах в чужбина, напуснах родината си, която много обичам. Когато се върнах в нея, отново срещнах онези, които бяха виновни за моите и на други млади хора мъчения.

Най-много се възмутих от това, че вече беше ограбена ВМРО от децата на онези, които бяха нейни врагове. Как можа да се случи това? Откъде се появи Красимир Каракачанов, кой го постави там, където не му е мястото. Не беше ли по-добре той да създаде и оглави някаква влашка организация от Русенско, но да не се гаври с македонските войводи от Пиринския край? Сигурно това е работа на онези, които ме накараха да емигрирам в чужбина.

Димитър Главчев, политически емигрант, председател на ВМРО-БДД в град Петрич.

*

През цялото време, докато бях в ръководството на Софийския регионален комитет, ние нямахме представа за точното финансово положение на Сдружение ВМРО, въпреки че бяхме доста голяма структура, най-голямата. Винаги, когато се поставяше въпросът, се отговаряше, че не трябва да се знаят нещата, защото имаме много врагове и може да станат публични и не трябва да стават ясни точните цифри. Сдружението ВМРО притежаваше и по-голямата част, може би всички останали имоти, които са били конфискувани и предоставени на организацията на Лев Главинчев.

Ясен Божинов, член на Дебърското братство, син на съратник на Иван Михайлов.

*

Декларация
на ВМРО - студентско дружество “Шарь”

Уважаеми госпожи и господа,

На свое извънредно Общо събрание ВМРО–Студентско дружество “Шарь” разгледа присъствието си в организационната структура на ВМРО и като направи анализ на политическата, идеологическата и морална безпомощност, в която се намира ВМРО, р е ш и: *Да напусне структурите на формацията ВМРО.*

Ние ясно декларираме, че заедно с всички наши секции във висшите училища на територията на страната и в чужбина н а п у с к а м е формацията ВМРО, преди да бъдем изхвърлени, “заличени”, изключени, защото не сме съгласни с политиката на сегашното ръководство на ВМРО. Политика, която се води от задкулисни партийни интриги, зле прикрити бизнес интереси и спекулации с националните интереси, с цел печелене на бързо и евтино политическо влияние.

Ние не желаем нашият кадрови и интелектуален потенциал да бъде използван повече за фалшив имидж на Каракачанов и компания, които чрез нас се опитват да прикриват личните си неуспехи и липса на авторитет сред членовете на ВМРО и българската общественост.

София, 20 март 2002 година.

Б.а. *По–нататък в декларацията се конкретизират исканията и мотивите за напускането на фалшификата на ВМРО от студентското дружество. Поставя се акцент на необходимостта от деклариране от Каракачанов и цялото негово обкръжение, “че не са били и не са в структурите на специалните служби и нямат декларации или агентурни досиета за сътрудничество с подобни структури - наши или чужди”, както и “да декларират имуществото си, да представят публични декларации и списък на търговските дружества, които са тяхна собственост или в които имат дялово участие”.*

*

Защо целенасочено се потисна и унищожи дейността на македонските братства и културно-просветни дружества, изградени на земячески принцип, и се създаде изкуствена македонска организация, приела и злоупотребила с наименованието ВМРО; ВМРО-СМД и по–късно ВМРО–Българско национално движение, превърнала се в политическа партия с несменяем председател, узурпирала имотите на македонските организации, създаваща и сега

фондация с далечни частни цели. *Кой е председателят ѝ г-н Кр. Каракачанов и кои са хората в кръга около него, какви са техните задачи и цели, от кого са поставени и чии интереси бранят и преследват?*

Н. Тодев, внук на войводата Радон Тодев от град Банско.

*

Освен посоченото отношение на някои от потомците на дейците на Вътрешната македонска революционна организация и македонските братства към нейните фалшификати, създадени от 1989 г. до наши дни, получавам писма и публикувани материали от страната и чужбина за моралния и политически облик на техните лидери, които засега нямам възможност да включа в книгата.

Размисли вместо заключение

През годините на прехода от комунизъм към посткомунизъм политическото пространство в България се задръсти от политици, които предизвикаха голямото разочарование на нашия народ, което пък от своя страна породило синдрома на пасивност, нереагиране, инстинкт за оцеляване и безразличие. Това е едно от най-тревожните явления, което създаде гнили гнезда в духовния живот на нашия съвременник. Липсата на гражданско общество попречи да се разкрие образът на политическите партии и другите формации, както и на техните лидери, да се даде отговор на въпроса "Кой кой е в тях и чии интереси защитава - собствените или на изстрадалия ни народ?" За съжаление обаче бързо затваряме страниците от близкото минало, които дават обяснение на причините за трудния преход от тоталитарно към демократично развитие на България.

Когато анализирам процеса, свързан с пресъздаването на казионната организация Съюз на македонските културно-просветни дружества и нейните превъплъщения като фалшификати на ВМРО, често размислявам за "великото комбинаторство" на БКП, което е специфично нейно качество, съвсем непознато в другите източноевропейски страни. То се изразява най-вече:

- в някогашното п р и с п о с о б е н с т в о към "великия" Съветски съюз;

- в сегашното п р е в ъ п л ѝ щ е н с т в о към НАТО и Европейския съюз.

Именно затова ще се спра на някои от моите размисли най-вече за превъплъщението на бившите български комунисти, предадено и на техните деца и внуци през годините на прехода от комунизъм към посткомунизъм.

Какво забравихме?

Защо отминаваме онова, което посткомунизмът прие и носи в себе си като генетично наследство от Българската комунистическа партия? Кой и защо иска да се изтрие от паметта миналото? Кой в наши дни постоянно ни съветва да не се връщаме към него? И защо?

Отговорите на тези въпроси изискват по-задълбочен анализ и по-вярна оценка на това, което се извършва през годините на т.нар. преход от тоталитарно към демократично развитие на нашата страна. *Истината е, че не други, а комунистите моделираха прехода след 1989 г. и си подготвиха фалшиво дисидентство, което изолира страдащите от миналото и разработиха дългосрочна стратегия за вклиняване в новите политически структури на децата и внуците на бившата партийна върхушка, на най-изявените партийни секретари и активни борци против капитализма. Друга част от тях постави ръка върху финансовите капитали и обсеби средствата за масова комуникация, над които и до днес имат пълен монопол.*

Комунистическата номенклатура атакува чрез своите деца и внуци на различни равнища - в местното и централно управление. След превземането на икономическата власт, тя настанява своето поколение във фамилно-финансова и политическа посткомунистическа олигархия. Някога дедите и бащите им извършиха национализацията на фабрики и банки, а сега внуците и синовете ги приватизират. Този процес продължава, защото у нас не се извърши декомунизация. Затова пък рекомунизацията е в пълен ход. Възражда се червената и оранжева олигархия чрез децата и внуците на Живковия, Станишевия, Пръмовия, Велчевия, Йотовия, Балевия, Найденовия, Ганчевия, Марковия и други родове от висшата комунистическа и оранжева номенклатура. Не остават назад децата и внуците на комунистите и червените земеделци от по-

ниските ешелони в тяхното тоталитарно управление. Някои от тях се пръкнаха при управлението на царя премиер, каквито са Пламен Панайотов, Милен Велчев, Николай Василев, Цветелина Узунова, Лидия Шулева и много други. Не са малко онези, които блокираха нашите посолства в чужбина. Най-ярко измежду тях “блести” Елена Поптодорова, посланик в САЩ, която е известна като “отлична” преводачка на Тодор Живков и с най-дългогодишно присъствие в щафетната номенклатура на България. Така е, дипломатията не може да се повери на други, защото, както казва Александър Йорданов, в кабинетите на посланиците още не са изключени специалните телефони, от които се чува глас на руски език за връзка с Москва.

Когато Ради Найденов, внук на правосъдния министър от правителствата на Георги Димитров, Васил Коларов, Вълко Червенков и Антон Югов, стана шеф на кабинета на Симеон, останаха смаяни земеделците от БЗНС “Никола Петков“. Повъзрастните от тях помнят, че Ради Найденов е настоявал за смъртната присъда на Никола Петков и е забранил тяхната организация. Още по-голяма част от потомствената номенклатура се настани в кабинетите за съветници на министрите от правителството на Сергей Станишев. Тази сянка от миналото се мярка навсякъде и в по-ниските етажи на властта.

Особено активно е участието на т.нар. “социален“ президент Георги Първанов за настаняването на децата на потомствената номенклатура навсякъде, където трябва да се управлява. Така е, както бащите и дедите, така и децата, и внуците на “партията майка“ могат само да управляват, както и да разделят сънародниците си на “свои “ и “чужди”, когато не са техни съидейници.

През последните няколко години от т.нар. “преход“ в България отново се пресъздава еднопартийната система, защото основните фигури в управлението са от Българската комунистическа партия. Онзи, който ги подбира и подрежда, е пак самообявилият се като “социален президент“ Георги Първанов, който много лесно и бързо се превъплъти от противник на НАТО и Европейския съюз в техен “ревностен“

защитник. Именно затова го определят като “баща“ на коалицията БСП, ДПС и НДСВ, в която етническата партия на Доган, след като бе два пъти мандатоносител, сега нейните участници в управлението на страната са около една четвърт в сравнение с другите. Историкът Първанов ще бъде запомнен с това своеобразно “побратимяване“ на българи и турци в най-новата история на България. Но не на обикновените, а на забогателите през годините на “безкръвния” разрушителен преход. Един от тях е Ахмед Доган, който, както казва Петър Берон, се разпорежда като султан и се смята за настойник на президента /вж. в. Труд, 5 март 2006 г., с.9/. Може би затова Първанов говори за “новия патриотизъм” на българина, който да включва не само любовта към родината, но и ограбените пари от нея.

Привидно Георги Първанов се представя като миловиден президент на “всички българи”, но като “кадровик” след себе си нарежда само деца или внуци на висшата партийна номенклатура, а именно: за министър-председател Сергей Станишев, председател на Народното събрание Георги Пирински и главен прокурор Борис Велчев. В това отношение както в миналото, така и сега България се отличава съществено от другите източноевропейски страни, защото има забележимо връщане към живковизма. Освен тази “демократична” кадрова политика, Георги Първанов има и друга “заслуга” – накичи с ордени и медали бивши “строители на комунизма“ от времето на Тодор Живков, на когото, като бивш партиен лидер на БСП, откри паметника му в Пraveц. Измежду наградените от Първанов са и министри от комунистическия режим (Иван Башев, Белчо Белчев и др.), общоизвестни служители и сътрудници на Живковата Държавна сигурност, както и послушни дейци на културата от т.нар. априлско поколение. И съветниците му са все “отбрани” хора от редиците на изявените негови привърженици. Неотдавна, съвсем показно, беше растрелян най-близкият му съветник по икономическите въпроси, крупният бизнесмен Емил Кюлев, който за малко години натрупа несметни богатства, но не даде отговор на въпроса “Кой му подари първия милион?” Сега грижата на

“безпартийния“ президент Първанов е да сплоти бившите комунисти и комсомолци, за да ги внедри в Европейския съюз като привърженици на “демократичния“ социализъм.

Най-много отрочетата на комунистическата и оранжевата земеделска номенклатура, превъплътили се като демократи, се срещат като ръководни кадри в съдебната система, прокуратурата, висшите учебни заведения и специализираните научни съвети, където се самовъзпроизвеждат като доктори на науките, доценти и професори И там подреждането е извършено от невидимата ръка на бившата Държавна сигурност.

Не са малко онези ”учени,” ортодоксални комунисти, преподаватели в университетите, които получават и сега даром своите научни степени и звания. Тази “награда“ им се поднася от техните съидейници, внедрени в различните звена на Висшата атестационна комисия. Така например, един от тях, който е електротехник по образование, стана професор по история на педагогиката. На него е поставена “научната“ задача да деформира съзнанието на студентите с “педагогическите възгледи” на Надежда Крупская и Димитър Благоев, чиито портрети “украсяват“ аудиторията, в която срича своите лекции. Мой колега, който познава цялостното му “научно” израстване, пише: ”Ако се направи една точна и законова проверка от съответните научни и юридически органи, тези “научни“ степени и звания трябва да бъдат обявени за нелегитимни.” Но научните и юридическите органи и техните звена са все още комунистически бастиони. Как да стане това?

Червено-оранжевите отрочета на комунистическия режим заличават от паметта на нашия народ престъпленията на родителите си, израстваха като ползваха предимства, за да ни управляват. Сега едни от децата и внуците на потомствената номенклатура се изпращат пак в специални елитни висши учебни заведения на Запад, други специализират или са пратеници в Европейския съюз, за да ни управляват и в бъдеще, но не към върховете на комунизма, а към отворения свят на уж презирания от тях капитализъм.

Понякога срещам като ръководители в някои от университетите даже и деца на някогашните екзекутори от

“гвардейските“ групи на Лев Главинчев. Те не забравят спомените на своите бащи как са унищожавали “враговете на народа“. И продължават да ги разказват. Когато кандидатстваха за асистенти, особено много се оценяваше техния произход. Онези, които бяха деца на участвали в установяването на “народната власт“, ползваха най-големи предимства. И за да не бъде голословен, пак ще се позова на конкретен факт. В сведението за една бивша щатна комсомолска деятелка, а сега заемаща ръководна длъжност в един от педагогическите факултети в страната, изпратено от ГК на БКП в родния ѝ град, е написано: *“Бащата е станал член на РМС през 1943 г.и по време на съпротивителното движение е бил помагач. Участвал е в установяването на народната власт на 8 и 9 септември 1944 г., т.е.през най-страшните и кървави дни. След това се изреждат селата, където е бил, но не се казва какво е правил. Ето какво научаваме обаче от книгата на Христо Троански за някои от жестокостите именно в едно от селата на този край: “Пребиват тамошните революционери с колове четирима местни жители и хвърлят труповете им в ямата за умрели от заразни болести домашни животни .Сетне – още четирима, докарани от съседното село. Подир някой и друг ден играещите наблизко деца ужасени изпищяват и тичат да разказват у дома какво са видели”* (вж. Троански, Хр. Убийствено червено. С., 2003 г., с.198).

Не се знае конкретно какви са заслугите и приносите на бащата на комунистката педагогически ръководител за установяването на ”народната власт“, но през нейния тоталитарен режим той е 25 години партийен секретар. А дъщеря му, разбира се, заради “заслугите“ на баща си, отначало е щатен комсомолски работник, а сега подготвя студентите педагози и ръководи техните преподаватели. Нейна колежка ми разказа, че на практическо занятие в детска градина учила децата на комунизъм пред направени с “възпитателна” цел символични паметници на убити партизани и активни борци против капитализма. Най-важната ѝ задача, поставена сега от “нелегалната” партийна група, е да спомогне за цялостното комунизирание на университета. Не е тайна, че в немалко от сегашните университети отделни факултети гъмжат от такива

бивши “изтъкнати“ комсомолски и партийни секретари, които директно или индиректно въздействат върху “професионалната” подготовка на бъдещите учители и възпитатели.

В сегашната “осъвременена“ комунистическа еднопартийна система на управление съвсем на светло вече навсякъде се появяват децата и внуците на висшата партийна и червена земеделска номенклатура. В окупираните от тях икономически постове, мимикрирали в различни цветове, с комунистическа настъпателност се устремяват и превземат и изпълнителната власт. ”Тези хора - казва Стефан Чурешки - които като студенти наричахме хлебарки заради тъмната страна на тяхното мислене и нискокачествените им личностни характеристики, днес излизат на светло и се опитват да ни командват интелектуално и морално (вж. в. Седем, 24-30 август, 2005 г., с. 6).

Поради това, че у нас не се извърши политическа лустрация на ръководните кадри на БКП и на комсомола, за разлика от другите източноевропейски страни, именно децата на комунистите и червените земеделци успяха да нахълтат като "новите варвари" и "троянски коне" в политическия живот, икономиката и бизнеса". Тези настоящи комунисти по дух и манталитет искат да правят от всичко далавера. Те нямат претенциите да защитават каузи. Те не са патриоти (макар че се представят за такива). Те не са европейци, нито космополити. Те са никакви. Те са безлични материалистични привърженици на бързото и лесно забогатяване, по възможност чрез спекулации с чувствата и ума на хората - допълва своите размисли Стефан Чурешки за " комсомолците на бели коне".

Едни от бившите комсомолски деятели, синове и внуци на ортодоксални комунисти и червени земеделци, използваха стихията и бързо се ориентираха (или бяха ориентирани) към т.нар. “десни” партии след 1989 година, даже и създадоха такива. Но някои от децата на партийната върхушка тогава се скриха, за да реабилитират своите бащи и деди, чичовци и вуйчовци по-късно. В наши дни те превземат политическото пространство и шоубизнеса. Вярно е, че те не са отговорни за родителите и роднините си, но много приличат на тях по манталитет и кариеристични интереси. Парадоксално е, но при правителството на Симеон Сакс-Кобургготски тяхното овластяване беше голямо и съвсем очебийно. Децата на изтъкнати

партийни деятели взеха връх и в управлението на премиера цар. Както вече казах, синът на известния партийен секретар в Софийския университет Александър Панайотов беше назначен от премиера цар като основен кадровик при управлението на НДСВ и ДПС, който поддреждаше не само депутатските листи, но и министерските кресла Затова го наричаха Кайзера, Мосю Гаф, Сивия кардинал, Дясната ръка на царя, Потайния, та дори и Баба Яга /вж. в.Труд, 16. 11. 2003 г., с.11/. Все още се питам случайно ли беше назначаването на Пламен Панайотов и като вицепремиер, който отговаряше за силовите структури? Неговото схващане, че системните убийства у нас са “нормален“ процес очертава насоката към отговора на този въпрос.

Най-голямата заблуда, която направи прехода труден и продължителен, е свързана със създаването на т.нар. нови "демократични" партии и движения. Тук може би Българската комунистическа партия си свърши най-добре своята подривна дейност. Нека да се върнем пак назад и си спомним кой създаде Съюза на демократичните сили с неговия първи председател марксиста по убеждение Жельо Желев? Кои бяха неговите първи помощници? Кой допусна за първи път в историята на България да се узакони етническо движение, което по своеобразен начин турцизира населението от Родопите? Или кой и защо пресъздаде антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, която се превъплъти след това като "наследничка" на историческата Вътрешна македонска революционна организация?

Кой и защо направи всичко това?

"Кърмилницата" бе БКП и нейните служби на Държавна сигурност. Те моделираха, потайно от българския народ, фалшивия преход от тоталитарно към демократично развитие на страната. Може би те решиха да има и НДСВ като свой ешелон, който вече се използва в помощ на социалистите. Иначе не може да се обясни масовото присъствие в тази партия на деца и внуци на някогашния комунистическия “елит“.

Не, не е вярно, че у нас има преход към демократично развитие на страната. Досега, през отминалите петнадесет години,

се изгражда посткомунизмът, който извърши най-зловещия грабеж в историята на България. ”Преходът е мъчителен и тежестите, които се понасят, са в някои случаи смазващи. Угнетението идва не просто от ширещия се недоимък, а от безсмислието, което го обгръща и което стои пред него. Чувството за неудържимо развихрила се несправедливост е обхванало големи слоеве на населението”. Такава е нашата действителност, която описва проф. Г.Фотев. “В резултат от всичко това - продължава той –на демокрацията и свободата започна да се гледа като на отвлечени представи или те се отъждествяват най-вече с негативните страни на обществения живот (вж. Фотев, Г. Криза на легитимността. С., 1999 г., с.215).

Деца и внуците на бившите партийни лидери и активни борци против капитализма станаха политически еничари, които фалишифицираха думите “антикомунист”, “демократ” и “патриот”. Някои от т.нар. “демократични движения” преливат от сътрудници на Държавна сигурност и активни бивши партийни функционери. В наши дни това става съвсем видно от тяхната партийна дейност, която няма нищо общо с интересите на българския народ. В повечето случаи тя е препълнена с демагогия, политически цинизъм, арогантност, фалишива солидарност и най-много с неописуема корупция и престъпност.

Комунистите винаги са ненавиждали както истинските интелектуалци, така и паметта на народа. И сега те искат да забравим, че през 1945 година само в продължение на 24 часа арестуваха народните представители и светкавично в тези часове, без съд и присъда, ги разстреляха. Затова и бързо, “по стахановски”, си създадоха псевдоинтелигенция, която деформира съзнанието на нашия народ. Именно голяма част от нея призовава и в наши дни да се затрие паметта за миналото, за да се забрави онова, което преживяха т.нар. “врагове на народната власт” през годините на комунистическия режим. И не само това. А и онова, което извършиха комунистите и техните деца и внуци през последните двадесет години за подготовката и ограбването на България.

Тези мои размисли за измамата, че в България се извършиха демократични промени, които “прогониха” комунизма, са тясно свързани и с това, което се случи по отношение създаването на фалишификатите на най-патриотичната историческа българска

организация ВМРО. Гаврата с нейното име и неувяхваща слава е част от дейността на онези, които подготвиха и извършиха имитацията на преход от тоталитарно към демократично развитие на нашата страна.

Безспорна е вината и на някои от средствата за масова комуникация, които вместо да анализират истината, свързана с пресъздаването на една казионна организация и нейното превъплъщение като “наследница“ на ВМРО, те все още се надпреварват да заблуждават нашата общественост като представят Красимир Каракачанов като “пресъздавател“ на ВМРО. По този начин обслужват лъжци, някои от които през първите дни на 1989 година са доведени “под строй“ в Македонския дом от някогашния член на политбюро на ЦК на БКП и председател на Отечествения фронт Пенчо Кубадински, за да започнат подготвената по специален сценарий патриотарска чалга по улиците и площадите, която продължава и сега, за постигане на политическо търгашество. Съвсем основателно вестник "Македония днес", орган на Съюза на македонските организации, твърди, че тяхната сегашна дейност се ръководи от сили, чужди на българските национални интереси, чиято координация се осъществява извън страната (вж. в. Македония днес, 22 май 2005 г., с.7). След толкова години на изопачаване на фактите чрез услужливо предоставяне на трибуна в основните български телевизии и вестници на фалшификаторите на ВМРО, най-после и последните заблудени проглеждат и започват да разбират страшната, поразяващата истина, която бе укривана от “лъжевойводите“ на “Пиротска” 5.

Кои бяха първите, които разсеяха заблудата и напуснаха създадения фалшификат на ВМРО на “Пиротска” 5? Какво казаха и написаха те за изпратените от службите на Държавна сигурност възстановители на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества, превъплътила се на ВМРО-СМД, Сдружение ВМРО, партия ВМРО-БНД и Фондация ВМРО. Но кои са и онези, които бяха прокудени поетапно чрез интриги и машинации като неудобни и "опасни" от обкръжението на Красимир Каракачанов, Бойко Ватев, Николай Кънчев, Борис Ячев и др. Отговорите на тези въпроси, които давам, може би не са пълни.

Надявам се те да бъдат допълнени от спомените на участвалите в двубоя с лъжевойводите.

Когато размишлявам за фалшификатите на ВМРО и техните лидери, си мисля и за морала на онези политици и управници, които не искат и да знаят, че "войводите" на "Пиротска" 5 не са никакви войводи, защото ги използват, когато им потрябват. Затова те нямат интерес да знаят кой какво е направил през 1989–1990 г., когато в Македонския дом в София освен Пенчо Кубадински, идват и Иван Александров, зав.отдел "Деловодство" в ЦК на БКП, полк. Караянев и майор Христо Тенев от Държавна сигурност, за да "пресъздадат" ВМРО, която само до преди няколко дни преследваха и заклемяваха като организация на "македонските фашисти". Каква беше тази мимикрия, това хамелеонство и дебелоочие? Не само всичко това, но и голям страх попари онези, които преследваха до девето коляно синовете, внуците, правнуците и роднините на дейците на Вътрешната македонска революционна организация. Те очакваха възмездие за техните жестокости, затова метнаха мантията на политическия хамелеон още от първите дни на вътрешния преврат, който си спретнаха. Но предишните страдалци, т.е. техните жертви, въобще не мислеха за отмъщение, а искаха само да си отдъхнат от комунистическия режим.

Политическите хамелеони са "напасть божия" в съвременното политическо пространство. Те имат по няколко маски, "раздвояват се, разтрояват се". Готови са на всякакви "компромиси", за да оцелеят и използват политиката за лично благоденствие. Такива са и компромисите "в името на националните интереси", които те правят като "национално отговорни" лидери на дадена партия. Онези, които пресъздадоха антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в Македонския дом през 1989 г., достигнаха до най-напредналата форма на политическо хамелеонство. Натрупаният "опит" обаче през годините на "безкръвния преход" по превъплъщението на стерилната аббревиатура ВМРО не им стигна, за да изгрее най-после звездата им да се видят като управници на България. Не им помогнаха и превъплъщенията от сдружение в партия, а след това във фондация, както и

премятанията отдясно вляво, даже и в средата и обратно. Всички в България разбраха, че искат да управляват заедно с БСП, ДПС и НДСВ. Забравили съвсем македонската идея, сегашните вече остарели патриотари, водачи на фалшификатите на ВМРО, се класираха на първо място в политическото пространство не само по "стопаджийство", но и по управление на собствените си фалшификати. В това отношение са научили перфектно как се правят избори, не е важно по байганьовски или по комунистически (всъщност има ли разлика?!). Важното е, че няма други лидери в политическите партии, които да са винаги "преизбирани" като Каракачанов, Кънчев, Ватев, Ячев и Мурджов.

Едва ли има друг български "политик" като Красимир Каракачанов, който да има толкова много лустрени показвания на екрана и кокетничене по страниците на централни вестници (най-вече във в. Труд, в. 24 часа, в. "Стандарт и др.) И винаги го представят като "възстановител" на ВМРО. Той стана своеобразен "медиен герой на новото време", който брули наляво и надясно дори и най-отговорните институции, без да се страхува от тях, макар че ако те си гледат работата, Каракачанов няма да го има в политическото пространство. "Съдебният съвет се държи като каста, която вместо да контролира магистратите, ги пази от обществото. Има само няколко наказани следователчета, все хванати ачик-ачик на престъплението"- казва Каракачанов (вж. в. Труд, 25 февруари, 2006 г., с.3). Интересно, кой пази пък Каракачанов от обществото и обществото от Каракачанов? Не са ли това именно някои от наречените от него „следователчета“, които още не са казали кой фалшифицира подписите, с които Каракачанов се опита през 1999 г. да регистрира политическа партия. Само един ден след това негово "смело" изявление, за да се хареса на читателите, той заявява: "Прекалено много пладнешки грабежи видяха българите през последните 15 години" (вж. в. Труд, 26 февруари 2006 г., с.8). Какво безочие! Та има ли по-голям пладнешки граабеж от този да се обсеби имуществото на македонските братства и историческата ВМРО? Не познавам друга такава демагогия ,с която да се прави популизъм в партийните изяви, за да се дезинформират и деформират българските граждани. И още: "Не може до вчера да си бил либерал или марксист и днес изведнъж да се събудиш националист"-пише Каракачанов (вж. в. Стандарт, 28 февруари 2006

г., с.13). Но скрива какъв е бил лично той “до вчера”. В същия вестник казва нещо, което е абсолютно вярно за партията, на която е лидер: ”За съжаление след 1989 г. на сцената съзнателно бяха извадени гротескни политически формации, които окарикатуряват и маргинализират идеята за национализма“– подчертава лъжевойводата. Именно фалшификатите на ВМРО на “Пиротска” 5 не само окарикатуриха, но и опошлиха патриотизма на истинските войводи и техните светли идеали. Не отядно, а отляво е бил ориентиран Каракачанов, който заедно със своето обкръжение приватизира и профанира идеите и идеалите на изстрадалата в борбите за свободата на Македония ВМРО.

Няма и скалъпено социологическо проучване, публикувано във вестниците “Труд” и ”24 часа”, в което да не се срещат процентите, а и продължават да се стъкмяват, на “подкрепящите” лъжевойводите. Ако поне едно от тях беше вярно, вероятно Каракачанов щеше вместо царя или Станишев да бъде премиер на България. Но опазил ни Господ от такива като него

Не могат да се срещнат други “пламенни” патриотари като лидерите на фалшификатите на ВМРО, нищо че преди се наричаха “модерни националисти”, които поставиха началото на националпопулизма след преврата през 1989 г., който сама си спретна БКП. И като такива не дай Боже да се изпредиш на пътя им. Нищо че си син, внук или роднина на македонски войвода. Лъжевойводите ще приложат към теб “неписаните закони” на ВМРО. С тях Каракачанов понякога плаши и телевизионните зрители, но най-много “отцепниците” или претендентите за лидерското му място. Такива закани има отправени навсякъде в страната. Някои от тях са отразени и в докладни записки до Изпълнителния комитет на фалшификата на ВМРО на “Пиротска” 5. Такъв е и доносът на Пенчо Чанев, регионален организатор на фалшификата на ВМРО в Бургаски район. В него четем: “Има и много други причини, които са достатъчни не само да бъдат изключени (става дума за изстрадали потомци на македонските революционери и братства, преминали през ада на тоталитаризма), а да се приложат и неписаните закони на ВМРО”.

Когато научихме, че при едно от посещенията си в Благоевград Каракачанов беше поръчал на придружаващите го “да се справят” с мен, с д-р Живко Палов и с участника в македонските революционни

борби Георги Сотиров (бай Георги), кипна кръвта на дядо и баща ми. Докторът и бай Георги също бяха готови да посрещнем побойниците, които са получили нареждането "Отначало ги сплашете, а след това могат да се чупят ръце, крака или...". Загатнало се за най-опасното. Не исках да повярвам на тази закана, но когато научих, че заплашвали и други, разбрах, че гаврата с историческата ВМРО става непоносима.

Лидерите на фалшификатите на ВМРО, самообявили се за "войводи", все по-често се изявяват не като носители на идеите на македонските дейци за свобода, а като ръководители на своеобразни "бойни отряди", които като правоприемници на Главинчевата организация знаят как да "неутрализират" "противника. Ето какво се случва близо до гроба на Тодор Александров край село Сугарево, Мелнишко:

На 31 август 2002 г., събота, стотици млади и стари люде се запътват да отдадат почит и да се преклонят пред гроба на големия македонски революционер Тодор Александров, който се намира до параклиса "Свети Илия", в пазвите на Пирин планина. Не всички поклонници обаче стигат до гроба на войводата, защото край село Кърналово се разгърнала една "бойна група" от около 30-ина полупияни младежи, облечени в униформа с ленти и бейзболни шапки, които първоначално с ругатни и закани спират младежите и девойките от ВМРО-Младежка организация и ВМРО-Студентско дружество "Шарь" (изключени от Каракачанов за непослушание), а малко по-късно се нахвърлят и върху групата членове на Съюза на македонските организации, Сдружението за възраждане на България и други. Нанесен е побой на Ясен Божинов, внук на един от сподвижниците на Иван Михайлов, пред очите на невръстния му син, който го придружава (вж. в. Македония днес, 09. 2002 г., с.б/. Когато в присъствието на Красимир Каракачанов "бойната група" наново се нахвърля върху присъстващите граждани, двама младежи от София понасят бой от пияните "четници". Ето какво допълва и вестник "Струма" от 5. 09. 2002 г. по повод организирания побой близо до гроба на Тодор Александров: "Не пуснаха и Г. Стоименов, внук на охраната на Тодор Александров, който искаше само да се поклони на гроба на дядо си. Каракачанов нареди: "Изгонете ги тия, бийте им шамарите, ако се наложи, дайте им 10 минути да се върнат и стигнат до Мелник".

За съжаление, пред очите на българската общественост лъжевойводите на "Пиротска" 5 "приватизираха" не само имотите на македонските братства, но и гробовете на нашите свидни жертви за свободата на Македония.

Бях очевиден на друг случай, свързан с някои действия на четниците на Каракачанов.

Събрани от няколко области, членове на Възстановената македонска родолюбива организация – Българско демократично движение, която оглавявам, присъствахме на събора в Папазчаир при откриване паметника на Гоце Делчев. Знамето на историческата ВМРО от нашата организация държаха внуци и правнуци на македонски войводи от Неврокопско. Измежду тях бе Георги Мълчанков, внук на войводата Стоян Мълчанков. Още в началото на промените през 1989 г. той и Георги Гушанов създадоха ВМРО "Иван Михайлов", която нямаше нищо общо с фалшификата на "Пиротска" 5. Другите, които държаха знамето на ВМРО, светинята на македонските войводи, и го пазеха като истинска реликва, бяха д-р Живко Палов, Веселин Ангушев, Симеон Симеонов, доц. д-р Антони Стоилов и напетите плевенчани, водени от Николай Маринов, всички родово свързани с имената на изтъкнати дейци на македонското революционно движение.

От какво бяхме изумени с доц. Антони Стоилов, когато видяхме "знаменосците" на фалшификата на ВМРО? Те нямаша нищо общо с идеалите на организацията, чието знаме носеха. Двама от тях бяха пияни роми, които оскверниха знамето на ВМРО, като го газеха в краката си, когато се заклатаха в ритъма на цигански кючек. Другите от Каракачановата "чета" вече се наливаха с бира и пееха не македонски, а песни "за душата". Разбира се, в същото време Каракачанов и неговото обкръжение беше на коктейла, организиран от кмета социалист на Гоце Делчев, който за големия празник не покани поне един от потомците на неврокопските войводи Стоян Филипов, Стоян Мълчанков, Илия Гаджев, Димитър Гушанов или внука на някогашния кмет на Неврокоп Никола Атанасов.

Наблюдавам депутатите Каракачанов, Кънчев, Ватев, Ячев и Мурджов и си мисля: "Колко ли нови перуки ще си купят, ако оцелеят до края на мандата на 40-то Народно събрание?! Или пък с какво да се захванат първо - с депутатските дела или с лидерските си

задължения в трите фалшификата на ВМРО - сдружение, партия и фондация. Особено сега, когато рехавите им структури се разбуниха и някои от тях им готвят червени връзки за костюмите, фесове и чалми за главите. Не знам как ще продължат бизнес делата, след като президентът не уважи готовността им да поемат отговорност за получаване на мандат и съставяне на кабинет. Когато Каракачанов очакваше Българския народен съюз да направи правителство, уверяваше президента, че неговата роля трябва да бъде по-активна, т.е. разчиташе на "приятелска" подкрепа. Мозер беше в Америка, Стефан Софиянски – гузен заради многото съдебни дела срещу него. Тогава Каракачанов сънуваше, че е изгряла звездата му под негово ръководство да се прави правителство.

Голяма “загриженост” има Каракачанов, от една страна за другите партии, а от друга - за изстрадалия ни народ. "За 15 години спечелиха някои партии -пише Каракачанов, - някои лидери на тези партии станаха милионери, но българският народ обеднява и живее все по-зле. Защото няма беден политик или политик, който да е останал без работа" (вж. в. Новинар, 4. 08. 2005 г., с.9). Нима казаното не се отнася за самия него и обкръжението му, което е на "културно-просветна" работа ту в Сдружението ВМРО, ту във Фондацията ВМРО, но се занимава с активна политическа дейност, която има по-доходен характер. Горкият Каракачанов, мечтае да е милионер като другите политици. Не се знае обаче дали някои от неговото обкръжение не са вече такива, защото сам признава:"Няма нито един политик, който да е останал гладен и да мизерства". Е, мизерстват бежанците от Вардарска и Егейска Македония у нас, но Каракачанов не го е грижа за тях. Ето и доказателствата за това.

Когато в 38-то Народно събрание Красимир Каракачанов и Анатолий Величков депутатстваха, председателят на законодателната комисия Светослав Лучников, който познаваше страданията на хората от македонските братства, както и геноцида, извършен от комунистическия режим срещу техните имоти, внесе закон за юридическите лица с нестопанска цел. В него бе вписан и параграф 5, който гласи: "Държавното имущество на прекратените или самопрекратили се след 9 септември 1944 г. сдружения с идеална цел се предоставя по реда на член 44 на възобновените сдружения със същото наименование и цел ако продължава да е собственост на

държавата и общините, или е предоставено от тях безвъзмездно на други обществени организации или юридически лица". Тогавашните "народни" представители Красимир Каракачанов и Анатоли Величков вероятно са били много изплашени, защото ако се приеме този закон, ще свърши тяхното властване на "Пиротска" 5 и всякъде, където има имоти на македонските братства. Проектозаконът е приет в Законодателната комисия, както и на първо четене в пленарната зала. Когато започва обаче подготовката за второ четене на закона, Светослав Лучников заболява тежко. През време на неговото отсъствие от Народното събрание е внесено предложение да отпадне от проектозакона параграф 5. "Войводите" Красимир Каракачанов и Анатолий Величков бяха вече направили необходимото да запазят собствеността на имотите от създадените фалшификати на ВМРО. При самото гласуване на "съглашателското предложение" те засияли от радост и доволство, когато отпаднало предложението на Лучников.

Каква досадна демагогия! Нали до втръсване Красимир Каракачанов повтаря, че е защитник на българщината. Защо не защити правото на собственост върху имотите на най-изстрадащите българи, които според Иван Михайлов "бяха напуснали къщите си и бяха дошли именно в България, защото бяха българи, за нищо друго" (вж. Иван Михайлов. Спомени, т.4, гл. V, с. 419). И още нещо, това се случи, когато в 38-то народно събрание Обединените демократични сили имаха мнозинство. Но депутатите от тази парламентарна група, с изключение на Светослав Лучников, не носеха в сърцата си Македония. Те не познаваха геноцида на комунистическия режим над македонските братства, затова помогнаха на своите "партньори", наричани от някои "троянски коне", да продължат да се разпореждат с имотите на македонските братства в цялата страна. Така оцеляха фалшификатите на ВМРО, а техните лидери Каракачанов, Кънчев, Ватев, Ячев, Мурджов и други продължиха да се представят като правоприемници на македонските организации, изопачавайки техния характер, за да съчетават по-успешно своята партийна и бизнесменска дейност. "Защитниците" на българщината започнаха още по-настъпателна дейност, с която да се пречи за възстановяването на македонските братства, дружества, фондации и други структури, създадени като огнища за опазване на родовия корен на емигрантите от Вардарска и Егейска Македония.

Въпреки декларацията на Съюза на македонските организации, към които са създадените братства у нас, изпратена до депутатите в 38-то Народно събрание и до българската общественост, последва мълчание, гробна тишина. Запазиха "неутралитет" не само политиците и управниците, но и средствата за масова комуникация. Нещо повече, някои от тях разтвориха своя чадър над лъжевойводите на фалшификатите на историческата ВМРО, за да ги опазят като собственици на чужди имоти в името на тяхното евентуално партньорство по време на избори. Именно затова и след 38-то Народно събрание както депутатите, така и правителствата пазят "войводите", за да ги използват, когато им потрябват. А те стават за всичко, според дадената политическа ситуация. Стига да им се осигури депутатско място или власт, която може да бъде и на по-ниско равнище. Иначе минават за сини, но корените им са червени. Затова днес могат да са партньори на т.нар. демократични сили, а утре - на червените. И всичко това става пред очите на цял народ. Изглежда, че петнадесет години са малко, за да прогледнат заслепените и се събудят задрямалите. А те са навсякъде. И в съдебната система, която обслужва лъжевойводите така, както се грижат за тях и приятелите им политици, управници и журналисти.

Колко много, страшни, поразяващи истини има, които се укриват през този "безкръвен" преход в ограбена и опустошена България, където армията и полицията са по-малобройни от силовите групировки, които угояват политиците, управниците и депутатите.

Някои повярваха, че нарушилият клетвата си цар Симеон Сакс-Кобургготски ще спаси излъганите и изстрадалите. Но той измами и онези, които го поддържаха цели 50 години в емиграция. Един от тях бе и Иван Дочев, председател на Националния фронт в Америка. В книгата си "Моят завет" той пише: "Ние всички сме били готови да помогнем на царя, без претенции и постове. Останахме изненадани, че цар Симеон въобще не си спомни за приятелите си, а се ограда от неизвестни кариеристи, търсещи да се облагодетелстват. Пиша за това, защото за мен е необяснимо станалото". За водача на националните легиони е необяснимо станалото при управлението на Симеон, че се ограда с децата и внуците на екзакуторите на неговия баща. Но родолюбецът Дочев не знаеше, че неговият някогашен

приятел не редеше сам своите депутати и министри. ”Панайотките” бяха подбирани от все още властващата Държавна сигурност, която въобще не е преставала да ръководи и сегашна България.

Така беше някога, така е и сега. Политиците и управниците в България все още се подреждат от онези, които ни управляваха преди започването на прехода от комунизъм към посткомунизъм. По една и съща схема се създаваха и партиите. Затова има много общи неща, например при създаването на фалшификатите на ВМРО и набързо скалъпеното движение НДСВ. И при двете формации невидимата ръка на Държавна сигурност подреждаше ръководните им кадри. И още, Каракачанов започна да прокужда един по един заблудените потомци на македонски родове, а Симеон Сакс-Кобургготски въобще не си спомни за онези у нас и в чужбина, които страдаха заради него и го подкрепеха през най-мрачните години на комунистическия режим. И още едно сходство има между създадените от Държавна сигурност фалшификати на ВМРО и “царското” движение НДСВ. Каракачанов се обгради с послушници, все с червени и оранжеви корени. И Симеон направи същото - със синове и дъщери на бившата комунистическа партийна олигархия.

Не знам кой може да поведе най-после жестоко преследваните през тоталитарния режим страдалци. Повечето от тях обедняха и не оцеляха, а децата и внуците им са до болка разочаровани от измамници и предатели. Оцелелите обаче потомци на македонските войводи трябва да отидат пред гробовете на своите деди и бащи, роднини и близки, които са били под знамето на Вътрешната македонска революционна организация и в името на свободата са посрещали смъртта, за да поискат прошка заради това, че са били неми свидетели на гаврата с техните имена от лъжевойводи, отгледани и опазени от Българската комунистическа партия, димитровския комсомол и службите на Държавна сигурност. Аз вече бях на гробовете на моите роднини и близки, които носеха в чистите си сърца и мисли идеалите на Вътрешната македонска революционна организация, затова написах тази книга в тяхна памет и признание.

А българският съд и прокуратурата са призвани :

- да преразгледат досегашните превъплъщения в регистрациите на фалшификатите на историческата ВМРО;

- да се извърши цялостна проверка на досегашната финансова и стопанска дейност на Сдружение ВМРО, партия ВМРО-БНД и Фондация ВМРО;

- да се проверят източниците за придобиване на финансовите средства в тях и начините за тяхното изразходване;

- да се установи имотното състояние на лидерите на фалшификатите на ВМРО Красимир Каракачанов, Николай Кънчев, Бойко Ватев, Борис Ячев, Мирослав Мурджов и другите членове на ръководството на трите формации, както и пътищата за неговото придобиване;

- да се установи участието на посочените лица в търговски дружества и фирми.

Често, много често си мисля за това, което стана и продължава да става у нас при условията на т.нар. "безкръвен преход". Дали наистина той е безкръвен? Безкръвен е за онези, които моделираха ограбването и опустошаването на България, а ние ги гледаме и мълчим, позорно мълчим. С тиха болка преживяваме страданията си. Още веднъж се питам: "Къде са потомците на убитите, на изселваните, на изпращаните по лагери и черни роти? Нали техните деди и бащи бяха елита на държавата! Кой ги забрави, или прокуди?

Казват, че и основателите на синята партия през 1989 г. се договорили с предишните управници страдалците от миналото "да стоят по-далеко" от демократичните процеси. Та как да не повярва човек на тази уговорка, когато голяма част от "героите" на прехода бяха комунисти или изтъкнати комсомолски секретари, които побързаха да превземат новото, демократичното пространство.

Започна се със самообявилите се за дисиденти комунисти. Държавна сигурност подготви срещата им с френския президент Франсоа Митеран, на която не беше нито една от жертвите на комунистическия режим. Когато се отприщи мъката и негодуванието на нашия народ по митингите, пак те, специално подбираните от Държавна сигурност, превзеха и трибуните. В дома на Стефан Гайтанджиев се събират организаторите на митингите и събранията, които създаваха т.нар. "улична опозиция". Не допускаха до тях даже и такива като Илия Милев, който сам признава: "В очите ми го казаха - демокрацията е за нас, не е за теб! Така и не ме пуснаха до

микрофона. Андрей Луканов бил наредил.“ След това марксистът Желю Желев не го допуснал да говори на митинга на 18 ноември през 1989 година. По-късно “антикомунистът“ Петър Стоянов пък отхвърлил предложението да бъде награден с ордена “Мадарски конник“ (вж. в. Истина, бр. 14 от 2003 г. Д-р Николай Предов. Антикомунистът Илия Минев – жертва и след 10 ноември 1989 г., с.15 и 16). Други лъжедемократи не го познаваха и се чудеха кой е този. Така беше и в провинцията. Някои от децата и внуците на бившите партийни лидери и активни борци против капитализма крещяха: “Смърт на комунистите!“ ,”БКП е мафия“. Гледах ги, слушах ги и се питах: “Господи, какво става у нас, промяна или измама?” Никъде не се допускаха до трибуните, на площадите и улиците онези, които бяха преследвани и измъчвани от комунистическата партия. Когато някои предложили потомците на ВМРО и македонските братства да се включат в митингите, организаторите, бивши комунисти и комсомолци, казвали: “Демокрацията не е за тях!“ Затова пък приемат внедрените от Държавна сигурност лъжевойводи. Такава метаморфоза е нямало никога в политическия живот на нашата страна. Службите на Държавна сигурност създадоха новите политически еничари, които измамираха нашия народ, за да го ограбят и опустошат България.

През май 1989 г., на закрито заседание на ЦК на БКП, вече беше направен списък на официално препоръчана и одобрена “опозиция” по предложение на най-приближения до Тодор Живков, известният като “кадровик“ в политбюро Милко Балев. Заедно с действителните сътрудници на Държавна сигурност, в този списък за камуфлаж попаднаха и някои от истинските дисиденти. Един от тях бе и Петър Манолов, когото екзекуторите преследваха на всяка крачка и по всяко време, но когато народът изпълни площадите и улиците, той беше прокуден във Франция, за да бъде неутрализиран.

Някои казват, че през тази “преломна“ 1989 г., преди вътрешния преврат на БКП, Андрей Луканов е извършвал подбора на бъдещите “капиталисти” от редовете на столетницата и Държавна сигурност, на които са раздавани пари в куфарчетата. През същото това време Пенчо Кубадински пък е падбирал вече оранжево-червените отрочета, които след това изпраща на “патриотична” работа в Македонския дом на “Пиротска” 5, но

заедно с няколко офицери от Държавна сигурност, за да им бъдат в помощ, защото се очаквало от потомците на македонските войводи искане за възмездие заради техните страдания И тук не се изпускат за камуфлаж “страдалци” от комунистическия режим. Така се създаваха новите “демократи” и наливаха посткомунистическите основи на сегашното посттоталитарно време.

Никога не мога да бъда съмишленик на онези, които приемат отмъщението като условие за смяната на дадена власт. Затова винаги съм осъждал тези, които казват "С кръв взехме властта и пак с кръв ще я дадем". Тези политици и управници в историята на България са виновни много често героите да бъдат наричани "врагове", а убийците - "герои". Така стана и след 10 ноември 1989 г., когато бившата партийна и комсомолска номенклатура "възкръсна" и се вля в новосъздадените, представени като “десни” партии. Съвсем на заден план останаха преследваните през годините на тоталитарния режим партии и организации. Някои от техните дейци, преминали през комунистическите затвори и лагери, попаднаха даже в подготвените списъци за “сътрудници” на Държавна сигурност.

И така, кой и защо през първите години на имитацията на преход най-много крещеше? Измежду тях бяха онези, които имаха червени и оранжеви корени. Те бяха вече изпълнили поръчението на своите бащи и деди да се внедряват в редиците на СДС. Имаше немалко деца и внуци на активни борци против капитализма, партизани и участници в септемврийското въстание от 1923 г. Едни от тях дори оглавяваха местните КС на СДС, а други се заеха с разбиването на възрождените след 1989 истински демократични организации. Все още се премълчават имената на “преустройчиците” на социализма като капитализъм, които още от 1988 година знаеха за решението на ЦК на БКП, свързано с промяната на общественно-политическата и икономическа формация, т.е. за преминаването от социализъм към капитализъм. у нас. Андрей Луканов, Милко Балев и Петър Младенов изпращаха навсякъде подставени лица, които създаваха фалшивата демокрация, която противопостави и раздели нашия народ на много бедни и много богати.

Стратезите на БКП поставиха като основна задача пред своите пратеници в “десните” политически партии да работят така, че да се създаде хаос в цялостния живот на страната, за да се

припише след това на т.нар. "демокрация", попречи на БКП да продължи пътя към "комунистическото бъдеще". В същото време те превземаха икономическата власт и създаваха силовите групировки. Другата повеля бе свързана с необходимостта от капсулиране на всички бивши членове на БКП и оранжевия БЗНС, които бяха наплашени от "преследване" най-вече от внедрените техни синове и внуци, изпълняващи ролята на съвременни "еничари". По-голямата част от тях имат днешната съдба на бедстващи, но комунистическият фанатизъм, който се е загнездил в мислите им, ги кара да бъдат "верни до гроб на партията", която от комунистическа се прекръсти на социалистическа. Тези похвати на БКП, използвани още в началото на т.нар. преход, спомогнаха за бетониране на единството на нейните членове от миналото, дори и на онези, които бяха нейна "вътрешна опозиция". А имаше и такива, които ставаха нейни членове, за да оцелеят. За тях сега комунистите капиталисти не се досещат, защото не са им потребни.

Заради коварния подход на "стратезите" на прехода от комунистическата партия, днес голяма част от нашия народ е с деформирано съзнание, живее много трудно, но свързва хаоса в страната ни с прехода към демократично развитие. Не са малко онези, които не знаят, че ограбването и опустошаването на държавата се извърши по предварително разработен план на БКП и службите на Държавна сигурност, затова може да ги чуем да казват "Ето какво ни донесе демокрацията!" Но тя е опошлена, защото комунизмът се преобрази като посткомунизъм, който се оказа по-страшен и от тоталитаризма.

Не бяха ли използвани и фалшификатите на ВМРО на "Пиротска" 5 за деформиране на мислите, чувствата и поведението на много хора. В това отношение може би са прави онези, които твърдят, че не само биографиите на лидерите на фалшификатите на ВМРО, но и тяхната "стопаджийска политическа дейност онагледяват технологията, чрез която бе опорочен българският преход" (вж. в. Седем, цит., с 5). И още по-конкретно, че те се оказват удобни брънки от веригата за разграбване на чуждо имущество и за използването на обществени постове за частни цели. Не са ли и Каракачанов, Кънчев, Ватев, Мурджов, Ячев и цялото тяхно обкръжение виновни, за да казват хората "Всички са маскири". И още - за "способността" на

Красимир Каракачанов по живковски да управлява и оцелява дълго време една политическа (или икономическа) пирамида, за която е подготвил и използва няколко наименования. Вярно е, че и комунистите сменяха името на своята партия, но Красимир Каракачанов се оказа “по-находчив” кръстник, защото превъплъщенията на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества веднъж се свързваха с обсебване имуществото на македонските братства, втория път с ярко изразена политическа кариера за влизане най-малко в парламента, а последното превъплъщение е фондация за окончателно приватизиране собствените имущества на македонските братства.

Някога двубоят на Каракачанов беше със "старите", но сега вече е както с оцелелите "стари", така и с най-младите. Затова отсега нататък няма да се оглежда дали е хубав с бузки, а ще се бори да оцелее в политическото пространство. Един от сегашните “отцепници” от организацията му споделя: "Очаквали сме какво ли не от Красимир Каракачанов, но това да ни съюзява с Доган, мина всички граници." За да ги има лъжевойводите от “Пиротска” 5, които седнаха на топлите депутатски места, в името на “национално отговорната им политика” са решили повече да не се съобразяват с “бунтарите”. В това отношение те имат опит от битката си с онези, които бяха от стари македонски родове. Каракачанов знае как по живковски се потушават броженията. Така че и “това ще отmine“, казват неговите хора. Вече са започнали проучвания от “Пиротска” 5 за издирване на "бунтовниците", които сигурно ще имат съдбата на отлюспените младежи и девойки, срещу които се прилагаша "неписаните закони на ВМРО”.

Каква ще е съдбата на трите фалшификата, които се ръководят от Каракачанов, Ватев, Кънчев, Ячев и Мурджов?

Сдружението ВМРО е фиктивна формация, т.е. разрушена пирамида, от която файда няма, затова е почти занемарена. Тя е ненужна на лидерите на “Пиротска” 5, защото в нея нищо от имуществото на македонските братства не остана. За депутатите "войводи" жизнено важна си остава фантомната партия ВМРО-Българско национално движение, без която не може да има нито депутатски места, нито съветници в общините и кандидати за министерски кресла. Тя е много "печеливша“, защото от една страна

чрез нея се печелят субсидии от държавата, а от друга - без нея кой ще те пусне да се показваш толкова много по екраните на телевизионните канали и страниците на централните вестници. А без това, особено Каракачанов, не може. И още нещо, чрез партията се обединяват в едно и другите пирамиди, за да се заблудят наивните, че са правоприемници на историческата ВМРО.

Все още не може да се предвиди съдбата на последното превъплъщение на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества - Фондацията ВМРО, към която е прехвърлено цялото имущество на македонските братства и историческата ВМРО. Нали лидерите Каракачанов, Кънчев, Ватев, Ячев и Мурджов, както и цялото тяхно обкръжение, получава от тук заплати като "културно-просветници". Освен това, Съюзът на македонските организации води дела за възстановяване собствеността на македонските братства, което е много опасно. Та нали оттам са големите наеми, които според някои възлизат на около един милион лева годишно.

Колко много неизвестни има на "Пиротска" 5, които крият лидерите на фалшификатите на историческата ВМРО. Дали ще станат известни на българската общественост? Това зависи от съда, прокуратурата, данъчните служби и медиите, за да спре най-после гаврата с името и славата на истинските македонски войводи, на тяхната организация, както и да се възстанови ограбеното имущество на емигрантите от Вардарска и Егейска Македония, напуснали родните си места, за да запазят своята българска национална идентичност.

А ще излязат ли от политиката лъжевойводите? Това зависи най-вече от финансовата стабилност на политическата им партия, която според някои е "квазипартия, която напълно съзнателно няма структури и не води партиен живот, а се използва като инструмент на личната власт на лидера" (вж. в.Македония днес, ноември, 2004 г., с.7). Финансовата независимост на лъжевойводите обаче зависи от по-нататъшната съдба на Сдружение ВМРО и Фондация ВМРО. А там напоследък нещата са драматични, защото от една страна не се знае как ще завършат продължаващите от няколко години дела, водени от Съюза на македонските културно-просветни организации, а от друга - българското граждански общество вече научи, че "създаването на

частната фондация ВМРО е път към "законна" приватизация на обществено имущество". Именно затова е трудно да се прогнозира каква ще бъде и съдбата на "баш войводите", която зависи немалко и от по-нататъшните им взаимоотношения със Стефан Софиянски, който може да се скрие в Европейския парламент, но съдебните дела срещу него ще си останат. Непокорната обаче Анастасия Мозер едва ли ще запази партньорството си с лъжевойводите, които проявиха своята готовност да вземат мандат и съставят правителство заедно с българските комунисти, партията на Симеон и хората на Ахмед Доган. Новото направление на поредното превъплъщение на фалшификата на ВМРО е към "Новото време" или "Атака", които могат да осигурят поне на Каракачанов едно депутатско място за следващия парламент. Нищо чудно обаче онези, които "създадоха" лъжевойводите от "Пиротска" 5, вече да са им моделирали друго място и роля в политическия живот. Така, както превъплътиха след 1989 г. поетапно антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества като съвременна "дясна" партия.

*

Когато започнах да пиша тази книга, поставих по-близо до мен снимките на прадядо ми поп Стоян Зимбилев, на дядо ми, неврокопския войвода Атанас Попов, на баща ми Кръстьо Попов, на майка ми Кипра Попова и на нейния брат Борис Мангушев. От снимката на дядовата чета истинските четници сякаш свиваха вежди, когато споменавах имената на сегашните "войводи" от "Пиротска" 5. С много строг и величествен поглед ме гледаше войводата, дядо ми, който сякаш възкръсна и проговори: "Не се страхувай! Пиши за тези, които оскверняват имената ни и знамето на нашата ВМРО." А от устата на благия, но с богата духовна култура и несломим български дух поп Стоян дочувах последните му думи: "Люде, комунизмът е напад на Божия. Той е отрова за човешката душа, пазете се от него!"

От стената ме гледаха и войводите Христо Татарчев, Христо Матов, Тодор Александров, Иван Михайлов и Асен Аврамов, личен приятел на дядо ми и баща ми. Питаха ме: "Кои са тези, лъжевойводи в днешна България? Кажете имената им!" Отговорих им с думите на идеолога на ВМРО Христо Матов: "Моя работа е да обобщавам фактите, да ги съпоставям и да правя изводи от тях." За да ви кажа не само кои са лъжевойводите от "Пиротска" 5, но и за да разкрия цялата

истина за фалшификатите на вашата славна Вътрешна македонска революционна организация, написах тази книга .

При написването на книгата използвах:

- 1. Архивни материали** от Софийския градски съд и Държавния архив.
- 2. Ангелов, В.** Хроника на едно национално предателство. С., 2004.
- 3. Венедиков, Й.** Преходът от комунизъм към посткомунизъм. С., 2000.
- 4. Генадиев, Г.** ВМРО – възстановяване и развитие в края на XX век. Варна, 2003.
- 5. Добринов, Д.** ВМРО (обединена). С., 1993.
- 6. Добринов, Д.** Последният цар на планините. С., 1992.
- 7. Македония.** Сборник от документи и материали. С., 1978.
- 8. Матов, Хр.** Македонска революционна система. С., 2001.
- 9. Михайлов, Ив.** Спомени. Т.4., гл. V “Делото на емиграцията“. 1977.

10. Семерджиев, П. БКП, Македонският въпрос и ВМРО. С. (посветена на Илия Гаджев, народен учител от Неврокоп), 1978.
11. Силянов, Хр. Освободителните борби на Македония. Т.2., С., 1983.
12. Сборник Илинден. Кн.4, С., 1925.
13. Татарчев, Хр. Спомени С., 1928 г.
14. Троански, Хр. Убийствено червено. С., 2003 г.
15. Фотев, Г. Криза на легитимността. С., 1999 г.
16. Статии, други публикации и снимки във вестниците “Македонско огнище“, “Македония днес“, “Труд“, “168 часа“, “24 часа“, “Монитор“, “Стандарт“, “Анти“, “Седем“, “Работническо дело“, “Народно земеделско знаме“, “Свободен народ“, “Знаме“ и др.

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие

Глава 1. Македонистката политика на БКП

1.1. Разколниците във ВМРО и техните политически наставници

1.2. БРП /к/ и македонският въпрос след 9.1X.1944 г.

1.3. Създаване на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества в България

Глава 2. Превъплъщението на Съюза на македонските културно-просветни дружества след 1989 година

2.1. Възстановяване на казионната организация

2.2. Първо превъплъщение на антибългарската организация Съюз на македонските културно-просветни дружества като ВМРО–СМД

2.3. Новото наименование на Съюза на македонските културно-просветни дружества като Сдружение ВМРО

2.4. Превъплъщение на антибългарския Съюз на македонските културно-просветни дружества като партия ВМРО–Българско национално движение

2.5. Последният фалшификат на ВМРО като Фондация ВМРО

Глава 3. Кои и какви са лидерите на фалшификатите на ВМРО?

3.1. Войводи, културно-просветници или политици

3.2. Депутати или бизнесмени

Глава 4. Потомци на истинските македонски войводи и други за фалшификатите на ВМРО и техните лидери

Глава 5. Размисли вместо заключение

Глава 6. Приложения

ПРИЛОЖЕНИЯ

№1

ЦЕНТРАЛЕН КОМИТЕТ
НА МАКЕДОНСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ
Бр. 2283 / 15.03.1947г.

ДО ЦЕНТРАЛНИЯ КОМИТЕТ НА КПО

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ЗАКРИВАНЕТО НА МАКЕДОНСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ В СОФИЯ И ПРЕДАВАНЕТО НА НЕГОВОТО ИМУЩЕСТВО И БИБЛИОТЕКА НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЯ

Македонският научен институт със седалище в София е основан през 1923г. Правното положение на Македонския научен институт е определено от неговия устав, който на 04.06.1935г. е потвърден от Министерството на външните работи на Царство България. Материалната база за

работа на Македонския научен институт са Македонския Дом в София на ул. "Пирот" №3 и №5 и финансовите средства, събрани от редовите на македонската емиграция и емигрантските учреждения в България.

Сарамата на Македонския научен институт (Македонския Дом), построена е на

място, което е подарил Софийската община с нотариален акт №112 т.14 р.2950 д.2839 от 1935г.

Финансовите средства за построяването на Дома и за дейността на Института са получени:

от Македонската кооперативна банка	11,333,764 лева
от Македонската народна банка	1,000,000 лева
от приноса на Македонските братства и частни дарители	2,966,839 лева
от дивиденди на членовете на Македонската кооперативна банка	310,453 лева,

което означава - от редовете на македонската емиграция и емигрантските учреждения.

И въпреки че Институтът е бил строен с финансовите средства на македонската емиграция, той като учреждение със своите цели и дейност е бил неприятелски и претъстен, и то не само по отношение на македонския народ, но и на самия български народ.

Институтът, преди всичко, е служил на основната цел "да доказва научно и да докаже" историческата оправданост на "националното, екоено право" на великобългарските империалисти за победите на Македония; да стане учреждение - център на великобългарската фашистка мисъл, пропагандатор и сяка на омраза между югославянските, както и неславянските народи на Балканите; коващница на "научнодоказани" засевателни планове на българските фашисти и реакционери.

Тази своя задача Институтът е изпълнил през 23-годишната си дейност в цялост и напълно е оправдал своето учреждение и съществуване.

Ръководството на Македонския научен институт е било съставено от членовете на великобългарската ксеномистична клика, от най-загорелите представители на българския и македонския фашизъм, от изроди и клопачи на македонския и българския народ. Активността на това ръководство, шедро подпомогната и дирижирана от български дворец, се насочвала към разпространението на влиянието на Института не само над македонската емиграция и Пиринска Македония, но и над Вардарска и Егейска Македония - насочала се е към монополизиране на това влияние за Института.

След 9 септември 1944 година и победата на Отечествененронтоевската власт в България по-ранното ръководство на Македонския научен институт е било сменено. Мнозинството от членовете на

това ръководство са били явни фашисти и реакционери. Сменено е името на органа от "Македонски прелез" в "Македонска мисъл".

В Института бурно е прокатан претом в работата и политиката на Института.

Но, за жалост, което нещо е било уместно да се очаква, в Института не се е променило много нещо.

Такова поставяне на въпроса би наложило единствено възможното правилно решение - Македонския научен институт да се предаде на Република Македония на нейно разположение, според както тя намери за добре и с това да се ликвидира това озице на омраза и нетърпимост.

Македонския научен институт е все още убежище на великобългарските елементи, поприце на великобългарските идеи, център на неприятелство по отношение на югославските и българския народи, център, който час по-скоро и по-ефективно трябва да се ликвидира за общо благо и като принос за укрепването на братството и приятелството между ФНРЮ и Народна република България.

Македонският научен институт разполага с библиотека от 4,000 тома. Книжите са написани предимно на български език, след това на френски, сръбски, чехословашки, немски, аръчки и английски език.

Библиотеката съдържа материал, който е от неограничена стойност за Народна република Македония и, въпреки фалшификатите и просфалтистки идеи, внесени в него, много ще допринесе като фактически материал за проучване на македонската история, за преценка на миналото и за ориентация в научно изследване (особено библиографската част).

Неправилно е толкова важна за Народна република Македония библиотеката да стои слободна или никак неизползуване в София, дакато научите работници на Македония

много се мъчат в дирене на изворен материал, за библиографски уълнения е изработването на македонската история и културно развитие.

Това е още един необходим аргумент в полза на по-бързото ликвидирване на Македонския научен институт и предаване на неговия имот и библиотека на Народна република Македония.

Въз основа на гореизложеното, трябва да се:

1. Да се ликвидира Македонския научен институт в София и цялото негово имущество (сграда, библиотека и издания) да се предават на разположение на правителството на Народна република Македония;

2. Да се анулират условията, отбелязани в нотариалния акт на Софийската община, да се направи нов нотариален акт, с което дарението да стане безусловно;

3. Да се свика общо събрание на Института, което да реши предаването на цялото имущество на Македонския научен институт на Народна република Македония;

4. Спорете за имуществото, които са произлезли от пошото управление на биещото ръководство, да се уредят с опрощаване на дълговете (направени - 6 пр.) от учрежденията;

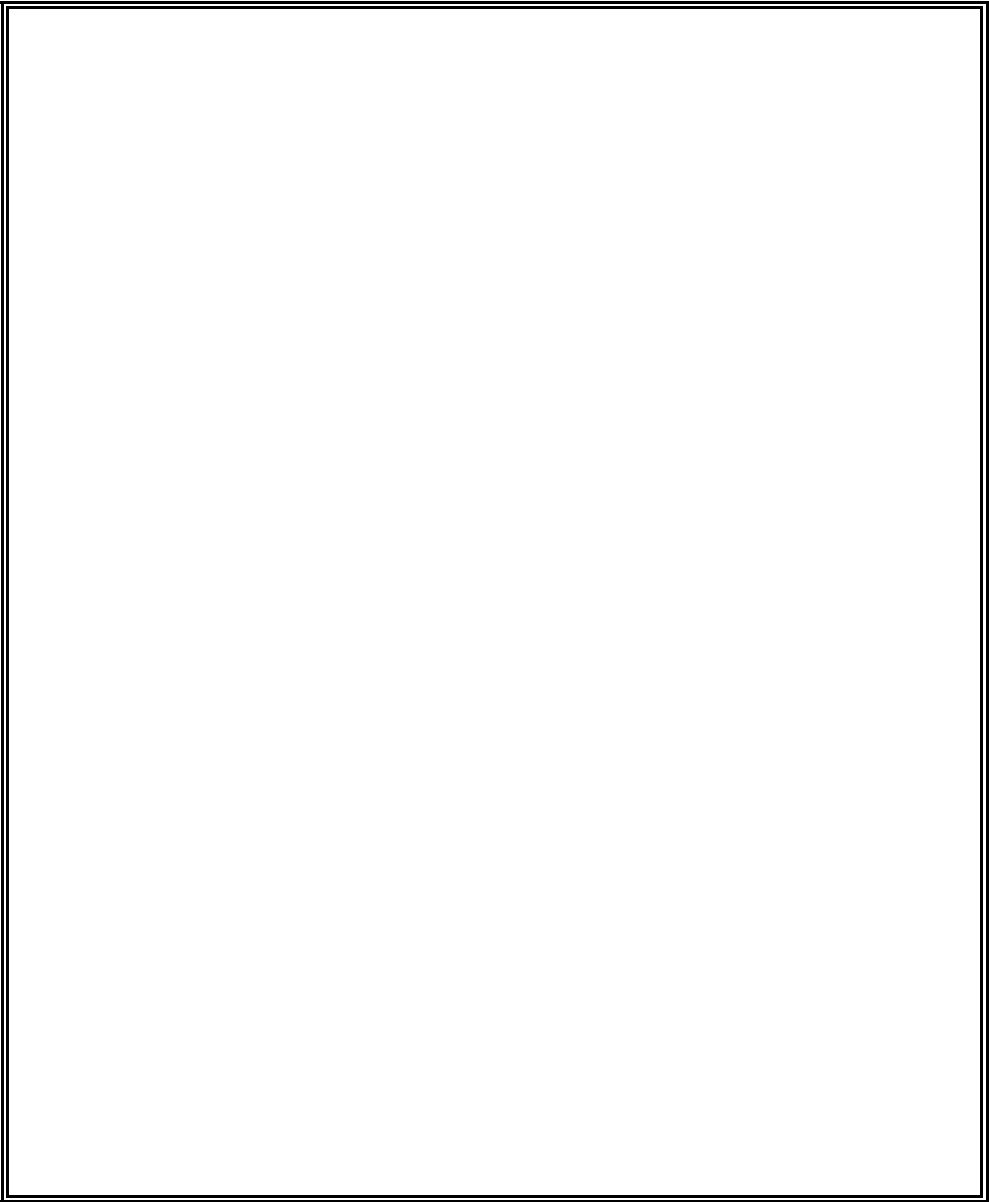
5. До извършването на приемане-предаването да се постави в Македонския научен институт специален ръководител, когото ще делегира правителството на Народна република Македония, който същевременно би бил председател на комисията за приемане-предаването;

6. Веднага да се прекратят неприятелските и антинаучните дискусии и изложения в Македонския научен институт и да се извърши контрол (чрез делегата на Народна република Македония) над органа на Института "Македонска мисъл".

С.Ф. - С.Н. ! [Смърт на фашизма - свобода на народа! - б.пр.]
Приложение: Протокол

За ЦК на КПМ: (п) (Л. Колишевски)
Превод от сръбски: Коста Църнушанов

№2

Препис извлечени

От резолюцията на II конгрес на Македонските братства и дружества в България състоял се на 12 май 1947 год. в София, публикуван в вестник "Македонско знаме" бр. 90/1947 год.

Втория конгрес на Македонските братства и дружества в България, свикан от Националния комитет на македонската емиграция на 18 май т.г. след като изслуша доклада на г. Христо Джишев на тема: "Формите на македонската борба в миналото и организационния и финансов отчет и като взе под внимание вилите се дебати по доклада реши:

- 1/.....
- 2/.....
- 3/.....
- 10/.....

а/.....
б/Обявява Националния Комитет на съюза на македонските братства и дружества в България за саморазтурен, като освобождава посредния от отговорност.

в/.....
За Председател на конгреса/п/Хр Кляшев.

В същия брой на вестника е публикувано и следното:
"Преди да приключи работата си конгреса избра инициативен комитет за образуване на македонските културно-просветни дружества в състава на инициативния комитет влизат:"

- 1/Васил Ивановски
- 2/Христо Кляшев
- 3/Ангел Динев
- 4/Асен Чаракчиев
- 5/Михаил Сметракалев
- 6/Георги Абаджиев
- 7/Петър х Делев
- 8/Радой Спасов
- 9/Тинка Къдева
- 10/Никола Брингов и
- 11/Кръсто Костов."

Верно е оригинала публикуван в бр. 90 на в. "Македонско знаме" от 1947 год.

София, 15. XII. 1952 год.

На Съюза на македонските културно-просветни дружества в България

СЕКРЕТАР:

/В. Михов/

проект

ПРОТОКОЛ № 1

Изборния на конгреса, втория свободен конгрес на македонските братства и друштва на 13. май т. г. инициативен комитет се свика на заседание в 8 часа вечерта на 13. май, при дневен ред:

Конституиране на комитета.

Присъствуваха всички членове на инициативния комитет, както следва: Васил Ивановски, Ангел Динев, Кръсто Костов, Георги Абаджиев, Никола Брингов, Асен Чаракчиев, Михаил Сматракалев, Радой Спасов, Тинка Къцева, Петър х Делев, Христо Кляшев, Никола Пейнджиев.

Инициативния комитет се конституира в следния състав:
Председател: Васил Ивановски,
Подпредседател: Ангел Динев и Кръсто Костов,
Секретар: Георги Абаджиев,
Касиер: Никола Брингов,
Заведващ агитпропната работа: Асен Чаракчиев,
Отговорник по организиране на Софийското македонско културно просветно дружество - Михаил Сматракалев, Отговорник по организиране на женските секции Тинка Къцева, Отговорник по организиране на младежките секции - Радой Спасов, и членове: Петър х Делев, Христо Кляшев и Никола Пейнджиев.
Реши се комитета да се свиква всеки вторник в 6 часа след обед в канцеларията на македонския научен институт.
Заседанието се закри в 9 часа.

Председател: /п/ Васил Ивановски.

Секретар: /п/ Георги Абаджиев.

членове: /п/ Никола Брингов.
Петър х Делев.

Верно в оригинала.
На съюза на македонските културно-просветни д-ва в България.

СЕКРЕТАР:

/Е. Миков/

От протокола на заседанието на Националната конференция на македонските културно-просветни дружества в България състоими с 19 Април 1950 год. в София,

ПРЕДС. ИОРДАН АНАСТАСОВ: Имаме думата, др. Борис Михов, да докладва по устава.

ДОКЛАДЧИК БОРИС МИХОВ: Другари и другарки! След решението в статутите на Националния комитет и на братствата, фактически процесът да съществуват старите братствени организации на македонската емиграция в България. На мястото на тези братства се организират новите, наречени македонски културно-просветни дружества, на които на които застана така нареченият Инициативен комитет. Право е да каже, че това решение, което е взето в живота на нашата организация, е една македонска емиграция и ние трябва да се гордеем с него. Това е временна формация, обаче. Централният инициативен комитет на комитет не прие свой устав не прие правилник, по който да се ръководи новата организация, като сметна, че в скоро време след тази инициатива ще се свика конгрес на тия македонски културно-просветни дружества, на който конгрес ще се приеме и устав. Поради стеснението се събиха това не стана и едва днес на настоящата наша конференция ние пристъпваме към приемане устав на нашата организация, правилник, закон, по който ще се ръководим за напред.

Предлагам проекта - Устава на съюза на македонските културно-просветни дружества в България, съюз, който е изграден на базата на демократичния централизъм, и следователно Уставът е валиден и за всяка дружба по отделно, като то от своя страна може да го допълни - всяко дружество може да допълни устава, съобразно с местни, специфични нужди, но не противоречещи на основния дух на устава - да бъде одобрен от вас. Предлагания проект - устав е изграден от досегашното ръководство и отразява същността и характера на нашия съюз, разделяне на 8 глави, в първия от които е определен състав на съюза, втория целия и задължения на съюза; третия - за средствата, които си служи съюза; четвъртия - организацията на съюза; петия - управлението на съюза; шестия - права и задължения на централното ръководство и на ръководствата на дружествата, осемте - финансови средства и осемия - общи разпоредби.

Аз смятам, другари че е необходимо направо да пристъпим към разглеждане член по член смята устав за да не губим повече време.

ПРЕДС. ИОРДАН АНАСТАСОВ: Значи, другари, когато се разглежда да устав, той може да бъде разгледан по принцип, а след това член по член, а може и направо да се разглежда, както предлага докладчикът др. Михов.

Има предложение да се пристъпи към разглеждане член по член устава. Който е съгласен, моля да вдигне ръка. Болшинство. Приема се.

ДОКЛАДЧИК БОРИС МИХОВ: Чете! Проект - устав на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България.

1. Основни принципи.

Чл. 1. Македонците антифашисти в България, без разлик в националност, раса и религия, се организират в македонски културно-просветни дружества.

Горното не се отнася за населението в Пиринския край.

ПРЕДС. ИОРДАН АНАСТАСОВ: Другари! Вие чуихте текста и член 1. Има ли некой от вас да допълни или да даде въпрос?

ИЗВИК: Да се види каква е целта на чл. 1. Какво не е "македонци - антифашисти". Аз смятам, че по принцип това е правилно.

сак на членовете на Ц.Р.на Съюза на мак.култ.прос.д-ва в
Гария.

Рисе Костадинов Калайджиев
д.на 28 VIII. 1888 год.Енидже-вардар./македония/
ив.ул."С.Кавракиров" № 76 София
наятие -Общественик

но Георгиев Кюсов
д.на 16.IX.1903 год.гр.Кукуш /македония
в.София ул."Водруда" № 6 кр.село
наятие Публицист

рис Илиев Михов
д.на 5.VIII. 1899 год.гр.Велес.македония
в.София ул."Родопи" № 15
наятие Обществено политическа работа

орги Деспотов Панов
д.на 12 IV.1912 год.гр.Галичник македония
в.София ул."Толбухин" № 34
наятие Блужител в апарата на Министерски Съвет

ордан Анастасов Костадинов
д.на 4 I.1893 год.Кавадарци македония
в.София ул.Денкоглу № 28
наятие Началник управление на пенсиите

ександра Димо х Димова
д.на 24 IV 1883 год.гр.Станке Димитров
ив.София ул."20 Април" № 21
наятие домакиня/пенсионарка/

уше Христов Влахов
д.на 3 VI 1899 год.гр.Кукуш македония
ив.София ул."Ивац войвода" № 32
наятие Доцент в университета

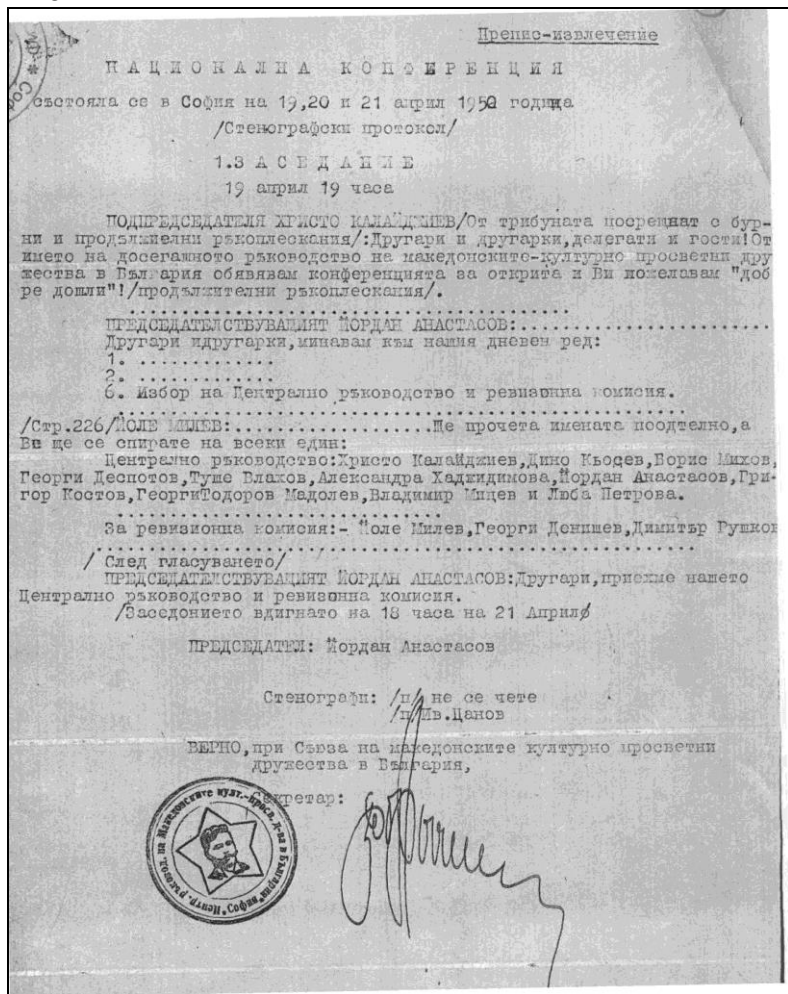
еорги Тодоров Мадолев
д.на 7 XI 1919 год.с.Белица Разложко
ив.София ул."Симеон I" № 29
наятие Журналист

ригор Костов Гемов
д.на 19 VI 1890 год.с.Нестрам Костурско
ив.София ул."Опълченска" № 118
наятие Пристконсулт

адимир Алексиев Мицев
д.на 24 VI 1895 год.гр.Крушево македония
ив.София ул."Ланюш Кошут" № 30
наятие Администратор Б.Н.Б.

са Петрова Йовкова
д.на 23 VII 1906 год.гр.Сталин
в.София ул."Неразделна" № 6
наятие Домакиня

не Милев Медов
д.на 15 I 1896 год.с.Смилево Витолско
в.София ул."Крум Попов" № 82
наятие Блужащ

УТВЪРДЕН

У С Т А В

с заповед № 16 от 30-ти 1950 год.
на Министерството на В. Р., съгласно
от Закона за народната милиция

НА СЪЪЗА НА МАКЕДОНСКИТЕ КУЛТУРНО - ПРОСВЕТНИ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

1. ОСНОВА И СЪСТАВ. , Началник отделение
специално: *[Signature]*

Чл. 1. Македонците антифашисти в България, без разлика на националност пол и религия, се организират в македонски културно-просветни дружества.

Чл. 2. Така създадените по места македонски културно-просветни д-ва образуват Съюза на македонските културно-просветни д-ва в България.

Чл. 3. Съюзът на македонските културно-просветни д-ва в България е отделна юридическа личност.

11. ЦЕЛ.

Чл. 4. Съюзът на македонските културно-просветни д-ва в България има за цел:

а/ Да сплотява в своите редове всички македонци в България с прогресивни убеждения и ги приобщава към делото на Отечествения фронт, под ръководството на БКП, към делото на мира, демокрацията и социализма.

б/ Да укрепва в тях македонското съзнание и привързаност към делото на македонския народ за национално, политическо и социално самоопределение с помощта и под ръководството на фронта на демокрацията и социализма, начело със Съветския съюз.

в/ Да укрепва и популяризира македонската национална прогресивна култура.

г/ Да води борба против предателската титовщина и колишевщина и против всякакви други агенти на американските империалисти, сеещи смут и разложение в сред македонците в България. Да работи за окончателното изкореняване на великобългарския шовинизъм, михайловщината и всякакви националистически прояви в сред македонците в България.

д/ Да ратува за укрепване братството с българския народ и за участие с всички сили в социалистическото строителство в Н.Р. България.

е/ Да възпитават своите членове в безгранична любов, преданност и вечна признателност към великия Съветски съюз - защитник и освободител на всички национално и ~~социално~~ социално потиснати народи.

СЪЮЗ

НА

МАКЕДОНСКИТЕ КУЛТУРНО-ПРОСВЕТИТЕЛСКИ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

А. А. ЖЕЛАНОВ, 5

СОФИЯ, 5-11-1951 г.

ТЕЛЕФОН 7-64-60

София, 7 юли 1952 г.

Официален опокиски сѓд
Официално отделение

Т У Н.

В връзка с регистрацията на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България, като юридическа личност, дължим да Ви дадем следните пояснения:

1. Съюз на македонските емигрантски организации в България - вестните Македонски братства, съществува доста отдавна. Начело на тези братства стоели Македонския национален комитет. По решение на II конгресиван през месец май 1947 год. Съюзът, Националният комитет, братствата другите македонски емигрантски организации се саморазтуриха. Един време с решението за саморазтуряне взе се решение за образуването на нови македонски културно-просветни дружества, като още същият момент беше из Инициативен комитет за същата цел. Тези мероприятия бяха проведени от ра, който бяха попаднали под влиянието на Титовци и който след резолюцията на Информбиро бяха прогонени. Учредителния протокол за този инициативен комитет не се оказа в архивата. След резолюцията на Информбиро, 1948 година, този Инициативен комитет беше заменен от един временен Централен комитет на македонските културно-просветни дружества, а бившите македонски братства в провинцията се преименоваха на македонски културно-просветни дружества. През април 1950 год. този временен Централен комитет свика обща конференция на дружествата с редовно избрани делегати на която конференцията се прие устава на Съюза и се избра редовно Централно ръководство. Протокола от заседанията на тази конференция е доста обемна - към 250 страници и ако е нужно може да Ви бъде представен.

2. Целите, задачите и средствата са очертани в устава, приет на тази конференция, който е утвърден от Министра на вътрешните работи и то в препис Ви е представен своевременно.

3. С Указ, публикуван в "Известия" на Президиума на Народното събрание, бр. 23 от 20 март 1951 година, имотите на бившите Македонски организации се прехвърлят в собственост на Съюза на македонските културно-просветни дружества.

Ето така стои въпроса с регистрацията на нашия Съюз и при тогоявено положение, молим да ни се дадат указания какво да направим и какви изисквания да Ви представим.

Секретар:

/Борис Миков/

1 копия
12 юли 1952 г.

До Софийския Околийски Маг
Съд -

София -

*да се види
суд*

МОЛБА

От Съюза на Македонските кул
но просветни дружества в България

по фирмено дело № 191/9

Др. Съдия,

Представяме Ви преписите от съответните протоколи на Кон
ва саморастурването на бившия Македонски Национален Комитет и
образуването на инициативния Комитет, с списък на членовете на
следния.

Приложение:казаните протоколи.

София,

12 I 1953 г.

С почит: *А. Кочев*

ИЗВЕСТИЯ НА ПРЕЗИДИУМА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ - година II брой 23 20.03.1951г. стр. 1
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ - НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПРЕЗИДИУМЪТ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ, ВЪЗ ОСНОВА НА ЧЛ.35, ТОЧКА 5 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ И ЧЛ.5, БУКВИ "А" И "Б" ОТ ЗАКОНА ЗА ПРЕЗИДИУМА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ, ИЗДАВА СЛЕДНИЯ

УКАЗ

за прехвърляне имуществата на саморазтурните се македонски благотворителни братства и други благотворителни организации и фондации и ефорите при тях на Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" в гр. София

1. Прехвърля се върху Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" в град София правото на собственост върху имуществата на саморазтурните се бивши македонски благотворителни братства и други македонски организации, Илинденската организация, Македонското женско благотворително дружество "Битоля", Македонския младежки съюз и фондации и ефорите при тях, състоящи се от налични суми, ценни книжа, влогове в разни кредитни учреждения, инвентарни предмети, както и следните недвижими имоти:

а) дворно място с едноетажна сграда на булевард "Константин Величков" и улица "Кирил и Методи" - собственост на бившето Скопско благотворително братство;

б) дворно място с четириетажна сграда на улица "Искър" 6, при съседи: А. Негер, улица "Искър" и "Софжилфонд", собственост на фондация "Екатерина и Димитър Стаменови" при Паланечкото благотворително братство "Осогово";

в) дворно място с едноетажна сграда-салон, заедно с пристройка, на ул. "Кирил Пейчинович" 10, при съседи: улица "Кирил Пейчинович", сиропиталище "Битоля" и улица "Бр. Бъкстон", собственост на бившето Крушевско Благотворително братство;

г) дворно място с двуетажна сграда на ул. "Димо х. Димов" 48, при съседи: улица "Боговец", улица "Димо х. Димов", ул. "Бр. Бък-

стон" и улица "Кирил Пейчинович", собственост на женско благотворително дружество "Битоля";

д) стая-кантора на първия етаж в етажна собственост "Дебър" на ул. "Св. София" 2, заедно с припадащите се идеални части от етажната собственост на сградата и мястото, при съседи: Кръстю Костов, Софжилфонд и площад "Ленин", собственост на бившето Дебърско благотворително братство;

е) магазин на улица "Любен Каравелов" 67 - ъгъла с улица "Раковски", при съседи отгоре - Мария Иванова Гълъбова, отстрани - улица "Раковски", улица "Любен Каравелов" и стълбище, собственост на бившето Демирхисарско братство;

ж) магазин на улица "Леге" 11, при съседи: наследници на Никола Динков, улица "Леге" и Софжилфонд, собственост на фондация "Никола Дишков" при бившето Прилепско благотворително братство;

з) магазин в жилищния кооперативен дом "Сговор" на ул. "Граф Игнатиев" 78 - ъгъла с бул. "Евлоги Георгиев" - собственост на фондация "Св. Пречиста Кичевска" при бившето Кичевско благотворително братство.

2. Член единствен от закона за освобождаване от заплащане на всякакви данъци, мита, бери, налози, такси и други държавни и общински вземания за прехвърляне правото на собственост на недвижимия имот на улица "А.А. Жда-

нов" 5 върху Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" в София се измени в смисъл, че прехвърлянето на имота става от името на Македонския научен институт (за сградата) и Столичния народен съвет (за мястото) върху Съюза на македонските културно-просветни дружества в България, вместо върху Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" в София.

3. Освобождава от плащане на данъци, такси, мита, бери, герб и пр. Прехвърлянето на собствеността на изброените в чл. 1 имуществата на името на Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" в град София.

4. На основание настоящия указ Съюзът на македонските културно-просветни дружества в България и Македонското културно-просветно дружество "Гоце Делчев" в гр. София се снабдяват с нотариални актове от нотариуса при Софийски околийски съд за означените в чл. 1 и 2 имущества.

Изпълнението на настоящия указ се възлага на министъра на финансите.

Издаден в София
на 17.03.1951 г.
под №130 и подпечатан
с държавния печат.

За председател на Президиума на НС: К. Клисурски
За секретар на Президиума на НС: Г. Караславов

До поч.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД
Фирмено отделение

МП СОФИЙСКИ
ГРАДСКИ СЪД
Фирмено дело № 1984/90
дата 16.12.1989
- СОФИЯ -

М О Л Б А

от СЪЮЗА НА МАКЕДОНСКИТЕ КУЛТУРНО ПРОСВЕТНИ
ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ, гр.София, ул.3 Април 5

по фирм.д № 1 / 53 т.

ДРУГАРИ СЪДИИ,

Молим на основание чл.434 и посл.от ЗНС да отразите
в фирмения регистър по горното дело промените, които настъпиха
след провеждането на конгреса на Съюза на Македонските кул-
турно просветни дружества на 5 и 6-І.1990 година в управителния
съвет и устава на същия.

Представяме : измененията в устава, в 2 екземпляри
и списък на управителния съвет с трите имена на членовете му
с гражданските им номера.

Представяме и вестника за внесена държавна такса.
и св.п.м.п. за внос в и.
София.30.III.1990г.

ПРЕДС

СЕКРЕТАР

Св.п.м.п. за внос в и.

За г-н Милан Метев

Максимум 0013

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

Ф.Д. О 1974/90 Г.

25.09.2000 г.

С О Ф И Я

4512-съпредседател, Красимир Дончев Каракачанов.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД - Фирмено отделение удостоверява, че по ф.д. № 1/53 г. е регистриран Съюз на македонските културно-просветни дружества в България.

С решение от 11.07.1990 г. по ф.д. № 1974/90г. са вписани промени:

Регистрира нов Устав на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България и промяна в членския състав на УС.

Съюзът се представлява от председателя - доц. Димитър Георги Гоцев, ЕГН 4512280089 и секретар Евгений Пенков Еков, ЕГН 6103154046.

С решение от 03.06.1991 г. са вписани промени:

Вписва ново наименование на Съюза на македонските културно-просветни дружества в България, което става "ВМРО-Съюз на македонските дружества".

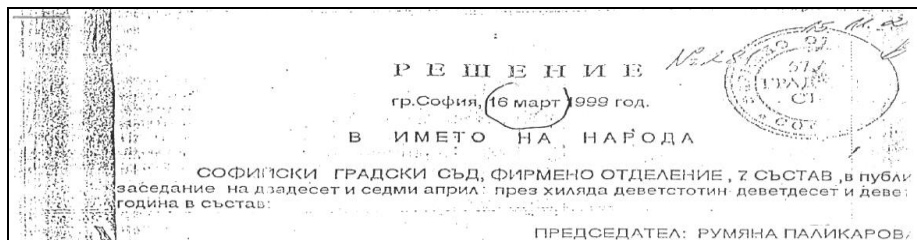
Вписва нов устав, приет на Конгресана 15 и 16 XII:90г., без текстовете на чл.1 ал. II и чл.3 от раздел I и изразите: "стопанска дейност и други" вписани към текста на чл.29 от раздел VI.

С решение от 13.12.1993 г. са вписани промени:

Вписана е промяна в състава на Изпълнителния комитет на съюзния съвет, по силата на решения на Втори редовен конгрес състоял се на 20 и 21.02.1993 г., който е следния: председател-Стоян Георгиев Бояджиев, ЕГН 1506196668, заместник председател-Райна Кирилова Драганова, ЕГН 3504116775, заместник председател-Методи Димитров Терзиев, ЕГН 2703206669, секретар-Евгений Пенков Еков, ЕГН 6103154046, секретар-Красимир Дончев Каракачанов, ЕГН 6503294753, членове: Валентин Спасов Китанов, ЕГН 5811280200, Вениамин Петров Терзиев, ЕГН 1407236503, Анатолий Методиев Личков, ЕГН 6507210369, Спас Ангелов Ташев, ЕГН 6702243428, Мария Тодорова Коева, ЕГН 2001196313, Бойко Иванов Ватев, ЕГН 5006214040.

Сдружението се представлява от председателя - Стоян Георгиев Бояджиев, заместник председателя - Райна Кирилова Драганова, заместник председателя - Методи Димитров Терзиев, като председателя представя сам, а при отсъствието му един от заместник председателите.

Отказва да впише промените в състава на Съюзния съвет и Централната контролно-ревизионна комисия, както и устава, приет на 5-тия редовен конгрес, проведен на 20 и 21.02.1993 г.

констатира, че положените подписи на учредителите върху учредителния протокол от конгреса, подписите, положени върху Устава на партията и подписите положени върху декларациите по чл.6 от ЗПП са различни. Дори от беглия сравнителен поглед между образците от подписите, потвърдително заверени, на Бойко Ватов и Валентин Китанов с тези на декларациите по чл.6 от ЗПП, положени от името на същите лица, безспорно се установява, че подписите на декларациите не са автентични. Същото може да се каже и за подписите положени на декларациите и на списъците върху учредителния протокол и на Устава на лицата Генко Сотиров, Евелина Китанова, Илия Вълчев, Христо Манчев, Цветан Алазаров, Дафина Маркова, Добрин Генчев, Стоил Цветанов, Ивайлов Пензов, Крум Качулов, Валентин Богоев, Искрен Веселинов и др. Освен това, видът на декларациите същите са попълнени от едно и също лице, което обезсмисля личния декларативен характер на документа. Не съответстват, също така подписите на едно и също лице върху двата списъка. При горните констатации, Съдът прави извода, че не са налице надлежно съставени и подписани декларации по чл.6 от ЗПП. Предвид очевидното несъответствие и между подписите положени върху двата списъка, Съдът приема, че не са налице автентични подписи на участниците в учредителния конгрес, поради което не може да се приеме, че е налице наличие на волеизявление за приетите решения в протокола, предвид изискването на чл.7 от ЗПП.

РЕШЕНИЕ

СЪОТКАЗВА да вписва в специалния регистър на политическите партии и движения при Софийски градски съд, политическа партия с наименования "ВМРО - Българско национално движение", със седалище в гр.София, с правилник и ръководни органи приети на общо събрание на учредителите, проведено на 29.3.1999 г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва и протестира пред САСъд в седмодневен срок от уведомяване о на страните за това.

18.06.99

18.06.1999 г. приемане и приемане

Имена на: Георгиев Стойчев

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

**Политическите превъплъщения на лидера на фалшификата на
ВМРО Красимир Каракачанов
Без коментар-и снимките разкриват неговия морален и
политически облик**

Лидерите на ВМРО и ДПС Красимир Каракачанов и Ахмед Доган се срещнаха в НС, за да уточнят позициите си по Закона за партиите.

Разговори за избори - едни от най-честите на еврокупона - този път Илияна Йотова и Красимир Каракачанов.

Червеният Петър Мутафчиев, Красимир Каракачанов и Венцислав Върбанов от БНС (от ляво на дясно) обсъждат бъдещата коалиция.

СНИМКА: НИКОЛАЙ ЛИТОВ

Зам.-председателите на НДСВ Пламен Панайотов и Долорес Арсенова и лидерите на БНС Красимир Каракачанов и Стефан Софийански (от ляво на дясно) обсъждат шансовете за съставяне на правителство с мандата на НДСВ.

Снимка
на „Сегем“

Политици и банкери

НЕНАСИТНИ СМУКАЛЧЕТА

ISSN 0061-136X

Страница 16

за да с

■ **НАВЕЖДАНЕ:** Стефан Софиянски ухажва воеводата Красимир Каракачанов, той обаче гледа към БСП.

СНИМКА: ВЛАДИМИР СТОЯНОВ

ГНЕВНА ДЕКЛАРАЦИЯ ДО НС

Войводите от Банско: Депутатите ни от ВМРО са клетвопрестъпници без морал, чака ги само презрение!

Те подкрепиха кошмара на България - БСП, и котирийната банда на ченгето Ахмед Доган, разграничаваме се от тях, категорични са редовите членове на организацията

Най-голямото дружество на ВМРО в гр. Банско „Радон Тодев“ с не доверие си от червено-черните депутати, сред които и местният парламентарист Борис Ячев, заради откритото им заиграване с БСП, целящо единствено да ги вкара в изпълнителната власт.

С чувство на жестока обида, възмущение и логнуса станахме свидетели на вероломен удар, на коварно предателство спрямо ВМРО и нейните членове, се казва в декларацията на ръководството и членовете на дружество „Радон Тодев“ - ВМРО - гр. Банско, изпратена вчера до Народния събор. Нашите избраници, на които вярвахме и изпратихме в парламента, се оказаха хора без съвест, морал, чест и достойнство! Воде-

ни единствено от корисни подбуди, те безсрамно и безнаравно подкрепиха кошмара на България - БСП, и котирийната банда на ченгето Ахмед Доган. Сега тези клетвопрестъпници се опитват с кухи фрази, комсомолска риторика и словесна наглост да прикрийт своето падение. Дълголетната историческа памет на ВМРО е съхранила както светлите имена на героите, така и черните прозвища на предателите. Единте са обвити с ореола на славата и признателността, а другите са покрити с черния саван на омразата и презрението. Ние, членовете на дружеството, категорично се разграничаваме и осъждаме постъпката на депутатите, се казва още в документа.

ВАНА СИМЕОНОВА

Отец анатемоса Каракачанов

Свидетелстват от анатемоса отец Стефанов отец Гавриел нарече пръв път на България ден-два, който поддържа единият изследовател на правни изпити в ЛУИС. Духовният анатемоса е в епоса лидера на ВМРО Крешимир Каракачанов и го описва с „позор и обидна измислица“.

„Духов Гавриел и Гр. Дукановски измислиха измислица, а за да осквернят Миссията от Турция и чуждите ВМРО да пазят покаяния на ДУС“, казва отец Стефанов и отбелязва, че напуска организацията. Към заплетението си за използване от партията, духовният анатемоса и в съхранява и когото

се мотивира за решението си. Той обвинява Крешимир Каракачанов, че не е напредил нито за ВМРО, а за себе си като пръв път на България ден-два, който поддържа единият изследовател на правни изпити в ЛУИС. Духовният анатемоса е в епоса лидера на ВМРО Крешимир Каракачанов и го описва с „позор и обидна измислица“.

Зам.-шефът на БСП Румен Денков, лидерът на ВМРО Крешимир Каракачанов и отецът от „Алфа“ Стефан Стефанов обсъждат разпоредбата в Жилищния закон на партийния вчер.

Снимка: Бисерия Борчева

Лидерите на БЗНС-НС Анастасия Мозер, ВМРО Крaсимир Каракачанов и ССД Стефан Софиянски вдигнаха на здравица с шампанско, след като се разписаха под споразумение за общо явяване на изборите. Мозер получи много букети. Този от воеводите беше от 33 рози с пожеланието коалицията да има най-малко 33 депутати. Снимка Веселин Боришев

Във ВМРО купуват фес и чалма на Каракачанов

Войводи напускат партията и горят книжките си пред парламента

ОГРОМНИ скандали тресат ВМРО през последните две седмици, научи "168 часа".

Членове на патриотичната формация в цялата страна се заканят да напуснат партията, като не са

до извода, че е дошло време за раздяла. За да бъде моментът паметен, членове на ВМРО от цялата страна замислят в близките седмици посещение пред Народното събрание, където демонстративно да изгорят партийните си книжки.

Финалният им подарък за Каракачанов също щял

ра пред "168 часа" партиен секретар на ВМРО и заместник на идеята Георги Георгиев. "Нама значение дали ще изберем чалма или фес - Крaсимир си заслужава и двете", обобщава той. Шефовете в партията обаче или изобщо не знаят какво става, или имат желязно спокойствие.

ОПАСНОСТ: Влизането на Берон и "Атака" в парламента може да отнеме част от хората на Каракачанов.

"ЧИСТО МИНАЛО"

седател на окръжното ръководство на казионните земеделци в Русенски окръг. По това време първи секретар на БКП в Русе е Печко Кубадински, който прехвърля сина на Каракачанов на "патриотична" работа в Македонския дом в София. Сега Дончо Каракачанов е кадровик в сянка на партията на ВМРО-БНД. Иначе официално е член на ръководството на комунистическите земеделци - т.нар. БЗНС "А.С.тамболийски".

Красимир Каракачанов е член на университетския комитет на комсомола в Софийския университет - такива са били само най-доверените лица на комунистическата партия. Вероятно и тогава е бил вербуван от ДС. По настояване на

Петър Стоянов през 1999 г. досието му от 6-о управление на ДС не бе обявено. Сега това досие вероятно е под контрола на президента Първанов.

Заместникът на Каракачанов Николай Кънчев става член на БКП на 18

години. Като такъв участва в опита за създаване на национал-патриотична лява партия под формата на Българска национално-демократическа партия. След провала на тази партия е насочен към ВМРО, къде-

то постепенно унищожава патриотичната организация и става учредител на квазипартията ВМРО-БНД.

Другият заместник-председател на ВМРО-БНД Бойко Ватев от Пловдив е бивш партиен секретар на в. "Кооперативно село".

Още няколко членове на ръководството на ВМРО-БНД са агенти от ДС или бивши комунисти. На последния конгрес на ВМРО всички категорично се противопоставят на предложението ръководителите на ВМРО да подпишат декларация за "чисто минало".

Из "Непоносимо, но обяснимо предателство на българщината в Македония"

Д. КЪНЕВ
"МАКЕДОНИЯ ДНЕС"

